

Giới thiệu Lốc Xoáy Thời Gian

Truyện Lốc Xoáy Thời Gian của tác giả Kaylee_olala thuộc thể loại hành động, lịch sử Việt Nam, phiêu lưu, viễn tưởng, xuyên không, xuyên Việt. Hứa hẹn là một câu chuyện hay gửi đến bạn đọc. Một người tài trí mưu mẹo. Một người đại diện võ thuật. Một người Nam Vương thể hình.

Ba người hoàn toàn khác nhau. Nhưng có chung một mục đích – đầu vào Học Viện Sử Học Quốc Gia. Sau một cuộc thi, họ có duyên gặp gỡ. Từ người dung nước lã trở thành đồng đội thân thiết. Cùng nhau chèo chống xuyên thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: 01. Truyền Thuyết Sử Gia

Vào thế kỷ hai mươi ba, khoa học kỹ thuật của con người phát triển mạnh mẽ, rất tiên tiến và bộc phá. Con người đã chế tạo ra những cỗ máy xuyên thời gian, có khả năng xé rách không gian, cho con người đi lại giữa các điểm khác nhau trong thời gian, di chuyển về quá khứ. Con người đã dùng kỹ năng xuyên thời gian của mình để trở về quá khứ, đem những kiến thức và phát minh hiện đại để tái tạo ra những truyền thuyết trong dân gian, biến những truyện cổ tích mà ông bà thường kể lại cho mình nghe trở thành hiện thực.

Ví dụ như truyện rùa thần Kim Quy¹ tặng nỏ thần cho An Dương Vương. Trong thực tế, rùa thần không có thật. Nó chỉ là một con rùa bình thường được sơn màu vàng mà người hiện đại mang về quá khứ, cột một cái nỏ được đặc biệt thiết kế riêng cho An Dương Vương với sức công phá đáng sợ và đem tặng cho An Dương Vương. Thế là thành ra một câu chuyện rùa vàng tặng nỏ thần cho An Dương Vương.

Còn truyền thuyết về Thánh Gióng² cũng là do người hiện đại quay trở về quá khứ, giả mạo thành Thánh Gióng. Đem một đứa con nít ba tuổi giả danh Thánh Gióng lúc còn nhỏ, nói khoác với sứ giả của vua là nó sẽ dẹp giặc ngoại xâm, rồi bảo bà con cô bác thời xưa góp gạo thổi ra trăm bát com cho Gióng ăn (mà thực ra thì cậu Gióng ba tuổi chỉ ăn có nửa bát, còn lại mấy trăm bát thì được thùng rác ăn!). Phí gạo như vậy cũng chỉ để tái tạo lại cho giống những gì ông bà đã viết về Gióng. Sau đó, cậu nhóc ba tuổi được trao đi với cha của cậu, một anh chàng vạm vỡ, có vóc dáng cao lớn, lực lưỡng, nên dân làng thời xưa cứ ngỡ rằng là Gióng ăn xong bỗng chốc lớn lên vù vù như thổi (không ai ngờ rằng Gióng ba tuổi và Gióng trưởng thành là hai người khác nhau! Đúng là ông bà mình hơi bị nhẹ dạ cả tin...). Ngựa sắt thổi ra lửa của Thánh Gióng chính là xe tăng. Những người hiện đại đã bệ nguyên một cái xe tăng về thời xưa đánh giặc, thử hỏi giặc nào mà chịu cho nổi?

Những người hiện đại không chỉ tái tạo lại truyền thuyết mà còn nhúng tay vào những sự kiện quang trọng trong lịch sử thời xưa để bảo vệ những gì đã được ghi chép lại trong sử sách. Họ họ muốn đảm bảo rằng những gì đã xảy ra trong lịch sử thực sự xảy ra, ngăn cản những người có dã tâm bất chính làm loạn, quay về quá khứ để thay đổi, viết lại sử sách. Vì nếu như lịch sử bị thay đổi, nó có thể tạo ra những hiệu ứng bất lợi, ảnh hưởng đến thời hiện tại và cả tương lai, làm rối tung trật tự của thế giới. Nếu không can thiệp, con người sẽ vô tình giết chết tổ tiên của mình, gián tiếp tự mình giết mình, vì khi tổ tiên chết trước khi sinh ra mình thì chính mình cũng sẽ biến mất, không còn tồn tại trên thế giới. Vì vậy, những nhiệm vụ trở về quá khứ này là vô cùng nguy hiểm, la qua lo quơ một chút là chết như chơi!

Những người trở về quá khứ làm nhiệm vụ để bảo vệ lịch sử này được gọi là “sử gia”! Họ không phải là những con mọt sách bình thường, chỉ biết viết sách rồi để chúng đóng bụi trong một thư viện nào đó. Họ là những người tinh thông lịch sử Việt Nam, am hiểu chiến lược quân sự, là những bậc kỳ tài tại giới giang, quay trở về quá khứ để trợ giúp tổ tiên của chúng ta bảo vệ đất Việt! Họ là những anh hùng dũng cảm của tổ quốc, người người ngưỡng mộ. Họ là những người sáng tạo ra truyền thuyết, lập lên huyền thoại!

Chú thích:

1. Rùa thần Kim Quy: truyền thuyết kể rằng, ngày xưa, An Dương Vương là vua Hùng thứ mười tám của đất Việt, cai trị nước Âu Lạc (thời An Dương Vương, Việt Nam được gọi là Âu Lạc) hơn hai ngàn năm trước. Vua đã chuyển kinh đô Việt Nam từ Phong Châu (có lẽ ngày nay là vùng giữa Việt Trì và khu vực Đền Hùng, huyện Lâm Thao, Tỉnh Phú Thọ) đến Cổ Loa (huyện Đông Anh, Hà Nội). Vua muốn xây tường lũy bảo vệ kinh đô, nhưng xây mãi, tường cứ sập. Vì vậy, vua làm lễ cúng bái, nằm mơ thấy thần tiên bảo rằng ngày hôm sau, rùa thần Kim Quy sẽ đến giúp vua. Rùa thần giúp vua giết yếu quái làm sụp đổ tường thành, rồi chỉ vua xây tường thành gồm ba lớp, nhìn từ xa trông giống hình vỏ ốc, vì vậy thành có tên gọi là “Thành Ốc”, sau lại đổi thành “Cổ Loa” cho sang trọng hơn. Sau đó, vua hỏi xin rùa thần dạy cho vua cách chống giặc, nếu nhưng giặc đến hàng ngàn, hàng vạn, vây thành. Rùa vàng tặng cho vua lấy thần (cò) dùng làm nỏ. Vua lấy lấy làm nỏ thần, một lần có thể bắn được ngàn mũi tên.

2. Thánh Gióng: ông là người làng Phù Đổng, huyện Gia Lâm, Hà Nội, sinh thời Hùng Vương thứ sáu (khoảng ba ngàn đến ba ngàn năm trăm năm về trước). Tương truyền, ông sinh ra, ba tuổi vẫn không biết đi, biết nói, biết cười, đặt đâu nằm đấy. Lúc ấy, nhà Ân (Trung Quốc) muốn xâm chiếm nước Văn Lang (thời Hùng Vương, Việt Nam được gọi là Văn Lang), nên vua sai sứ giả đi tìm người tài giỏi giúp nước. Thánh Gióng nghe tiếng sứ giả liền bắt người dậy, bảo sứ giả nói với vua làm cho ông một con ngựa sắt, một áo giáp sắt, một cây kiếm sắt, ông sẽ giúp vua đánh giặc. Sau đó, Thánh Gióng ăn com, lớn nhanh như thổi, vài ngày khi vua làm xong vũ khí cho Gióng, cậu đã thay đổi, trở thành một tráng trai dũng mãnh. Cậu cưỡi ngựa sắt xông ra trận. Ngựa sắt phun ra lửa, thiêu đốt quân giặc. Kiếm sắt chém giặc như chém cỏ rác. Giữa chừng, kiếm sắt bị gãy, Gióng bẻ lũy tre, tiếp tục quét giặc. Sau khi dẹp giặc xong, Gióng cưỡi ngựa lên núi Sóc Sơn bay về trời.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: 02. Học Viên Sử Học Quốc Gia

Thế Kỷ 23

Thành Phố Huế, Việt Nam

Bình minh vừa tới, ánh nắng mặt trời ban mai, dịu dàng, ấm áp tỏa trên thành phố Huế, lấp lóe xuyên qua những khe cảnh, tán lá, huyền ảo phản chiếu lại trên những khung cửa sổ của các tòa nhà trên đô thị. Trời chỉ vừa mới sáng, vậy mà phố xá đã muồn náo nhiệt, xe lớn xe nhỏ nườm nượp nối đuôi nhau chạy ngược xuôi trên những con đường lát nhựa. Dọc theo vỉ hè, hàng hàng các bà, các chị, đông đúc chen nhau vào các rạp, các quán bán đồ ăn sáng, giành mua những món ăn nóng hổi, thơm ngon và bổ dưỡng mang về cho gia đình của họ.

Các đầu bếp trong tiệm ăn đã đầu tắt mặt tối từ lúc trời còn tờ mờ sáng, tập trung nấu nướng, chế biến những món ăn ngon miệng với hương vị hấp dẫn, khó cưỡng cho khách hàng của mình. Các bà chủ tiệm, bà nào bà nấy đều miệng cười toe toét, chào đón khách, tay bận biếu thu nhận tiền, nhét vội vào túi. Tụi bà nào cũng bận công kênh vì nhồi quá nhiều tiền mà không có thời gian cất vào trong hộc.

Hôm nay, thành phố Huế tấp nập hơn bình thường một cách lạ kì. Một bà cụ lớn tuổi đã đứng chờ mua đồ hơn nửa tiếng đồng hồ, sốt ruột quay đầu sang, hỏi một người phụ nữ trung niên kế bên: “Hôm nay là ngày gì mà ai cũng dậy sớm, tranh mua đồ ăn sáng vậy con?”

“Ồ, bác không biết à? Hôm nay là ngày thi vào Học Viện Sử Học Quốc Gia, cho nên các bậc phụ huynh có con em đi thi mới thức dậy sớm, tranh thủ đi mua đồ ăn sáng, bồi bổ trí óc cho mấy cháu trước khi vào thi ấy mà.” Người phụ nữ trung niên tươi cười giải thích. “Mà tiệm này lại làm đồ ăn rất ngon, nên nó mới đông như vậy đấy bác.”

“Học Viện Sử Học Quốc Gia? Trường này giỏi lắm hả cháu?” Bà cụ tò mò hỏi thêm.

“Tất nhiên rồi! Tên trường có chữ quốc gia mà, không giỏi sao được!” Người phụ nữ trung niên bức xúc khẳng định. “Bộ bác mới từ hành tinh khác đến hay sao mà bác lại không biết? Ở Việt Nam, ai mà chẳng biết Học Viện Sử Học Quốc Gia!”

“Ồ, bác ở hải ngoại bấy lâu nay, mới về nước nên không biết trường này.” Bà cụ trả lời. “Đâu, cháu nói cho bác nghe một chút về trường này đi!”

“Học Viện Sử Học Quốc Gia là một trường điểm có đẳng cấp quốc tế, là trường chuyên môn đào tạo những sử gia kì tài và mưu mẹo, thông thạo sử sách Việt Nam, trở về quá khứ, trợ giúp tổ tiên chúng ta bảo vệ lịch sử Việt Nam, bảo đảm những gì đã được ông bà ta kể lại thực sự xảy ra, từng li từng tí, không thêm không bớt, không sai sót một việc nào.”

“Trường này được sáng lập ra vào khoảng nửa thế kỉ trước, lúc khoa học hiện đại vừa mới bắt đầu có khả năng cho con người đi xuyên thời gian. Lúc ấy, có một nhóm người tiên phong, dưới sự lãnh đạo của sử gia Dương Đình, người được gọi là tổ tiên của nghề sử gia, đã quay về quá khứ, tái tạo ra những huyền thoại mà chúng ta đã cho rằng chỉ là những truyện cổ tích hoang đường, giống như là truyện Rùa Vàng Kim Quy, truyện Thánh Gióng, và vân vân, gây chấn động trên toàn quốc.”

“Nhiều năm đi đi về về những mốc điểm thời gian trong quá khứ, ông Dương Đình cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, tuổi già đã làm cho ông hao mòn sức lực. Ông muốn được nghỉ hưu an hưởng cuộc sống nhàn hạ, nhưng công việc bảo vệ lịch sử quốc gia không thể một ngày không có người phụ trách. Cho nên, ông đã sáng lập ra Học Viện Sử Học Quốc Gia để giúp đất nước dạy dỗ thế hệ tương lai, đào tạo ra những sử gia trẻ tuổi kì tài, có khả năng nói nghiệp ông, nối nghiệp những sử gia tiên phong.”

“Từ sau khi thành lập trường, năm nào cũng vậy, có biết bao nhiêu em học sinh đầy triển vọng, mơ ước được vào học ở học viện. Mà mơ ước là một chuyện, còn vào được hay không lại là một chuyện khác! Nói thật ra, thi đậu vào trường này khó y như lên trời xuống biển! Trường này không chỉ khảo nghiệm kiến thức phổ thông, còn khảo nghiệm khả năng hiểu biết chữ cổ Việt Nam, tức là chữ Nôm.”

“Ngoài ra, trường còn một phần thi khảo nghiệm chiến thuật quân sự, kĩ thuật chiến đấu của các em. Nói chung, muốn đậu vô được trường này thì phải là một người vừa có tài lại vừa có lực, giỏi giang toàn diện. Việc thi đậu vào Học Viện Sử Học Quốc Gia là một vinh dự có thể so sánh với thời xưa, khi đi thi Trạng Nguyên, được thấy tên mình khắc trên bảng vàng vậy! Đó là lý do Học Viện Sử Học Quốc Gia thu hút được rất nhiều những em học sinh tài năng.”

“Và năm nay có ba em đi thi, đặt biệt nổi bật hơn người, lôi cuốn sự chú ý của mọi người trên toàn quốc.”

“Em thứ nhất là Vũ Thiện Hùng. Em là con của một võ sư có tiếng tăm trong nước. Đúng y như câu tục ngữ... cha nào con nấy, Thiện Hùng giống cha của em, rất có khiếu về võ thuật. Năm em mới được mười tuổi, em đã là đai đen trong môn phái Tây Sơn1 hiệp đạo2, giành hạng nhất Giải Trẻ và Thiếu Niên Võ Thuật toàn quốc, làm cho người người kinh ngạc.”

“Điều đáng sốc không phải chỉ vì em rất nhỏ tuổi, nhưng mà trong trận đấu võ đài tập thể, em đã tay không đánh thắng hơn chục đối thủ khác, đập cho mấy đứa học sinh cấp ba khóc meo máo, làm ai xem cũng há hốc mồm, vừa thấy tội nghiệp vừa nhục mặt giùm mấy đứa cấp ba đó.”

“Nhưng mà tôi nghe nói thằng Hùng bị dị tật bẩm sinh,” Một bà khác nhanh nhẩu chen vô câu chuyện. “Đầu óc chậm phát triển, học hành đâu có bằng

ai... đánh đấm không thôi thì làm sao mà lọt vô nổi học viện chứ! Đây là học viện chứ không phải đấm viện nha!”

“Ồi giờ, cho dù vô không nổi thì cũng có thể đập cho mấy đứa đi thi năm nay một trận cho đỡ ngứa tay ngứa chân.” Người phụ nữ trung niên bức xúc đáp lại.

“Bộ mấy đứa nó chọc giận chị hay sao mà chị mạnh mẽ miệng thế!”

“Hừ, chị có muốn nghe tôi kể tiếp không? Nếu muốn thì đừng có chen vô! Đang kể ngon trớn chị làm tôi cụt hứng dễ sợ!”

“Ừ, ừ, kể đi.”

“Được rồi, ba đứa nổi tiếng năm nay, đứa thứ hai tên là Dương Minh Ngọc, chỉ mới mười lăm tuổi mà đã đăng kí đi thi, là người nhỏ tuổi nhất đi thi năm này. Nó là con gái của viện trưởng hiện thời của học viện, cũng chính là cháu gái ba đời của Dương Đình, người đã sáng lập ra học viện này. Vì nghề sư gia là nghề gia truyền mấy đời trong gia đình Minh Ngọc, nên từ bé, nghe đồn rằng nó đã được trải qua đào tạo đặc biệt để chuẩn bị thi vô học viện. Nhưng tội nghiệp con bé lắm, suốt ngày cứ phải học, học, học... Học đến muốn học máu luôn. Cha mẹ gây áp lực, nhồi óc nó cứ như nhồi vịt.” Người phụ nữ trung niên thở dài.

“Ừa, mà học làm chi? Là cháu gái của người sáng lập ra học viện, lại có cha làm viện trưởng, thì cần gì phải học? Tuyền thẳng vô trường mấy hời!” Một bà khác đóng góp ý kiến cá nhân, làm cho câu chuyện ngày càng sôi nổi.

“Bà không biết gì hết mà cứ ham nói! Trường này là trường điểm mà, làm gì có vụ đi đường tắt! Con của viện trưởng cũng phải thi vô, không có ngoại lệ.”

“Tôi thấy có nhiều đứa cha mẹ ép học nhiều như vậy, học đến điên luôn. Con bé này, tôi đoán chắc không man man thì cũng mát mát!” Một bà nữa mỉa mai chế giễu.

“Không có đâu, con bé bình thường lắm à! Không những bình thường mà con rất thông minh, lanh lẹ.”

“Tôi nghe nói có lần, có một bà phụ huynh đến trước cổng học viện, la hét ầm ỹ suốt sáng. Bà ta có đứa con dự thi vô trường, mà trường có một phần thi trắc nghiệm kỹ thuật chiến đấu, thằng nhỏ bị đánh bầm dập khắp người trong kỳ thi đó, đã vậy lại thi rớt, nên bất mãn. Tức quá, bà ta đến học viện, la hét om sòm, bắt người ta đền tiền bệnh viện cho con bà. Mà đâu phải lỗi của nhà trường đâu, trước khi thi đã báo cho các em rồi, sẽ bị đánh, em nào sợ đau thi có thể xin rút lui. Ai biểu con của bà sĩ diện, muốn làm ra vẻ ta đây anh hùng, bị đánh thì ráng chịu thôi.”

“Mà bà phụ huynh này lại là người không nói lý lẽ, làm rùm beng hết cả lên, nhà trường không cách nào đuổi bà đi được... Cho đến khi Minh Ngọc tới học viện thăm cha mình, thấy bà ta đang la làng trước cổng, nên Ngọc đã nghĩ ra kế, giả vờ đi đứng không cẩn thận, đụng trúng bà, rồi tranh thủ bôi trái mắt mèo* lên người bà. Thế là bà ta được một trận vừa la làng, vừa nhảy tung tung, vừa xột xoạt gãi ngứa, giống y như một con khi đột. Dính mắt mèo, các bà các bác cũng biết rồi đó, càng gãi càng ngứa. Cuối cùng, bà ta chịu không nổi con ngứa, phải đành xách dép đi về.”

* Trái mắt mèo: có chứa chất gây ngứa cực mạnh, chỉ cần một phần tỉ của một gam dính vào người là đủ gây ngứa kinh khủng.

Chuyện này xảy ra khoảng ba năm trước, lúc ấy Minh Ngọc chỉ mới mười hai tuổi thôi nhé, mà đã thông minh, lém lỉnh như vậy. Bây giờ tôi nghĩ chắc con bé càng thông minh hơn người!”

“À, thông minh thật!” Mọi người xung quanh trầm trồ khen ngợi Minh Ngọc.

“Ngoài Minh Ngọc và Thiện Hùng ra,” Người phụ nữ trung niên bắt đầu kể tiếp. “Còn có một em nữa rất đáng chú ý trong kỳ thi này. Em này tên là Hoa Khôi – người nó đẹp y như tên, bánh trai, tuấn tú, con gái nào mà chẳng say mê, thậm chí còn trộm nhớ nó! Năm ngoái, nó lại còn đạt được danh hiệu Nam Vương Việt Nam trong cuộc thi thể hình toàn quốc.”

“Không chỉ đẹp trai, gia đình Hoa Khôi lại rất giàu có, nghe đến họ Hoa của nó là biết rồi. Ở Việt Nam, người họ Hoa đếm trên đầu ngón tay! Nó không phải là cậu ấm yêu dấu của lão trùm địa ốc họ Hoa thì còn là ai vào đây. Vừa mới sinh ra đã được ngồi mát ăn bát vàng, muốn voi có voi, muốn tiên có tiên.”

“Lão trùm họ Hoa cũng đã nghĩ đến chuyện dùng tiền đút lót, để cho con lão được tuyền thẳng vào học viện. Lão ta hứa quyên góp tận hai tỷ đồng Việt Nam cho học viện, nếu như họ chịu nhận con lão vô học.”

“Trời, đúng là bọn nhà giàu, phách lối làm càn, không coi ai ra gì!” Một bà mạnh miệng chỉ trích.

“Ừ, đúng vậy!” Người phụ nữ trung niên nói tiếp. “Nhưng mà không ngờ, ông viện trưởng học viện lại không chấp nhận yêu cầu này! Ông ta trả lời rằng... tiền cho thì trường sẽ nhận, nhưng con lão vẫn phải thi vào như các học sinh khác à. Nếu nó giỏi thì tất nhiên sẽ đậu vào trường, còn nếu không có khả năng thi đậu thì phải chịu thôi.”

“Ông viện trưởng còn nói thêm... nếu đã hứa quyên góp hai tỷ mà lại quýt, thì cho dù con lão trùm địa ốc có giỏi cách mấy, cũng sẽ không được nhận vào học. Một trăm phần trăm sẽ rớt đài từ vòng một.”

“Chu choa,” Mọi người kinh ngạc thốt lên. “Xem ra ông viện trưởng này không phải là dạng vừa đâu! Lão trùm địa ốc đó chắc tức học máu. Lần này lão ta đã chọc phải ổ kiến lửa rồi!”

“Chính xác!” Người phụ nữ trung niên gật gù đồng ý. “Lão trùm địa ốc nghe nói vậy, giận tím mặt. Nhưng mà khổ nỗi, con lão lại rất muốn vào học viện, nên lão cũng phải đành ngậm bồ hòn làm ngọt*, cần rằng móc tiền túi ra cho nhà trường. Cái này gọi là mất cả chì lẫn chài à.”

* Ngậm bồ hòn làm ngọt: Nhấn nhọc chịu đựng, giống như ngậm bồ hòn, vì bồ hòn rất đắng.

“Ha ha ha,” Mọi người ai nấy cười rồ lên. . . “Thật đáng đời lão ta, cho chừa cái tội phách lối!”

Không khí bắt đầu càng ngày càng ồn ào, sôi nổi, càng lúc càng nhiều các bác các chị chen vô xi xăm bản tán về Học Viện Sử Học Quốc Gia và những em học sinh đi thi năm nay. Người này thì thêm mắm, người kia lại thêm muối, làm cho câu chuyện càng lúc càng thêm sôi động và hấp dẫn. Tất nhiên, người phụ nữ trung niên kia cũng tiếp tục tám hăng say với mấy chị em cô bác ở đây, cho đến khi đồ ăn của bà ta được làm xong, bà ta mới ngừng tám.

Người phụ nữ trung niên nhanh chóng thanh toán tiền cho bà chủ quán, cầm những món đồ ăn đã được gói ghém cẩn thận trong hộp xốp, lịch sự chào tạm biệt mấy bà tám khác trong quán rồi bước lẹ đi.

Chú thích:

1. Môn phái Tây Sơn: các môn phái có chữ Bình Định hoặc Tây Sơn đều xuất xứ từ hệ phái Bình Định Tây Sơn trong nước, một số chiêu thức võ thuật có nguồn gốc từ cuộc khởi nghĩa Tây Sơn vào cuối thế kỷ thứ mười tám.

2. Hiệp đạo: môn phái chuyên hành hiệp trọng nghĩa, làm việc giúp người. Truyền thuyết kể rằng có tất cả là mười môn phái cơ bản chính: thần, thánh, hiệp, bá, vương, tà, ma, tiên, yêu, phật.

Bạn đang đọc truyện *Lộc Xôdy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: 03. Vũ Thiện Hùng

Một Khách Sạn Nào Đó, Thành Phố Huế.

Người phụ nữ trung niên trở về khách sạn, nơi vợ chồng và đứa con diệu của bà đang tạm thời cư ngụ. Mặc dù bọn họ đang ở khách sạn, nhưng bọn họ thực ra không phải là khách du lịch.

Vợ chồng bà là người miền Nam, đứa con của bà cũng giống như bao đứa học sinh đầy khát vọng khác, muốn đi theo phong trào, thi vô Học Viện Sử Học Quốc Gia. Cho nên, vợ chồng bà mới phải nhọc công, không ngại lặn lội đường xa, dắt con đi miền Trung, đến thành phố Huế để chuẩn bị tham dự kỳ thi năm nay. Con bà thực ra thì cũng không phải là ai xa lạ gì, mà chính là cậu học sinh Vũ Thiện Hùng, một trong ba em học sinh đặc biệt nổi bật đi dự thi năm nay, được mọi người chú ý.

Bà đi đến trước một căn phòng trong khách sạn, một tay thì linh kinh cầm những bao ni lông chứa đầy đồ ăn, con tay khác thì loay hoay tìm kiếm thẻ chìa khóa phòng trong túi xách của bà. Mò ra được cái thẻ, bà lại lạch ca lạch cạch, vụng về cả vào ổ khóa, cố gắng mở cửa phòng.

“Bíp...” Ổ khóa cửa điện tử khẽ kêu lên, ám hiệu nó đã được mở. Bà ta nghiêng người, dùng lưng đẩy cánh cửa gỗ vào, trông thấy chồng con vẫn còn say sưa ngủ, bà chán nản, lắc đầu thờ dãi. Để cửa gỗ tự động đóng lại sau lưng, bà cẩn thận bỏ đồ ăn sáng trên một cái bàn gỗ đối diện chiếc giường ngủ, hai tay chống nạnh, kêu lên:

“Bây giờ là mấy giờ rồi mà hai cha con vẫn chưa chịu dậy? Nướng cháy khét lẹt luôn rồi! Dậy mau, dậy mau!”

Bà đi đến bên giường, hung hăng giật cái mền Hùng đang đắp, quăng sang một bên thành đồng bụi nhùi. Cậu Hùng, một cậu thiếu niên với vóc dáng nhỏ con nhưng lại có bắp thịt rắn chắc, đang khoe khoang lộ ra từ chiếc áo ba lỗ, vẫn triền miên chìm đắm trong giấc ngủ.

“Hùng, dậy mau!” Bà nùng nịu đánh lên má Hùng. Mặt mày nhăn nhó, cậu lặn qua lặn lại trên giường.

“Năm phút nữa...” Hùng lè nhè đáp lại, rồi ôm gối, say sưa nường tiếp.

“Dậy, dậy.” Bà ta lớn tiếng kêu tiếp. “Hôm nay không đi thi à? Sắp trễ rồi đó, còn không mau dậy!”

Bà vừa nói, vừa bước tới bên cửa sổ phòng, kéo cái rèm cửa ra màu kem ra, ánh mặt trời chói chang từ bên ngoài sáng chiếu vào phòng, tô điểm cả phòng thành một màu vàng cam ấm áp.

Hùng làm sao có thể thoải mái ngủ sau khi bà mở cửa sổ, làm cho căn phòng trở nên quá sáng chói. Cậu lập tức lấy cái gối nằm để lên trên mặt, che khuất ánh sáng mặt trời rọi vào mắt, rồi trở mình, tiếp tục ngáy khò khò.

Bà ta lại chán nản lắc đầu nhìn đứa con. Bà đi vào nhà tắm, cầm một chiếc khăn rửa mặt cô tông màu trắng xuống khỏi móc cửa, ngâm nó vào nước ấm, khéo léo vắt khô, đi trở lại phòng ngủ.

Bà đến bên Hùng rồi dùng khăn nhẹ nhàng lau mặt cho con. Thằng con đã mười tám tuổi đầu mà bây giờ vẫn còn nhõng nhẽo như em bé ba tuổi, chờ mẹ lau mặt cho cậu mới chịu tỉnh dậy.

Ông chồng trông thấy bà vợ thiên vị, chỉ mang khăn cho con, ganh tị cảm râm với vợ: “Khăn của anh đâu?”

“Bộ ông bị cụt tay à?” Bà vợ cộc lốc trả lời, mang chiếc khăn con mới lau xong vào nhà tắm, giặt sạch, rồi treo lại trên móc cửa.

Ông chồng nghe vợ nói vậy, cụt hứng xuống giường, lê lét đi vào nhà tắm, tự mình giặt khăn, tự mình lau mặt, bất mắng, thậm mắng chửi con mình giành vợ với mình.

Sau một hồi loay hoay hoay vệ sinh, gia đình Vũ Thiện Hùng cuối cùng cũng sẵn sàng sum họp quanh bàn ăn sáng.

“Hùng nè,” Mẹ Thiện Hùng cưng yêu gọi cậu. “Ăn nhiều thịt vô một chút mới có sức đi thi.” Mẹ Thiện Hùng lựa mấy miếng thịt nạc gấp vào phần ăn của Hùng.

Hùng đưa tô ra đón nhận, miệng đầy đồ ăn, tươi cười cảm ơn mẹ. Cha Hùng thui thui một mình, tự mình gấp, tự mình ăn. Mẹ Hùng thấy vậy, gấp một miếng thịt khác, bỏ thí cho ông chồng. Ông ta vui sướng khóc không ra nước mắt, gấp lên ăn, miệng cười toe toét, cứ như người mới trúng số.

Mẹ Hùng thấy vậy khẽ cong miệng cười, nhìn con ăn gần xong, mẹ Hùng vội đặt tô xuống, quay sang mở hộp đồ tráng miệng, lấy ra một ly chè đậu đỏ mát lạnh, bỏ nước cốt dừa vào rồi khuấy đều, để bên cạnh Hùng. Nhìn thấy ly chè đậu đỏ, Hùng nhăn nhó than vãn:

“Lại chè đậu đỏ nữa... Từ lúc mẹ biết con muốn thi vô đại học, ngày nào mẹ cũng bắt con ăn chè đậu đỏ! Con ngán quá à!”

“Ăn đi cho nó may mắn, mới thi đậu được.” Mẹ Hùng miệng thì nói, tay thì múc một muỗng chè, đút cho Hùng.

“Ừm ừm,” Hùng không bằng lòng, ngậm chặt miệng, lắc đầu.

“Ngoan, ăn đi con.” Mẹ Hùng thương yêu dụ dỗ. “Lần này là lần cuối, sau khi con thi đậu rồi thì không ăn nữa.”

“Mẹ hứa rồi đó nha!” Hùng cuối cùng cũng ngoan ngoãn ăn ly chè. Ba Hùng ngồi nhìn cảnh này, thấy buồn cười, nói với mẹ Hùng: “Thế kỷ hai mươi ba rồi mà em vẫn tin mấy cái trò dị đoan, nhảm nhí này sao?”

“Dạ, đúng rồi đó mẹ!” Hùng chen vô nói. “Con mẹ giỏi mà, dư sức thi đậu, không cần ăn đậu đỏ!” Hùng tự kiêu tự mãn, vỗ ngực thêm vô.

Mẹ Hùng không đáp lại, chỉ liếc mắt nhìn hai cha con, thầm nghĩ trong lòng... Nếu mà con mình giỏi thật thì mình cũng đâu cần phải đi tin dị đoan dị đĩc. Bởi vì nó dở ẹc, học không bằng ai, nên mình mới phải khổ công tìm thầy khấn Phật, dị đoan gì cũng phải thử, kiểm chút vận may cho con mình. Nói toạc ra thì sợ con nó buồn, nhưng mà lần này, nếu nó thi đậu thì thực sự thì mặt trời mọc hướng Tây!

“Ăn lẹ đi rồi đi thay đồ.” Mẹ Hùng thúc giục. Hùng vội vàng ngón vào muỗng chè cuối cùng rồi đi đến bên va li của cậu, cầm bộ đồ đã được mẹ xếp sẵn gọn gàng ở trên, cảm thấy không vừa ý, vứt nó sang một bên, rồi boi móc ra dưới đáy va li một bộ khác hợp ý cậu hơn.

Mẹ Hùng nhìn thấy vậy, bất mãn trách móc Hùng: “Sao không mặc đồ mẹ chuẩn bị? Cái áo thun màu đỏ mẹ chọn cho con mặc đi thi cho hên.”

“Không!” Hùng từ chối. “Xấu quá.”

Nhìn thấy Hùng mặc vô một cái áo thun xám xịt, mẹ Hùng mặt cũng xám xịt theo cái áo. “Sao lại mặc cái áo xui xẻo này! Cởi ra mau! Mau thay cái màu đỏ vô cho mẹ.”

“Không!” Hùng bất mãn nhảy cồm lên.

Ba Hùng thấy vậy, vội vàng khuyên nhủ vợ trước khi hai mẹ con to tiếng với nhau. “Thôi em ơi, con nó muốn mặc gì thì kệ nó.” Ba Hùng nhẹ nhàng xoa xoa tay mẹ Hùng.

“Không được!” Mẹ Hùng rút tay lại, phản kháng nói: “Ông nhìn nó coi! Áo xám xịt, quần xanh lè, giày đen thui! Chẳng có cái gì đỏ cả! Toàn là mặc ba cái đồ xúi quẩy! Ngày bình thường nó muốn mặc gì cũng được, nhưng hôm nay phải mặc đồ đỏ!”

“Em này, sao cứng đầu thế!” Ba Hùng lắc đầu thờ dãi rồi thầm nghĩ... Mặc đồ đỏ cũng rút, không mặc đồ đỏ cũng rút. Bà với tôi đều biết, cần gì phải một xác làm lớn chuyện.

“Ít nhất thì cũng phải mặc quần sịp màu đỏ!” Mẹ Hùng nói, lục lọi trong va li, lấy ra một cái quần lót đỏ ngòm, đưa cho Hùng.

Hùng cau mày, bất mãn, nhưng cũng ngoan ngoãn nhượng bộ, mặc vào cái quần sịp đỏ cho mẹ vui lòng, bót cảm râm với cậu. Thôi kệ, mặc ở trong cũng không ai thấy, không sợ quê.

Sau khi cả nhà chuẩn bị xong thì cũng đã bảy giờ kém. Cha mẹ Hùng tay trong tay, bắt đầu dắt Hùng rời khỏi khách sạn, đi bộ đến trạm xe buýt, nơi đã có một đám các bậc phụ huynh và các em học sinh đông đúc tụ tập, chờ đón xe buýt chờ các em đến Học Viện Sư Học Quốc Gia để dự thi. Vì học viện nằm trong khu rừng Bạch Mã, cách trung tâm thành phố Huế tận một tiếng rưỡi lái xe, cho nên học viện đã an bài xe để đón các em.

Cha mẹ Hùng mướn khách sạn gần trạm xe, chỉ cần đi bộ vài phút là đến. Ông bà cố ý tìm chỗ gần như vậy cũng là để cho con có thêm chút thời gian ngủ nướng, không cần phải vội vàng ngày đi thi.

Nói thật ra thì lúc đầu, Hùng muốn tự mình đi bộ đến trạm xe, nhưng mẹ Hùng kiên quyết muốn đi theo, sợ rằng có chuyện gì, Hùng đi một mình thì không thể tự xoay sở được.

Hùng thì lại cảm thấy thật mắc cỡ khi cha mẹ đi cùng cậu, vì mẹ cậu có thói quen nắm tay cậu, lại còn thích hôn cậu ngay chỗ đông người để tạm biệt, làm Hùng xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống một cái hố nào đó. Lần này trước khi đi, Hùng đã ra điều kiện với mẹ, bắt mẹ hứa không được hôn cậu mới cho phép mẹ đi chung.

“Ừ, thì không hôn...” Mẹ Hùng cam đoan, nhưng không giữ lời, lúc đến nơi, lại hôn hai cái lên má Hùng...

“Mẹ!” Hùng nổi giận, nhanh chóng đẩy mẹ ra, lấy tay chùi má. “Mẹ đã hứa không hôn rồi mà!”

“Ừ, thì mẹ đâu có hôn đâu, chỉ thơm thôi!” Mẹ Hùng lật lọng biện hộ.

Đúng bảy giờ, hàng hàng chiếc xe buýt bắt đầu nối đuôi nhau dừng lại ngay trạm xe. Ước chừng có tới cả chục xe, kéo léo được lái vào trạm, tránh không đụng vào nhau hay làm tắt nghẽn giao thông. Một người đàn ông trung niên, đầu ấn tượng mang khăn vấn xanh như kiểu các cụ thời xưa, nhảy xuống từ một chiếc xe buýt, giơ tay chỉ chỉ quắc quắc, ra dấu điều khiển đám đông.

Ông ta nói lớn tiếng gì đó, nhưng vì Hùng đứng quá xa ở gần cuối hàng, thêm vào tiếng ồn ào từ động cơ xe, nên đã át đi tiếng ông ta, làm Hùng không thể nghe ra ông ta nói gì. Nhưng quan sát thấy sau khi ông ta dứt lời, các học sinh ở phía trước bắt đầu chen nhau xếp hàng lên xe, Hùng cũng đoán được, bắt chước các bạn phía trước chen chút vào hàng.

Cha mẹ Hùng ráng dắt Hùng đi đến cửa xe, cho đến khi Hùng vẫy tay chào tạm biệt, mới ngậm ngùi nhìn bóng dáng Hùng biến mất vào trong. Cha Hùng siết nhẹ bàn tay mẹ Hùng, tỏ ý trấn an và khuyên nhủ: “Bây giờ em có lo thì cũng không giúp được gì cho con. Lúc này, mọi sự dựa vào nó.”

Mẹ Hùng nhìn thật lâu vào ánh mắt đen sâu thẳm của cha Hùng, cố ý tìm xem ông ta có bao nhiêu lòng tin cậy vào khả năng của con họ.

“Ông nghĩ nó đậu nổi không?” Mẹ Hùng hỏi một cách chân thật.

“...” Cha Hùng im lặng, không lên tiếng, sợ rằng nếu như ông mở miệng ra, ông sẽ làm mất niềm hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng của hai vợ chồng.

“Nó thi đậu thì tôi tình nguyện ăn chay trường cảm tạ Trời Phật.” Bà mẹ đùa thề hứa.

Ba Hùng nghe thế, lắc đầu chọc vợ: “Bà này! Sau khi nó đậu, cho bà ăn chay méo miệng luôn!”

“Hừ! Bộ tôi ăn chay thì ông không ăn theo à?” Bà vợ cau mày hỏi lại. “Đừng quên nhà này ai phụ trách nấu ăn nhé!”

“Ôi, bà xã yêu dấu, em nở lòng nào? Em muốn ăn khổ, thì khổ một mình thôi, còn kéo anh theo làm gì. Sao em ác quá vậy!” Giọng ông chùng chèo kéo dài nũng nịu, làm cho bà vợ phì cười một tiếng.

Hai vợ chồng đứng đợi ở trạm xe, cho đến khi chiếc xe buýt chở Hùng lăn bánh đi khuất, rồi họ mới trở về phòng khách sạn và bắt đầu sự sốt ruột, mòn mỏi đợi chờ trong lúc Hùng đi dự thi.

Bạn đang đọc truyện *Lóc Xódy Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: 04. Kẻ Gây Rối

Học Viện Sư Học Quốc Gia

Rừng Bạch Mã, Tỉnh Thừa Thiên Huế

Rừng Bạch Mã có phong cảnh núi non trùng trùng điệp điệp, mây bay ung dung thông thả, rừng cây xanh tươi vô tận, thác nước trong veo như gương soi, róc ra róc rách chảy theo nhịp điệu. Đây là một khu rừng nguyên sinh rộng lớn, cây cối phong phú khác nhau, và nhiều các loại côn trùng, động vật đa dạng, quý hiếm.

Những chiếc xe buýt dừng lại sát bìa rừng, không dám bén mảng vô sâu, dường như sợ rằng chúng sẽ làm náo động cảnh rừng thần tiên, huyền bí.

Trước cửa rừng đã có một nhóm người nam nữ trung niên, sắc mặt trông rất nghiêm túc, đầu thì búi tóc, mang khăn vấn, sẵn đứng chờ đoàn xe, xem chừng bọn họ là các giáo sư trong học viện. Bọn họ ai cũng mặc đồ hiện đại, nhưng đầu lại vấn khăn kiểu xưa, tạo thành một cái phong cách nực cười,

bất đồng. Tất nhiên, các em học sinh không ai dám hé răng, lên tiếng phê bình kiểu thời trang của các thầy cô, chỉ đành nuốt tiếng cười xuống bụng.

Cửa xe buýt mở ra, các em học sinh xô nhau xuống xe. Thiện Hùng cũng theo các bạn khác rời xe, ngơ ngàng nhìn ngắm phong cảnh rừng cây oai phong, hùng vĩ.

Thiện Hùng đang chìm đắm trong cảnh rừng đầy ấn tượng, thì bỗng nhiên, cậu bất chợt cảm thấy không khí trở nên nặng nề, đáng sợ. Cậu sờn gai óc, đề cao cảnh giác. Cậu cảm thấy có một luồng gió mạnh mẽ, giú�t khoát, từ đằng sau thổi tới. Cơ thể cậu theo phản xạ của một người tập võ, lập tức nghiêng qua một bên để né tránh.

Mắt cậu liếc qua vai, nơi gió độc vừa chạm tới. Một nắm đấm phóng đại trước mắt. Lẹ tay, cậu đỡ nắm đấm, nhảy lùi bước, giữ khoảng cách.

“Cái đệt gì đây?” Hùng tức tối hướng người vừa đánh mình, lớn tiếng chửi.

Người đó là một thằng học sinh trung học gây rối, lỗ mãng, đáng người đoán mệnh, cau mày nhìn Hùng đầy căm ghét, oán hận.

“Vết sẹo trên mặt mày... mày là thằng Vũ Thiện Hùng phải không?” Thằng học sinh gây rối nặng giọng quát hỏi, tay chỉ vào mặt Hùng, mắt xăm xoi nhìn chăm chăm vào vết sẹo nổi bật trên mặt Hùng, lộ chút nét phong trần, trườn từ má trái xuống cổ.

“Ừ, thì sao?” Hùng nhìn thằng gây rối, ngơ ngác không hiểu tại sao nó lại vô duyên đánh cậu.

“Đủ mịa mày, hôm nay mày tới số rồi!” Thằng gây rối hung hăng, nhào tới Hùng, tung mấy đấm. Thằng này vóc dáng to cao hơn Hùng, lại, bất ngờ ra đòn, nên Hùng không thể cản cú đấm. Hùng lùi về sau, nghiêng mình né tránh.

“Tại sao lại đánh tôi? Tôi đã làm gì anh?” Hùng vẫn không hiểu cái mỗ tê gì đang xảy ra. Hôm nay hình như cậu thức dậy, đạp chân trái xuống giường trước* hay sao mà mới sáng sớm đã bị ăn đập. Hay chắc tại cậu không mặc cái áo đỏ của mẹ nên bị quả báo...

* Bước chân trái xuống giường trước: trong dị đoan, điều này mang lại xui xẻo nguyên ngày, bước chân phải xuống trước mới mang lại may mắn.

“Mày là thằng chó chết, đánh anh tao đến tàn phế!” Thằng gây rối nói, mặt hầm hầm giận dữ. “Tám năm trước, trong giải Võ Thuật Thiếu Niên, anh tao đã đánh với mày. Đáng lẽ chỉ là một trận đấu lành mạnh, mang tính chất học hỏi, vậy mà mày lại tung ra những đòn hiểm ác, làm anh tao bây giờ bại liệt suốt đời. Tám năm trước, ngồi trên khán đài, tao đã nhìn hết trận đấu... Tao làm sao quên được thằng chó mày với cái vết sẹo xấu xí trên mặt, khinh bỉ nhìn anh tao bại trận! Hôm nay tao không nện cho mày một trận thì tao thành con chó!”

Nói xong, thằng gây rối lại tiếp tục ra một loạt cú đấm mạnh mẽ, nhắm tới Hùng.

Hùng vừa né tránh, vừa lục lọi trong trí óc, hi vọng kiếm ra một chút manh mối về người anh của thằng gây rối này. Tám năm trước... tám năm trước là lúc nào ấy nhỉ...

Tám năm trước, Hùng chỉ là một cậu nhóc con mười tuổi, dự thi vòng đấu tập thể. Lúc ấy, có mười người thi đấu trên võ đài, người nào cũng đã xem Hùng thi đấu mấy vòng trước, nên đều biết Hùng có khả năng chiến đấu hơn người. Cho nên, dù không ai nói gì, tất cả những thí sinh trên võ đài đều tự động hợp tác, tập thể đánh Hùng để nhanh chóng loại bỏ cậu.

Cho dù Hùng có giỏi cách mấy, lấy một đỡ mười thì chỉ có thần tiên mới làm được. Cho nên, Hùng đã không đỡ đòn. Thay vào đó, cậu dùng chiêu Mạn Chết Thay Đào trong Tây Sơn hiệp đạo, hoán đổi vị trí của cậu với vị trí của một đối thủ khác, để người đó làm “lá chắn” đòn cho cậu. Mà cái người xui xẻo được Hùng chọn làm “bao cát” thay cho cậu chính là anh của thằng gây rối này. Vì vậy, không phải Hùng đã đánh ông anh thằng này đến tàn phế, mà là mấy đứa khác trên võ đài đánh ông. Có trách thì cũng không thể trách Hùng được.

Trở lại hiện tại...

Thằng gây rối lại tiếp tục ra đòn, đấm đá Hùng, nhưng Hùng vẫn không đánh trả. Mặc dù cậu rất giỏi võ, nhưng nếu không cần thiết, cậu không muốn đánh nhau, hại người. Bẩm sanh, cậu đã có tính chất lương thiện, giống y như tên đệm của cậu, Thiện Hùng...

Hơn nữa, Hùng có thể cảm thấy hàng trăm cặp mắt đang quan sát cậu, trong đó có những cặp mắt sắc bén của các giáo sư, nên cậu cũng e dè, không muốn làm gì lộn xộn, sợ chưa thi thử thì đã bị đánh rớt vì tội gây rối.

Cũng thật ngộ, các giáo sư thấy học sinh đánh nhau, vậy mà không một ai can thiệp, làm Hùng không biết cậu có nên đập thằng gây rối này qua một bên cho đỡ phiền toái hay không.

Sau nhiều đòn, thằng gây rối vẫn không chạm được cọng tóc nào của Hùng, nên thằng đó trở nên hung hăng hơn. Một con dao găm trườn ra từ cổ tay, nhắm vào ngực Hùng, đâm.

Nguy hiểm bất ngờ, Hùng theo phản xạ, chuẩn bị tung ra chiêu Gậy Ông Đập Lưng Ông, dùng kỹ thuật đổi hướng đi của đường dao đâm, cho quay ngược về đối thủ của cậu.

Nhưng, Hùng chưa ra đòn, con dao đã bất chợt bị đánh bay, rơi xuống đất. Một viên đạn sỏi rớt cộp theo sau.

Thằng gây rối và Thiện Hùng ngưng đánh nhau, ngạc nhiên, nhìn về hướng viên sỏi đã bay ra.

Trong tầm mắt họ là một cô nhóc mặc chiếc áo cánh màu phấn tím, váy trắng thanh thoát. Cô nhóc có nét đẹp sống động, đáng người lãnh đạm, tỏ vẻ không quan tâm. Bàn tay phải vẫn còn trong tư thế búng ngón tay. Từ một khoảng cách không gần, cô đã chuẩn xác bắn rót con dao găm trên tay thẳng gây rồi.

“Đàn độn.” Cô nói, giọng đầy chán ghét, khinh thường, không biết là nói với thằng gây rồi hay là nói với Hùng, mà cũng có thể là nói với cả hai.

“Con mịa mày!” Thằng gây rồi bực mình quát cô. “Không phải việc của mày, đừng có xía vào!”

Thằng gây rồi tức giận chửi cô... Xém chút nữa là mình đã đâm trúng thằng Hùng. Vậy mà con nhóc này không biết từ đâu chui ra, làm mình đang đánh ngon trớn bị cụt hứng..

Nhưng, sự thật không như thằng gây rồi nghĩ... Nó không biết rằng nếu như cô nhóc không kịp thời bắn rót con dao, thì người bị dao đâm chính là nó chứ không phải là Hùng. Lúc đó, Hùng đã sẵn tư thế, chuẩn bị sử dụng chiêu Gậy Ông Đập Lưng Ông, dùng dao của đối thủ đâm ngược vào nó.

Điều này, cô nhóc đó đã nhìn ra. Không chỉ mình cô nhóc... một vị giáo sư râu ngắn, mặt mày nghiêm nghị đứng gần đó, cũng đã quan sát thấy mọi chuyện. Trong lòng bàn tay phải của ông ta đang cầm một viên sỏi, thấy không cần nó nữa, nên ông thả lỏng viên sỏi xuống đất. Tất nhiên, cô nhóc cũng đã chú ý hết những động tác này của ông ta... khóe miệng cô khẽ cong lên.

Ông giáo sư vội bước tới giữa Thiện Hùng và thằng gây rồi, nhanh chóng tách hai người ra xa, ngăn cách bọn họ trước khi họ lại đánh nhau tiếp.

“Dừng tay lại!” Ông giáo sư khí phái ra lệnh. “Hai em đừng lộn xộn, ráng chờ chút nữa đi. Sau khi cuộc trắc nghiệm bắt đầu, các em sẽ được tha hồ đánh nhau.”

Ông giáo sư cau mày, liếc nhìn Thiện Hùng và thằng gây rồi rồi nói tiếp: “Còn bây giờ, tất cả hãy trật tự, nghe theo sự hướng dẫn của các giáo sư phụ trách ở đây!”

Hùng thở phào nhẹ nhõm, không ý kiến, ngoan ngoãn vâng lời. Còn thằng gây rồi thì hậm hực muốn cãi lại, nhưng cũng nín con tức giận, bỏ đi.

“Tao chưa xong với mày đâu, mày liệu hồn đấy!” Thằng gây rồi đe dọa.

Sau khi trận đánh đã được giải tỏa, những học sinh khác đang vây quanh xem cuộc ẩu đả cũng lần lượt giải tán, đi theo các vị giáo sư trên một con đường mòn được phủ đầy những phiến lá khô rơi, bước sâu thẳm vào trong lòng rừng.

Lúc này, mặt trời đã bắt đầu lên cao, tỏa ra ánh nắng oi bức. Một số học sinh đã lấm tấm mồ hôi trên trán, bắt đầu cảm thấy mệt và khát. Cũng may, các em không phải đi đâu xa, vì chỉ chừng mười lăm phút, các em đã có thể nhìn thấy một ngôi viện, hài hòa ẩn hiện trong những tán lá rừng cây nguyên sinh.

Đây là một ngôi viện to lớn, được xây dựng với kiểu kiến trúc đặc trưng của thời phong kiến Việt Nam cổ xưa. Cửa chính diện hướng Đông, tường sơn màu vân gỗ, mái nhà màu đỏ, đông dốc thẳng xuống hai mặt trước sau, được chống đỡ bởi các cột vững chắc, được điêu luyện trạm trổ hình ảnh thần rồng mềm mại xoăn lên, biểu hiện cho niềm tự hào của người Việt, con rồng, cháu tiên.

Trên viền mái và đỉnh mái được tinh tế điêu khắc những con Nhai Xế, đứa con của Rồng, cũng là một trong những linh vật truyền thuyết của Việt Nam. Những con Nhai Xế có vóc dáng thị uy, dừng mảnh, miệng ngậm đao, mắt to tròn, thể hiện sự oai phong của nó. Chúng nó hòa hợp với cảnh rừng nguyên sinh, trông như đang bay nhảy trên những tán lá cây xanh tươi, vô tận.

Trước cửa viện là những bậc thang đá tam cấp, có chuẩn xác tất cả là chín bậc, là một con số đẹp trong cung sinh của vòng tuần hoàn con người – sinh, lão, bệnh, tử. Con số này tượng trưng cho sự may mắn, hài hòa với phong thủy của viện.

Các em học sinh theo sau các vị giáo sư đi vào trong, tụ tập chặt ních trong gian chính của viện. Đồ đạc, bàn ghế trong phòng đã được xếp chồng chất lên nhau, gọn gàng trong một góc phòng, dường như cố ý để thu dọn chỗ cho các em học sinh đông đảo đến dự thi ngày hôm nay.

Các vị giáo sư từng người bước đến chính diện phòng, đứng giữa bọn họ là một người đàn ông trung niên với cặp chân mày lười mác đầy ấn tượng. Vóc dáng ông thông thái, lịch lãm, người mặc áo giao lĩnh màu xanh, được thêu hình hoa văn cầu kỳ, quần trắng, tóc vấn khăn xanh. Nếu quan sát kỹ thì trông ông ta có nét hao hao giống cô nhóc bắn sỏi lúc nãy, làm cho nhiều học sinh cảm thấy rất lạ kỳ.

Ông ta nghiêm nghị đảo tầm mắt nhìn mọi người trong phòng, tỏ ý muốn tất cả im lặng, trật tự. Căn phòng đông người trở nên im ắng đến lạ thường. Một vài em học sinh bồi hồi nuốt nước miếng xuống cổ họng, hồi hộp chờ đợi điều gì đó sắp sửa xảy ra.

Tay chấp nghiêm nghị sau lưng, ông giáo sư lịch lãm bắt đầu lớn tiếng nói..

“Chào mừng các em đến với Học Viện Sử Học Quốc Gia.”

Chú thích:

1. Sinh, Lão, Bệnh Tử: theo quy luật tứ vị, số một thuộc về Sinh, số hai thuộc về Lão, số ba tương ứng với Bệnh và số bốn là Tử. Sau đó, quy luật Sinh Lão Bệnh Tử lặp lại, số năm là Sinh, số sáu là Lão, bảy là Bệnh, tám là Tử và vân vân. Vì vậy, theo quy luật, số chín rơi vào cung Sinh, nên bát tam cấp xây chín bậc là điều may mắn. Lưu ý, những số nào chia hết cho bốn đều rơi vào cung Tử, là điềm rủi ro.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: 05. Cuộc Thi Bắt Đầu

“Thầy là Dương Minh Hải, là viện trưởng của học Viện Sử Học Quốc Gia.” Viện trưởng Dương Minh Hải trịnh trọng nói. “Thầy đại diện tất cả các giáo viên ở đây chào mừng các em đến tham dự kỳ thi tuyển sinh viên năm nay.”

“Vi thời gian không còn sớm nữa, nên thầy sẽ đi thẳng vào vấn đề chính.” Viện trưởng Minh Hải nói tiếp. “Trước tiên, thầy sẽ nói sơ qua về kỳ thi lần này, sau đó sẽ giảng giải chi tiết về điều lệ và quy định của cuộc thi.”

“Kỳ thi này được chia thành bốn phần thi, gồm có – Mưu, Văn, Sử, Chiến – với mục đích khảo nghiệm kiến thức và khả năng của các em trong bốn lĩnh vực khác nhau – mưu lược, văn thơ, sử học, và chiến đấu.”

“Mỗi phần thi sẽ được chấm trên thang điểm mười, chỉ cần đạt được năm điểm trên mười điểm thì sẽ được tính là vượt qua phần thi đó. Các em phải vượt qua ít nhất ba trong bốn phần thi để đậu kỳ thi này.”

“Kỳ thi sẽ bắt đầu vào khoảng nửa tiếng nữa và các em sẽ có đến lúc mặt trời lặn để làm hết tất cả bốn phần thi. Các em sẽ nghe một hồi chuông đổ báo hiệu cuộc thi bắt đầu, và một hồi khác khi cuộc thi kết thúc.”

“Bây giờ, các giáo viên sẽ phát cho các em mỗi người một thẻ bài gỗ.” Lúc viện trưởng Minh Hải nói đến đây, các giáo sư phòng bắt đầu đi phân phát cho các em học sinh những chiếc thẻ bài gỗ hương vân, kích thước bằng nửa bàn tay, được khắc tên học viện trên một mặt. Mỗi thẻ đều được cột vào một sợi dây thừng nhỏ, vừa đủ dài để đeo vào cổ như một sợi dây chuyền. Các em tay nhận thẻ bài, tò mò lật trước lật sau, nhìn ngắm nó.

Sau khi mỗi học sinh nhận một thẻ bài, viện trưởng Minh Hải bắt đầu nói tiếp: “Hãy cẩn thận cất giữ chúng. Khi cuộc thi kết thúc, những em nào còn thẻ bài trong tay sẽ được tính là đạt năm điểm trong phần thi Chiến, đủ điểm để vượt qua phần thi này. Các em sẽ nhận được thêm một điểm cho mỗi thẻ có thêm, với điểm tối đa là mười điểm, cũng tức là năm thẻ bài.”

Khi nói đến đây, ông viện trưởng dừng lại, dường như để xem có em học sinh nào thắc mắc gì không. Một cậu học sinh giơ tay lên hỏi: “Thưa viện trưởng, nhưng mà mỗi người chỉ có một thẻ bài... vậy làm sao để lấy thêm thẻ bài nữa?”

Nghe xong câu hỏi này, viện trưởng Minh Hải khẽ cong khoé miệng lên cười vì cậu học sinh đó đã hỏi đúng câu hỏi. Ông ta chậm rãi trả lời: “Mỗi người các em vừa nhận được một thẻ bài, tổng cộng có hơn ngàn thẻ đã được phát ra... Làm sao để mình có thêm thẻ, các em tự hiểu đi.”

Ông viện trưởng vừa dứt lời thì một số em học sinh bắt đầu xôn xao, nơm nớp lo sợ, nhìn trước, nhìn sau các bạn chung quanh, tay siết chặt thẻ bài của mình hơn, lo lắng có người sẽ cướp đoạt nó. Các em lo lắng cũng đúng, vì cướp đoạt chính là ngụ ý của ông viện trưởng... Muốn được điểm cao, thì phải có nhiều thẻ bài, mà muốn có thẻ bài, thì phải lấy của người khác.

Nhưng trái lại, trong phòng cũng có một số em học sinh rất bình thản, đảo mắt nhìn quanh khắp phòng, dường như muốn tìm kiếm những con mồi thích hợp để đoạt thẻ bài của chúng.

Xem thấy các em đã hiểu ý của mình, ông viện trưởng lại nói tiếp: “Phần thi Mưu, Văn và Sử sẽ được tổ chức ở Đông viện. Các em phải đi đến Đông viện để làm bài thi.”

“Hiện tại, chúng ta đang ở Tây viện. Đi theo các bản đồ được đặt khắp nơi trong phạm vi học viện thì các em có thể tìm được đường tới Đông viện. Các em có thể thi bất cứ phần nào trước cũng được, không cần theo một thứ tự nhất định.”

Đề thi phần Mưu, Văn và Sử, vào Đông viện các em sẽ biết... đó là... nếu như các em có thể vào Được.” Ông viện trưởng vừa cười nham hiểm, vừa nói.

“Muốn vào trong viện để làm bài thi, các em phải nộp một thẻ bài cho mỗi bài thi. Cho nên, các em sẽ cần ba thẻ bài tất cả để được dự thi cả ba phần Mưu, Văn và Sử. Nên nhớ rằng, các em cần giữ lại cho mình ít nhất là một thẻ khi cuộc thi kết thúc để vượt qua phần thi Chiến.”

“Bây giờ, thầy sẽ nói về luật thi. Các em được phép làm tất cả những gì có thể để lấy đủ thẻ bài, nhưng các em chỉ có thể tranh đấu lấy thẻ bài trong phạm vi rừng Bạch Mã, còn khi ở trong Đông viện thì không được lộn xộn, lấy thẻ của người khác.”

“Khi vào Đông viện thi Mưu, Văn và Sử, các em không được quay bài, gian lận, và cũng không được gây rối, đánh nhau với các bạn khác.”

“Khoảng mười phút nữa cuộc thi mới bắt đầu, các em có thể dùng thời gian này chuẩn bị cho cuộc thi, nhưng không được gây gổ, đánh nhau với những bạn khác. Chờ đến khi nghe được hồi chuông đồng báo hiệu cuộc thi bắt đầu thì các em mới được phép hành động.”

“Và còn một chuyện nữa rất quan trọng... Đó là trời cũng đã gần trưa, chắc các em cũng sắp đói bụng. Nếu muốn ăn thì phải nộp một thẻ bài mới được

vào nhà ăn trong Đông viện.” Ông viện trưởng cười đắc ý. “Mà nếu đói quá không chịu nổi, chỉ cần nói với một trong các giáo sư ở đây là các em muốn bỏ thi, thì các em sẽ lập tức được ăn. Nhưng làm như vậy, các em sẽ bị đánh rớt.”

Vừa nghe viện trưởng nói xong, các em học sinh ai nấy cũng há hốc miệng, bất mãn nhìn ông viện trưởng bằng ánh mắt đầy cay đắng. Không ngờ ông lại chơi ác như vậy, ăn cũng keo kiệt, không cho ăn thì làm sao mà có sức đi thi. Đúng là luật rừng!

Viện trưởng lại nói tiếp. “Các giáo sư đều mang khăn vấn đề các em có thể nhận diện ra họ. Có rất nhiều giáo sư giám sát kỳ thi năm nay, bọn họ sẽ có mặt khắp nơi trong khuôn viên trường, nên các em sẽ dễ dàng tìm ra họ khi cần thiết. Bây giờ, các em có thể rời khỏi phòng này để chuẩn bị cho cuộc thi. Chúc các em may mắn!”

Viện trưởng Minh Hải vừa dứt lời, các em học sinh liền đẩy nhau, tản dần ra khỏi cửa chánh viện. Một số học sinh tùm năm, tùm ba, bắt chuyện với những bạn kẻ bên, tìm người thích hợp để làm thành cặp, thành đội, cùng trợ giúp nhau vượt qua kỳ thi này.

Nhưng cũng có nhiều em thích hành động đơn độc, một mình hướng vào sâu trong rừng Bạch Mã, biến mất trong những cảnh cây, tán lá xanh vô tận, nhìn giống như là bọn họ đã bị thần rừng nuốt chửng.

Một lúc sau,

Hồi chuông vang động, ngân nga kêu lên, báo hiệu rằng kỳ thi đã chính thức bắt đầu. Tiếng chuông vang vọng đến tận trời cao, làm náo động phong cảnh thiên nhiên im ắng, tĩnh lặng. Một nơi nào đó trong rừng, có bầy chim trĩ sao* đang vô tâm, vô sự uống nước quanh thác nước, bỗng nghe tiếng chuông, hoảng loạn bay khỏi thác, chỉ để lại bọt trắng xóa và vài cộng lông lá tả rơi xuống đất.

* Chim trĩ sao: thuộc họ nhà gà, một loài chim lớn, sinh sống trong rừng Bạch Mã, lông đen pha vàng với đốm nâu, trên đầu có lông trắng, rất đẹp.

Khi hồi chuông vừa dứt cũng là lúc một tiếng thét hãi hùng âm vang từ sâu thẳm trong rừng, cảnh báo cho mọi người biết sự nguy hiểm của kỳ thi này. Nếu muốn vượt qua, những người tham gia phải đề cao cảnh giác, tập trung chú ý mọi nơi. Bây giờ, gặp ai cũng phải coi là địch, bởi vì ai cũng ngấm nghe thẻ bài của họ.

Lúc này, Thiện Hùng đang đi lang thang, vừa đi vừa trầm ngâm suy nghĩ... Không biết là mình có nên dùng thẻ bài để vào nhà ăn hay không? Nãy giờ đứng nghe ông viện trưởng nói làm nhảm, giải thích dài dòng, làm cho mình nhức đầu nhức óc, mệt là cả người, cái bụng cũng bắt đầu rên kêu! Thôi kệ, cứ ăn trước rồi tính sau. Ông bà mình vẫn nói “có thực mới vực được đạo đó thầy”!

Thiện Hùng hướng về phía Đông viện đi. Dựa theo bản đồ, Tây viện và Đông viện cách nhau tới mười kilômét, chưa kể phải trèo đèo, lội suối. Nhưng nếu đi theo đường mòn thì chỉ khoảng tám kilômét.

Thiện Hùng ngậy thơ, ngâm nga rảo bước đi trên con đường mòn. Vì đang đói bụng nên cậu đã để cái bụng suy nghĩ thay cho đầu, không hề mấy may chú ý con đường mòn vào lúc này rất hiểm trở. Có nhiều học sinh gian manh đã lập ra mai phục, kiên nhẫn chờ đợi những con mồi thơ ngây trên đường mòn để cướp đoạt thẻ.

Chỉ vừa đi có vài phút, Thiện Hùng đã rơi vào một ổ phục kích đông đảo, thẳng đầu gấu không phải ai xa lạ mà chính là kẻ đã gây rối, hung hăng đánh cậu lúc xuống xe buýt.

Thằng gây rối dẫn theo một nhóm khoảng ba chục người, ai nhìn cũng thật đầu trâu mặt ngựa, tay cầm những cành cây to lớn bọn họ đã bẻ được hay nhặt được trong rừng, lưu manh, hống hách đứng cản đường Hùng.

“Tuồng ai xa lạ, hóa ra là người quen.” Thằng gây rối mỉa mai nói. “Chúc mừng mày thật may mắn, làm khách mở hàng cho bọn tao. Biết điều, ngoan ngoan đưa thẻ bài của mày cho tao, tao sẽ nể tình cũ mà nhẹ tay với mày.”

Thằng gây rối nói xong, đồng bọn của nó liền đắc ý cười ha hả, một tiếng cười hết sức xấu xa, bỉ ổi của những kẻ vô liêm sỉ, ý đồ hiếp yếu.

“Không được.” Hùng có chút e dè, nhưng cũng dứt khoát từ chối. “Tôi cần thẻ bài để ăn cơm, các anh muốn ăn thì dùng thẻ của mình đi.”

Nghe Hùng nói xong, bọn lưu manh ngạc nhiên, há hốc mồm trước cái lý do của Hùng, trầm nghĩ... Không ngờ, giờ phút này lại có người ngu ngốc đến nỗi dùng thẻ bài để đổi lấy đồ ăn. Bộ nó không hiểu rằng bây giờ, thẻ bài này quý còn hơn vàng hay sao? Muốn ăn thì vào rừng hái nấm, hái trái cây thì thiếu gì?

“Thằng ngu si không biết giá trị của thẻ bài!” Thằng gây rối khinh bỉ nói. “Làm sao lại dùng thẻ mà đổi lấy đồ ăn? Có thẻ bài mới được làm bài thi, ai lại đi đổi lấy đồ ăn! Mày có ăn bao nhiêu cũng không thông minh thêm được chút nào đâu! Thẻ bài trong tay mà thật là uổng phí! Giờ mày có đưa thẻ bài cho tao hay không?”

“Không!” Hùng cầm thẻ bài đang đeo trên cổ, bỏ vào trong cổ áo mình và lùi nhanh về phía sau.

Thấy thế, thằng gây rối vùng cành cây trong tay nó, chỉ thẳng lên trên trời, hét to: “TIỀN LÊN,” ra lệnh cho đồng bọn của nó hướng về phía Thiện Hùng tấn công.

Thiện Hùng không phí một giây, quay ngược về sau, co cẳng chạy.

Mặc dù Hùng là đại diện võ thuật, có thể địch năm, địch mười, nhưng mà bọn du côn có tới ba chục người, dù Hùng có ba đầu sáu tay, sợ cũng không

thể làm xi nhê gì đám côn đồ đồng đảo.

Cho nên, trong lúc này, xách dép chạy lấy mạng là một quyết định sáng suốt. Trong tam thập lục kế*, chẳng phải chuồn là kế tốt nhất hay sao?

* Tam thập lục kế: một bộ sách gồm ba mươi sáu kế mưu lược quân sự của Trung Quốc cổ đại, vào thời nhà Minh (thế kỷ mười bốn đến mười bảy) thì được tập hợp thành bộ sách.

“Đừng để nó chạy thoát!” Thằng gây rối quát đồng bọn của nó, cầm gậy đuổi theo sau Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: 06. Chống Trả

Thiện Hùng thở hỗn hển, chạy như bay về một hướng không nhất định, cố gắng giữ khoảng cách với bọn côn đồ đang đuổi sát lưng cậu. Mặc dù cậu đã chạy với tốc độ tối đa nhưng cậu vẫn không thể nào cắt đuôi bọn chúng. Cậu sinh ra với chiều cao khiêm tốn, chân dài không bằng ai thì làm sao chạy thoát cho được! Đúng là nỗi khổ của một người chân ngắn!

Kế chuồn này, coi bộ không ổn cho lắm. Tại sao tác giả không chú thích chiêu này không hợp với những cây nắm lùn như cậu? Thiện Hùng thầm chửi rủa, oán trách.

Cậu có thể nghe được tiếng bước chân dồn dập, tiếng hò hét ồn ào, càng ngày càng gần kề hơn. Bọn côn đồ đồng đảo như vậy, nếu bị tóm được, Hùng chắc chắn sẽ bị đập thê thảm, không xuống mồ thì cũng nhập viện.

Xem ra Hùng không thể không đánh nhau với bọn chúng, nhưng để bọn chúng đánh hội đồng cậu thì cậu sẽ đánh không lại. Nếu cậu có thể tách bọn chúng ra, đánh với từng người, từng người một, may ra cậu có cơ hội thoát thân.

Nghĩ vậy, Thiện Hùng đổi hướng, rời khỏi đường cái, chạy về phía đồi núi. Ở trên đường mòn, không gian quá rộng, rất dễ cho bọn chúng bao vây cậu; nhưng ở phía đồi núi, có một cây cầu treo nối hai ngọn đồi nhỏ, thân cầu eo hẹp, chỉ đủ cho tối đa hai người đi. Nếu dẫn bọn côn đồ tới đó thì sẽ có lợi cho cậu hơn. Vì không gian trên cầu rất hẹp, nên nhiều lắm cậu chỉ phải đối phó với hai hoặc ba người cùng một lúc.

Tim Hùng đập thình thịch, miệng thở hỗn hển, đầu nhả mồ hôi, cố hết sức lực chạy về phía cây cầu. Cậu cảm thấy bọn côn đồ đằng sau rất gần kề, dường như chỉ cần vương tay là có thể tóm lấy áo cậu.

Một đứa cầm cành cây, hướng đầu Hùng, quát ngang.

Hùng cúi đầu, né tránh.

Thấy cây cầu hiện trước mặt, Hùng lấy đà, nhảy lên cầu. Hai tay chống xuống, đỡ cú ngã. Cậu quay mình, đá sát đất, quẹo chân hai người sau lưng.

Bị gạt chân, bọn chúng ngã xuống. Máy đứa đằng sau không kịp dừng lại, ngã theo.

Cây cầu chấn động, lắc lư nguy hiểm. Xung quanh, núi rừng im ắng lạ thường. Cả khu rừng nín thở, quan sát trận đấu sắp diễn ra, thầm lo lắng cho sự an nguy của Thiện Hùng.

Hùng cướp gậy của một đứa, đứng vào tư thế chiến đấu. Đôi chân dang rộng bằng vai, tay cầm gậy như cầm kiếm – Tam Thiên Lưỡng Địa Ngũ Chi Pháp. Tam Thiên – ba ngón chỉ trời – Lưỡng Địa – hai ngón chỉ đất. Cách cầm kiếm theo lời dạy bảo của các Kiếm Sư Đại Việt thời xưa.

Tư thái ung dung, bình tĩnh, không gọn sóng.

Bọn côn đồ lồm cồm bò dậy, tức giận nhìn Hùng.

“HÁY DẠ!”

Chúng hét lớn, nhào vào tấn công. Một người đánh đầu. Một người đâm bụng.

Hùng bước nhanh, tránh né. Kiếm gỗ lưu loát phách xuống cổ tay.

Đối thủ đau điếng, xuýt xoa thổi vết thương. Hùng không chờ đợi, lập tức đâm quai hàm.

Hạ gục một đứa.

Không để đối thủ tiến tới, Hùng động thủ trước, sí kiếm như cánh chim, giăng kiếm ngang vai. Đối thủ bất ngờ, lùi bước, hụt chân, ngã xuống đồi.

Hạ gục hai đứa.

Chưa kịp lấy hơi thở, hai người nữa xông lên. Một người nhảy cao, chém xuống. Một người khuấy kiếm, tấn công.

Hùng tiết kiếm, chặt đòn, phá thế. Cả người rung rinh trên cầu.

Hùng nhiu mày, tay không bắt gậy, tay kiếm đâm cổ. Đối thủ ngất xỉu.

Hạ gục ba đứa.

Hùng xoay mình, chạm kiếm với người kế tiếp. Sau vài chiêu, cậu nhận ra sơ hở. Cậu cong môi cười. Lợi dụng thời cơ, cậu thích kiếm ngay đầu. Đối thủ nứt đầu, chảy máu, ngã khụy.

Hạ gục bốn đứa.

Một người vừa ngã xuống, người khác lại tiến lên. Đối thủ ập đến như sóng dữ, từng đợt, từng đợt, không dừng.

Lúc này, đối thủ đã mất kiên nhẫn, vung gậy loạn xạ vào Hùng. Thế kiếm vô bài bản của người điên, còn khó đỡ hơn đòn kiếm của một Kiếm Sư.

Hùng loạn choạng áp kiếm, ngăn giữ. Cậu đã mệt. Trán lấm tấm mồ hôi.

Đối thủ bất ngờ tấn công ngang hông, Hùng phản ứng chậm, không kịp đỡ đòn.

Hông chọt rất lên, đau đớn. Hùng thóp bụng, cố nhịn.

Hùng lập tức lùi lại, thoát khỏi đường gậy của đối thủ.

“Đệt mịa mày!” Hùng tức giận chửi rủa. Chưa có đồ ăn lót bụng, lại mới bị đuổi chạy mệt mỏi, bây giờ còn phải đánh nhau, cậu nhanh chóng mất sức.

Hùng biết cậu không thể cầm cự được lâu nữa, cậu cần phải giải quyết bọn chúng nhanh chóng trước khi kiệt sức. Bọn chúng có vẻ như muốn kéo dài thời gian, chơi trò mèo vờn chuột, làm cậu mỏi mệt.

Hùng lập tức quyết định. Không còn thời gian chờ tư vấn. Vào lúc này, tình thế bất lợi. Cha cậu đã từng nói – thà đối đầu với một Kiếm Sư xuất sắc, còn hơn đánh nhau với trăm kẻ gà mờ. Một chọi mười, dù kỹ thuật đối thủ tệ cách nào, một mình khó có thể chống đối. Hiện tại, cậu chỉ có một cách để thoát thân. Tốc chiến tốc thắng – sử dụng tuyệt chiêu của Tây Sơn hiệp đạo – Lôi Phong Tùy Hình Kiếm, được biến chế từ Tây Sơn võ trận.

Lịch sử ghi chép, thời Trịnh – Nguyễn phân tranh, cuộc sống của những người dân trong nước rất bần cùng. Phong trào nông dân nổi lên, được các anh em Tây Sơn dẫn đầu, từ Đàng Trong đến Đàng Ngoài*, chống đối bọn quan lại áp bức. Bài võ Lôi Phong Tùy Hình Kiếm được sinh ra từ những năm đầu khởi nghĩa Tây Sơn và được thái úy* Trần Quang Diệu, một trong Tây Sơn thất hổ tướng, hoàn tất vào ngày 21 tháng 3, Cảnh Hưng năm thứ 30, 1769.

* Đàng Trong, Đàng Ngoài: miền Nam, miền Bắc.

* Thái úy: đứng đầu các quan võ, một trong tam công, ba chức quan cao nhất của triều đình.

Bài võ đã được Trần Quang Diệu kỹ lưỡng biên soạn, loại bỏ những động tác rườm rà, chỉ sử dụng những chiêu thức cơ bản cần thiết. Tuy đơn giản, nhưng đây là bài võ khét tiếng vì người sử dụng có thể dễ dàng múa kiếm nhanh nhẹn, đường kiếm gồm bảy mươi tám động tác liên tiếp, biến hóa như mây, nhanh như gió, dũng mãnh như lôi.

Chiêu thức này rất công dụng, nhưng nó cũng rất tàn ác, vì nó nhắm vào điểm tử của đối thủ mà tấn công. Cho nên, Thiện Hùng lưỡng lự, không muốn dùng chiêu thức nguy hiểm này với những đối thủ không biết võ công như bọn côn đồ.

“Các anh ý đông ép tôi.” Hùng nghiêm mặt, nói. “Dừng lại đi! Nếu không thì đừng trách tôi nặng tay!”

“Ha ha ha ha!” Thăng gậy rồi cười tự đắc. “Mày đang đe dọa bọn tao à? Mày có tư cách sao?”

“Tôi chỉ khuyên nhủ. Không đe dọa.”

“Vậy tao cũng có lời khuyên mày. Hãy cầu nguyện đi!”

Lời nói vừa dứt, hai bên lao vào nhau. Hùng vung kiếm, đánh bài Lôi Phong Tùy Hình Kiếm.

Cây cảnh, hoa lá rụng xác xơ.

Hùng chém vào tay, vào bụng. Đối thủ ngã xác xơ. Hạ gục năm đứa.

Hồ hết, chim kêu, trời chấn động.

Hùng hét lớn, áp đảo đối phương. Đối thủ hoảng sợ, té xuống cầu. Hạ gục sáu đứa.

Gió lùa, sấm nổ, đất rung rinh.

Hùng đạp chân, dao động cây cầu. Đối thủ mất thăng bằng, trượt ngã. Hạ gục bảy đứa.

Lìa grom, lên mây châu Thượng Đế.

Hùng phao kiếm, phóng khỏi tay, bay trúng đầu đối thủ. Hạ gục tám đứa.

Báo lười lâm đao, viếng lâm quân.

Hùng lượm kiếm, bỏ như đao, vào đầu gối. Đối thủ gãy chân, quỵ xuống. Hạ gục chín đứa.

Sao ngày kia, ra đi trước chớp.

Nhanh như chớp, Hùng trừu kiếm, cửa rọc. Hạ gục mười đứa.

Đuổi theo bắt búa của Thiên Lôi.

Người kiếm cùng tiền, lao tới, vừa chặn, vừa chém, đánh bại đối thủ. Hạ gục mười một đứa.

Dặn dò đã nhiều phen kéo muộn.

Động tác dứt khoát, Hùng diêm kiếm, đâm cổ đối phương. Hạ gục mười hai đứa.

Đề ta sớm rảnh nợ tan bồng.

Hùng tước kiếm, khảm đối thủ, ngay ngực. Hạ gục mười ba đứa.

Đến đây, bài kiếm kết thúc, nhưng Hùng vẫn chưa hạ gục được một nửa số đối thủ. Cậu đã kiệt sức, đứng xiềng niềng như người say. Mồ hôi từ trán trườn xuống mắt, nhòa tầm nhìn. Con át chủ bài đã được tung ra, không còn gì để chống đỡ.

Hùng biết cậu không ổn.

Đối phương cũng biết cậu không ổn.

Bọn chúng mỉm cười quỷ dị.

Hùng lui bước. Bọn chúng áp đảo, vung gậy tứ phía. Cây cầu rung chuyển, bầu trời rung chuyển, và Hùng đang thua. Cậu cúi đầu, nhưng một gậy lại ập tới. Cậu nghiêng người, nhưng một gậy lại quét ngang.

Bọn chúng đông hơn, bọn chúng nhiều hơn, bọn chúng mạnh hơn, Hùng không thể phủ nhận.

Trúng một đòn, một đòn, rồi một đòn nữa. Tiếng gỗ chạm gỗ rồi tiếng gỗ đập vào người.

Đối thủ vạch kiếm, một đòn quyết định, vuốt kiếm của Hùng khỏi tay. Kiếm gỗ bay vút, rớt xuống cầu. Hùng hai tay không, vô lực.

Một gậy từ cao giáng xuống, ngay vai. Một gậy vót ngang, trật khớp tay. Một gậy xung lên, trúng lưng.

Hùng quỵ xuống, ngã nhào. Mưa gậy tiếp tục rớt xuống như vũ bão. Không ngừng.

Hùng bị đánh như từ.

Khắp người đau đớn ê chề, nước mắt đầm đề, đầu óc choáng váng, cố đứng dậy, nhưng không thể. Bọn côn đồ hăng say đánh túi bụi. Mang máng quanh tai nghe tiếng xương gãy, dần dần cảm giác tê liệt.

Tuyệt vọng.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, bất chợt một mùi thoai thoai thoảng qua. Mưa gậy bỗng dừng lại. Bọn côn đồ nhú mày, chưa rửa, tìm tòi nguồn gốc mùi thoai.

Lúc đầu mũi hôi thum thum, nhưng vài giây sau, nó hôi nồng nặc. Mọi người bịt mũi, nhin thờ, thờ bằng miệng cũng không dám vì sợ ngộ độc thực phẩm. Bọn công đồ bắt đầu đổ thừa nhau đã thả ra bom nguyên tử kinh khủng.

Mùi thối kinh tởm, cay sặc sỡ, xông lên mũi, vào tới não, khiến người ngửi chảy nước mắt, nước mũi tèm lem, buồn nôn ói mửa. Thật sự hôi như một con chồn chết.

Con chồn... con chồn...

Bọn công đồ lập tức hiểu ra điều gì đó, tròn to mắt nhìn xuống dưới chân chúng. Xung quanh là một đàn chồn hôi đang hung hăng thải ra khí độc, bao quanh. Vài con chồn tội nghiệp đứng gần chân bọn công đồ, bị đá một phát, rớt vèo xuống cầu, chết thảm.

Những con chồn khác thấy đồng bọn bị giết, giận xù lông, nhe nanh múa vuốt, ra sức thải thật nhiều khí độc hôi thối như xác rửa vào những kẻ đã tấn công anh em của chúng. Bọn công đồ thấy đám chồn hoang đã không dễ giải quyết, liền xách dép chạy, tránh xa khỏi bọn chồn hôi hung dữ.

Về phần Thiện Hùng, cậu lúc này đã thực sự muốn bắt tỉnh nhân sự. Vừa bị ăn đập xong, giờ lại bị ăn một quả bom nguyên tử. Cậu vẫn có thể thôi thóp giữ lại chút hơi tàn là đã giới lắm rồi. Cậu cố gắng rời xa bọn chồn, vừa lết vừa ho sặc sùi vì mùi hôi thối cay nồng của bọn chúng.

Bò đến đầu cầu treo, cậu thấy được đôi chân thon nõn của ai đó. Cậu thầm mắng chửi cái số đen như than của cậu, tưởng rằng bọn công đồ quay lại đập cậu lần nữa. Nhưng khi ngước đầu lên, cậu mờ ảo nhìn một cô nhóc, người lúc sáng bắn viên sỏi, đánh rớt con dao của thằng gây rối.

Đôi mắt cô nhóc đen sâu thẳm như bầu trời đêm, lạnh nhạt nhìn xuống, quan sát Hùng. Lúc này, Hùng đã không còn khí lực để kháng cự nữa, cậu buông xuôi hai tay, bỏ mặt tánh mạng cho cô nhóc quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Lôc Xôdy Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: 07. Dương Minh Ngọc

Cả người Hùng đau nhói, nửa tỉnh nửa mê, mơ màng cảm thấy cô nhóc đang nâng đầu cậu lên, một dòng nước mát lạnh chậm rãi được rót vào miệng. Cậu tham lam uống lấy uống để, rồi ho sặc sụa làm mặt cậu đỏ gay, thờ hồn hển. Cô nhóc vội vàng bỏ túi đựng nước xuống, cẩn thận vỗ nhẹ lên ngực cậu, giúp cậu đỡ sặc.

“Ừừừ.” Cô nhóc nói.

Thấy Hùng đã dần tỉnh lại, có ý muốn ngồi dậy nên cô nhóc đã giúp cậu dựa lưng vào một gốc cây gần đấy. Cậu sơ ý di chuyển cái chân gãy, làm một con đau buốt chạy lên trên cột sống, đau tím tái cả mặt, thấy mười ông trời.

Cô nhóc thấy vậy, bảo Hùng đừng nên nhúc nhích, rồi đảo mắt nhìn xung quanh, tìm tòi gì đó. Cô lượn lên hai cành cây thẳng chắc, tỏ vẻ hài lòng và trở về bên cậu.

Hùng chẳng nói gì, vừa đau vừa mệt muốn chết, nên cậu chỉ ngồi im lặng, quan sát cô nhóc. Cô quăng hai cành cây trên tay xuống đất rồi gỡ đồng hồ đeo tay cô ra. Đó là một chiếc đồng hồ với cấu kết đặt biệt, giúp người đeo sinh tồn trong thiên nhiên hoang dã; sợi dây đồng hồ được tết bằng một sợi dây thừng rắn chắc. Cô loay hoay dùng móng tay, cõ tháo cái thắt gút dây thừng, làm sợi dây đang được cột chặt vào nhau mở bung, lộ ra một sợi dây thừng dài gấp đôi thân người lớn.

Cô nhóc dùng hai cành cây mới lượn được để hai bên cái chân gãy của Hùng, rồi dùng dây thừng buộc chặt cành cây vào chân Hùng để cố định nó lại. Ổn định cái chân xong, cô nhóc đến bên cái vai bị trật khớp của cậu, không cảnh báo cậu một tiếng, hung hăng đẩy cho đúng khớp, làm Hùng lại bị thêm một cú đau điếng.

“Ui da!” Hùng thót tim kêu lên. “Đệt mịa nó! Đau thấy mẹ nui luôn rồi!”

“Xong rồi,” Cô nhóc không để ý Hùng chửi rủa. “Coi cử động tay được chưa.”

Hùng chậm rãi thử quơ tay, vẫn còn hơi đau nhưng nói chung là tạm ổn.

“Cám ơn.” Hùng nở nụ cười mệt mỏi nhưng đầy cảm kích, nói.

Cô nhóc khẽ cong khóe môi, cười đáp lại, rồi nói: “Cời áo ra đi!”

Hùng nghe vậy sợ xanh cả mặt, thầm nghĩ... con nhóc này, chẳng lẽ muốn mình lấy thân báo đáp!

“Vẫn còn mùi chồn dính trên áo.” Cô nhóc nói tiếp.

Nghe cô nhóc giải thích xong, Hùng thở phào nhẹ nhõm, nâng cánh tay lên, hít nhẹ vào tay áo người thử. Một mùi hôi thối đặt trung của bọn chồn xông thẳng lên mũi cậu, làm cậu le lưỡi muốn nôn mửa. Nhưng rất tiếc vì bụng đang rỗng, nên cậu chỉ co thể ói ra những bãi nước bọt trắng xóa.

Hùng lập tức vứt bỏ cái áo, lộ ra bắp thịt rắn chắc của cậu, nhưng hình như có vẻ bộ dạng cậu giờ đây hơi bị thê thảm vì vừa mới ăn đập xong, nên mặc dù cậu khỏa nửa thân cũng không làm cho cô nhóc mấy may để ý dù chỉ một tí xíu.

Điều này làm Hùng hơi bị thất vọng... tổn thương lòng tự tin của cậu.

Sau khi cởi áo xong, Hùng ngạc nhiên nhìn thấy cô nhóc cẩn thận âm trên tay một chú chồn hôi, nhẹ nhàng vuốt ve nó. Quá bất ngờ, Hùng thắc mắc hỏi cô: “Không sợ nó xị cho một phát hay sao?”

“Không.” Cô nhóc chỉ nói đúng một từ, có vẻ như không có ý muốn giải thích thêm.

Hùng cảm thấy cô nhóc là một người thật khó bắt chuyện, nhưng dù sao cô cũng đã giúp cậu, nên cậu cũng không oán trách về lạnh nhạt của cô.

“Bộ cậu thả bọn chồn hôi này ra à?” Hùng tò mò hỏi tiếp.

“Chồn bạc má Bắc*.” Cô nhóc sửa lưng Hùng, lộ vẻ bất mãn khi Hùng gọi bọn chồn là chồn hôi, nhưng cô cũng không có ý nói thêm, không xác nhận cũng không phủ nhận việc cô đã thả chồn ra hay không.

* Chồn bạc má Bắc: một loại chồn sống ở rừng Bạch Mã, có đường lông bạc trắng đặc sắc trên đầu.

Nhưng nhìn biểu hiện của cô nhóc, lại thêm việc cô xuất hiện thật đúng lúc, băng bó vết thương cho Hùng, cậu đoán chắc không mười phần thì chín phần cô là người đã giết dây sau lưng, thả bọn chồn ra xị khỏi loạn xạ. Không ngờ cô nhóc dùng chiêu độc thiệt! Chỉ trong vài phút là có thể giả tán một đám đông, trong khi Hùng chật vật đánh một nghỉ cũng chưa hạ gục được một nửa số bọn chúng.

Hùng ngược nhìn cô nhóc với ánh mắt e dè đầy thận phục.

“Tại sao lại giúp tớ?” Hùng thắc mắc hỏi.

“Tiện tay.” Miệng ngọc của cô nhóc chỉ thốt ra đúng hai chữ, không hơn, không kém. Cô không có ý muốn nói thêm, chỉ chăm chú ve chú chồn trong tay một lúc, rồi dứt cho nó ăn một miếng trái cây nhỏ và cẩn thận thả nó xuống đất, để nó đi về, quay quần bên bầy lũ của nó.

Thực lòng thì cô cũng không hiểu tại sao cô đã giúp Thiện Hùng. Lúc đó, cô nghe tiếng gậy đập, đánh nhau ồn ào đầu đây. Cô hiếu kì, tò mò leo lên một nhánh cây cao, im lặng quan sát.

Tĩnh tình bà con, cô bác Việt Nam, thấy náo nhiệt, ai chẳng muốn bu lại xem. Cô nhóc cũng không phải ngoại lệ. Từ trên cây cao, cô chứng kiến được một trận đấu đầy khốc liệt và thật không cân bằng. Một đám đông người, đến gần ba chục đứa, cả bè đang đè cây nứa, hung hăng đánh đập Hùng.

Nhưng Hùng không phải dạng vừa đâu, cậu cũng cầm cự, tung trả lại những đòn cực kì hiểm ác. Hùng đã hạ gục được mười ba người, nhưng một chọi một đông, cậu không phải ba đầu, sáu tay, nên cuối cùng vẫn thua cuộc.

Tự nhiên, lúc đó, cô nhóc cảm thấy hứng lên, tiện tay thả một làng họ hàng chồn đang ở gần đấy ra, đến chỗ bọn côn đồ mà thả bom nguyên tử, mong rằng sức công phá của quả bom này có thể xua đuổi bọn côn đồ đi.

Kì thật, không phải cô tốt bụng hay nể lòng từ bi, cô chỉ cảm thấy tiếc nuối khi Hùng hạ gục được mười ba đứa, nhưng cuối cùng thua như vậy thì thật là phí công, không đáng.

Cô nhóc thở dài, trong lòng cô thật không ngờ cô lâu lâu lại thích đi lo việc bao đồng. Nhưng thôi kệ, lần này cô cũng không phải là làm việc công cốc. Từ trong cổ áo, cô gỡ ra một đồng thẻ bài gỗ rồi ném chúng xuống đất, tất cả mười ba thẻ bài thu hoạch được từ bọn côn đồ lúc nãy bị Hùng đánh bất tỉnh nhân sự.

“Trời, ở đâu ra nhiều thẻ bài vậy?” Hùng hỏi, giọng không thể che giấu được sự hớn hở.

“Lượm được.” Cô nhóc lại không đầu không đuôi mà trả lời.

Nhìn nhiều thẻ bài như vậy, Hùng không cần cô nhóc giải thích cũng biết cô lấy được từ mấy đứa bị cậu đánh. Hùng sẫm soi cầm lên hai thẻ ngắm nhìn, miệng cười toe toét. Nhiều thẻ như vậy, tha hồ đổi lấy cơm ăn, không lo đói bụng nữa rồi.

Nghĩ đến đây, bụng Hùng lại tự động kêu ột ột lên, làm cậu hơi xấu hổ. Nãy giờ Hùng bị ăn đập nhiều quá nên no luôn, quên mất cơn đói của cậu.

“Đi đến Đông viện sẽ có đồ ăn.” cô nhóc nói sau khi nghe bụng Hùng kêu.

“Ừ, vậy mình chia đôi số thẻ này rồi đi ăn đi!” Hùng vui vẻ đề nghị, rồi bắt đầu cầm, đếm mấy cái thẻ, chia ra thành hai nhóm. Đang hăng say chia được một lúc, Hùng chợt phát hiện tổng cộng có mười ba cái thẻ, số lẻ... làm sao mà chia đôi bây giờ?

“Chít cha! Có mười ba cái à, làm sao mà chia?” Hùng buồn rầu than vãn.

Cô nhóc nhìn Hùng, thấy hứng thú với phản ứng của cậu, ranh ma đề nghị: “Bỏ thêm thẻ của cậu vô cho chắn mười bốn, chia hai, mỗi người bảy thẻ.”

“Ồ, có lý.” Hùng không suy nghĩ nhiều, tháo thẻ bài từ trên cổ cậu xuống, quăng vô chung với đám thẻ trên mặt đất rồi đếm ra bảy thẻ cho cậu và bảy thẻ cho cô nhóc. Hùng thật ngây thơ, không mấy may nhận ra cậu vừa bị cô nhóc đó lừa.

Cô nhóc nhìn Hùng bị cô lừa nhưng không biết, lại còn vui vẻ cười toe toét với cô, làm cô cảm thấy có chút tội lỗi. Cô nghe đồn Vũ Thiện Hùng có chí số thông minh kiên tốn, không ngờ lời đồn là sự thật. Nhưng bù lại, cậu có thể một mình kháng cự lại một đám đông, coi như là cũng rất có bản lĩnh, không phải là người vô dụng.

Chia thẻ bài xong, hai người sửa soạn đi đến Đông viện. Ngất nổi, chân Hùng bị gãy, đó là chưa nói đến mấy cái xương sườn của cậu cũng gần như muốn gãy theo, là sao có sức mà lết đến Đông viện, ở cách xa chỗ bọn họ tới mười kilômét.

Thấy Hùng chật vật muốn đứng lên, cô nhóc vội ấn vai cậu xuống, ngăn cản không cho cậu di chuyển, sợ sẽ động đến vết thương.

“Chúng ta có thể cười kỳ lân*.” Cô nhóc lại không đầu, không đuôi nói.

* Kỳ lân: một trong bốn linh thú theo tính ngưỡng dân gian Á Đông. Kỳ lân có đầu lai rồng, sừng nai, tai chó, trán lạc đà, mắt quý, mũi sư tử, miệng rộng, thân ngựa, chân hươu, đuôi bò.

Hùng nghe cười kỳ lân, thắc mắc không hiểu cô nhóc có ý gì. Chẳng lẽ là cô muốn cho mình cười kỳ lân đến Đông viện hay sao? Mà không phải kỳ lân là con thú chỉ có trong truyền thuyết, đâu có thật đâu thì đâu ra một con kỳ lân để cười?

Hùng vẫn còn đang ngơ ngác suy nghĩ, cô nhóc đã huyt sáo một hơi thật dài. Hùng có thể nghe thấy tiếng lao xao, xột xoạt của những con thú nào đó, đập lên trên những phiến lá khô trong rừng. Vài phút sau, hai con thú nâu sẫm lạ lẫm, đầu cao gần đến vai người, nhìn giống hai con dê với một cặp sừng song song mảnh dẻ, thông dong rải bước ra từ trong khu rừng xanh sâu thẳm.

Thấy vậy, Hùng há hốc miệng nói: “Con gì đây?”

“Kỳ lân sao la*.” Cô nhóc đáp lại, rồi dịu dàng vuốt ve, vỗ lưng chúng. Cô dút cho chúng ăn chút ít trái cây để lấy lòng chúng. Chúng tham ăn vui vẻ, xong rồi dường như hiểu ý cô muốn gì, một con bắt đầu đi đến bên Hùng, ngoan ngoãn nằm thấp xuống đất, mời Hùng leo lên lưng nó.

* Kỳ lân sao la: loài thú quý hiếm với nguy cơ tuyệt chủng rất cao, sinh sống trong rừng Bạch Mã, nhìn giống con dê nhưng thuộc họ hàng gần gũi hơn với trâu bò. Con lớn có thể cao gần hai mét và nặng một trăm kí.

Hùng e dè chân chừ, không biết có nên nhận lời mời này hay không. Từ nhỏ đến lớn, cậu chỉ cưỡi xe máy, còn cưỡi kỳ lân dê thì chưa có kinh nghiệm. Không khéo, loay hoay không cẩn thận thì té vỡ đầu như chơi.

“Lên đi.” Cô nhóc miệng nói, tay cẩn thận đỡ Hùng đứng dậy, cho Hùng mượn vai cô làm chỗ dựa, lấy thế trèo lên lưng con kỳ lân.

Sau khi giúp Hùng lên con kỳ lân xong, cô nhóc nhắc nhở Hùng bám chắc, còn cô thì trèo lên lưng con còn lại rồi ra lệnh cho hai con kỳ lân đứng lên, hướng về phía Đông viện.

Hai con kỳ lân ung dung đi rất chậm, dường như sợ rằng sẽ làm những con người trên lưng chúng té ngã. Trên lưng con kỳ lân, Hùng cảm thấy thật mới mẻ và ngộ nghĩnh. Người cậu lắc lư theo nhịp điệu bước chân của con vật dưới cậu, bập bồng giống như đang ở trên một con thuyền lênh đênh trên biển cả.

Hai người đi trong im lặng, chỉ nghe được tiếng chân kỳ lân dẫm lên cành khô, lá rớt trên mặt đất.

Hùng đột nhiên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này, mở miệng hỏi cô nhóc: “Mà quên, này giờ được cậu giúp nhưng vẫn không biết tên. Tớ là Vũ Thiện Hùng. Cậu tên gì?”

“Đương Minh Ngọc.” Minh Ngọc cười đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: 08. Đường Đến Đông Viện

Cậu nhìn có nét thật giống ông viện trưởng!” Thiện Hùng thuận miệng nhận xét.

Cặp chân mày lười mác, cặp mắt hạnh nhân, chưa kể đến nụ cười khi Minh Ngọc khẽ cong khóe môi, tất cả trông thật giống ông viện trưởng. Chi khác là ông viện trưởng thì huyền thuyên dài dòng, còn cô thì tính tình cộc lốc.

Mà khoan đã, từ từ... Dương Minh Ngọc... Lão viện trưởng không phải tên là Dương Minh Hải sao? Hai người đều họ Dương... lại còn cùng tên lót...

Hùng lập tức hiểu ra, mắt tròn, miệng há hốc, ngạc nhiên thốt lên: “Cậu là con ông viện trưởng?”

Minh Ngọc không đáp lại, chỉ gật đầu thừa nhận.

Nghe nói năm nay con ông viện trưởng cũng tham gia đi thi, không ngờ là cô nhóc này. Hèn gì cô ta rành rồi khu rừng đến thế, lại còn quen biết gia đình chồn hôi, và có thêm hai con dê rừng làm thú cưỡi nữa.

“Trời!” Hùng vẫn còn rất ngạc nhiên, há hốc mồm quên không ngấm lại, cho đến khi một con bọ rừng xém chút bay vào mồm, cậu mới ngấm miệng.

“Con viện trưởng mà vẫn phải thi vô sao?” Hùng thắc mắc hỏi. “Không được tuyển thẳng à?”

Minh Ngọc phớt lờ câu hỏi của Hùng, không trả lời, chỉ chăm chú hướng dẫn con kỳ lân đi đến Đông viện.

Hai người ẩn nấp trong những cành cây, tán lá, không dám đi trên đường mòn vì sợ sẽ gặp phục kích lần nữa. Lúc này, bọn họ có rất nhiều thẻ bài trong người nên đương nhiên, họ là hai con mồi béo bở. Với lại, Hùng đang bị thương nặng, không thể giúp được gì nếu như bọn họ phải đánh nhau. Hùng vừa nãy mới bị phục kích nên nhớ đời, không phàn nàn đi đường rừng khó khăn.

Đến gần khuôn viên của Đông viện, Thiện Hùng và Minh Ngọc khẽ quan sát, thấy được một nhóm học sinh đang ăn chực gần cửa viện, chờ đợi một con mồi ngu ngu đi tới mà cướp thẻ bài của nó. Đây là chiêu mà nhiều học sinh thường dùng, chỉ ngồi há miệng chờ sung rụng¹, đỡ mất công đi tìm con mồi.

“Giờ làm sao vô?” Thiện Hùng lo lắng hỏi Minh Ngọc.

“Bay vào.” Minh Ngọc bình thản đáp lại.

Bay vào? Hùng ngơ ngác, trầm nghĩ... Bây giờ chẳng lẽ cô nhóc này muốn cưỡi chim bay vào?

Nhưng sự thật không phải dễ dàng như vậy. Minh Ngọc giờ ngón trỏ, chỉ đến một khung cửa sổ đang rộng mở trên tầng hai của Đông viện. Gần cửa sổ có một cành cây, ý của Minh Ngọc là muốn từ cành cây này nhảy vào bên trong.

Hiểu ra được ý của Minh Ngọc, Thiện Hùng cau mày bức xúc phàn nàn: “Không được à, cậu có thể trèo lên cây mà vào, còn tởm chân đi không được thì sao mà trèo cây, lại còn nhảy bổ vào cửa sổ, thế nào mà chẳng chụp ếch!”

“Không sao.” Minh Ngọc trấn an, rồi nhanh nhẹn làm một động tác nhảy xuống lưng kỳ lân. Cô cau mày nhìn Hùng một lúc, nghĩ ngợi gì đó, rồi hỏi Hùng: “Cậu nặng bao nhiêu kí?”

“Khoảng năm mươi tám.” Hùng không hiểu sao Ngọc lại hỏi cân ký của mình, nhưng vẫn đáp lại. Minh Ngọc gật đầu ừ một tiếng, rồi tìm tòi xung quanh, lượn lên một hòn đá, dùng một sợi dây thừng rỗng chắc cô đã giấu sẵn trên người và cột vào hòn đá, ném sợi dây vắt qua cành cây.

Hòn đá nặng, nhanh chóng vắt qua cành rồi rớt xuống đất. Cô quàng dây qua người Hùng, cột chắc, khéo léo thắt nút bỏ câu ở một đầu dây, một nút thông lọng thông dụng thường được dùng để kéo đồ nặng. Cô nhanh chóng biến sợi dây thừng thành một cần trục đơn giản, có thể kéo bằng tay.

Bây giờ, Thiện Hùng hiểu được Minh Ngọc muốn làm gì. Nhưng cậu không hiểu rõ cấu kết cần trục được thiết kế để chuyên vận chuyển vật nặng, nên cho rằng cách này thật điên rồ. Minh Ngọc chỉ là con gái, làm gì có sức kéo đũa con trai như cậu lên. Mặc dù không tin tưởng nhưng Hùng vẫn nghe lời, bám chặt vào dây.

Minh Ngọc bắt đầu kéo, từng chút, từng chút một. Tuy chậm, nhưng động tác thao luyện, không chút khó khăn. Cô đã nhiều lần làm cần trục, treo đồ ăn khi đi cắm trại, tránh không để gấu cướp đồ ăn, nên cô rất có kinh nghiệm về cách chế tạo cần trục. Cần trục cô làm, đơn giản nhưng hiệu nghiệm.

Vài phút sau, Thiện Hùng đã được kéo lên cây. Chỉ còn chút ít là đến nơi, Hùng tự lực bám lấy cành cây, dùng sức hít xà đơn, tự kéo cậu lên trên cành.

Động tác quả mạnh làm ảnh hưởng đến cái chân gãy của Hùng, nhưng cậu vẫn cắn răng chịu đựng, mặt cậu nhấm nhói, ướt đẫm mồ hôi, không biết vì bị thương quá đau, hay vì nắng hè quá oi bức.

Minh Ngọc nhìn thấy Hùng đã an toàn ngồi trên cây, cô bắt đầu tự mình leo lên theo. Lúc này, cô đã nhả mồ hôi, cả người nhem nhuốc như một hạt ngọc trai lấm tấm bùn đất, nhưng người xem vẫn có thể nhận ra vẻ đẹp quý hiếm ẩn giấu trong bùn.

Minh Ngọc không leo lên cùng một cành với Thiện Hùng, cô lo sợ cành cây không đủ sức chịu đựng được hai người. Cô đứng ở một cành thấp hơn, tay vịn vào thân cây giữ thăng bằng, khẽ bảo Thiện Hùng nhảy vào cửa sổ.

Thiện Hùng thầm niệm hai câu kinh Phật, nhắm về phía cửa sổ của viện và nhảy vào. Người cậu rớt xuống, đập lên một cái bàn gỗ bên cửa sổ rồi lộn nhào xuống đất, phát ra một tiếng ầm lún, làm chấn động một số người ở lầu dưới của viện.

Một vị giáo sư đeo cặp kính cận màu bạc, gấp gấp chạy lên lầu hai, xem chuyện gì đã xảy ra. Ông không quá bất ngờ khi trông thấy Thiện Hùng, có vẻ như ông đã từng thấy rất nhiều học sinh đi vào học viện bằng đường cửa sổ.

Nhưng nhìn Hùng đang rất đau đớn, người đầy vết thương, chân bị gãy, được buộc vào một cành cây như một thanh nẹp để cố định, ông giáo sư vội

vàng đi đến bên Hùng giúp đỡ.

Ông giáo sư chưa kịp trở tài bác sĩ thì Minh Ngọc từ bên ngoài đã bay vào cửa sổ, thỉnh nguyên bàn tọa lên lưng ông giáo, như trời sập, làm ông đau điếng, đầu nổi đom đóm.

Ông giáo sư bức mình đẩy Minh Ngọc ra, nhăn nhó nhìn chăm vào cô, miệng thì lẩm bẩm chửi rủa vào câu cho hả giận, trông thật là mất phong thể một người làm nghề giáo.

Bức mình một xong, ông giáo sư mới nhớ ra việc chính, hướng về phía Thiện Hùng và Minh Ngọc mà nói: “Các em phải nộp thẻ bài mời được vào học viện.”

Nghe vậy, Thiện Hùng và Minh Ngọc lục lọi trong người mình, lấy ra mấy cái thẻ bài trên cổ rồi giao cho ông giáo sư.

“Tụi em muốn ăn trước.” Thiện Hùng mở miệng nói, lo sợ ông giáo sư keo kiệt mà không cho cậu ăn.

Ông giáo sư nhận thẻ bài, mắt để ý thấy hai người này có tới sáu, bảy cái thẻ trong tay, mặt ông lộ vẻ nể phục.

“Được, thầy sẽ dẫn các em đến nhà ăn.” Ông giáo đồng ý, rồi nhìn về phía Hùng nói tiếp: “Nhưng trước tiên, vết thương của em cần được xử lý.”

Ông giáo sư liền dùng máy bộ đàm từ xa, gọi vài người mang cáng lên lầu hai giúp đưa Thiện Hùng vào phòng y tế, nơi Thiện Hùng được một vị bác sĩ riêng của học viện tận tình chăm sóc.

Mặc dù nó chỉ là một phòng y tế nhỏ nhưng nó được trang bị đầy đủ thiết bị hiện đại thường có trong bệnh viện, nhờ vậy mà ông bác sĩ có thể chỉnh lại xương cho Hùng, ti mi bó bột và cho Hùng uống thuốc giảm đau để giúp Hùng dễ chịu hơn.

Sau khi chữa trị xong, Hùng vẫn không có khả năng đi lại bình thường như cũ, vì vết xương gãy cần thời gian để bình phục, nhưng nói chung, cậu có thể tự mình cà nhắc bước đi, có thể đảm đảm vài chiêu cầm cự, tiếp tục tham dự kỳ thi.

Trong lúc Hùng được đặc biệt chăm sóc thì Minh Ngọc rời đi, không muốn cản trở việc trị liệu.

Minh Ngọc rảo bước một mình đến phòng tắm, chậm rãi rửa mặt, chỉnh sửa lại tóc tai. Lăn lộn này giờ trong rừng làm cho cô nhìn thật thê thảm, nhưng ít ra thì không thê thảm bằng Thiện Hùng. Nghĩ đến đó, cô cũng cảm thấy tự an ủi, tự nhìn vào trong gương, cong khóe miệng cười với bản thân để lấy lại tinh thần, bước ra khỏi phòng tắm.

Suốt đường đến Đông viện nghe Thiện Hùng than đói, Minh Ngọc cũng thấy đói theo. Cô quyết định đi đến nhà ăn lấy một phần ăn trước, sau đó mới làm bài thi.

Nghĩ vậy, Minh Ngọc bắt đầu tìm đường đến phòng ăn. Đi trong hành lang của Đông viện, cô sơ ý lạc đường đến phòng nghỉ của các giáo sư. Cô không có ý muốn quay lại, tìm đường đi ra, nhưng tò mò tiếp tục tham quang phòng giáo sư.

Mặc dù Minh Ngọc đã nhiều lần đến học viện để gặp cha cô, nhưng ngoài Tây viện và loanh quanh trong rừng thì cô không có cơ hội đi vào các viện khác của trường. Đây là lần đầu tiên cô vào Đông viện, nên không thể kìm nén được lòng hiếu kỳ.

Dọc trên bức tường uy nghi của hành lang được treo đầy hình ảnh các vị giáo sư tiền nhiệm, được cẩn thận đóng trong những khung gỗ trạm trổ hoa văn điêu luyện và đầy thẩm mỹ. Dưới mỗi khuôn hình đều có một giong chú thích ngắn nhỏ, giải thích cho người xem về sự kiện được lưu lại trong bức ảnh ở phía trên.

Minh Ngọc chậm rãi đi lang thang, ngắm nhìn những hình ảnh đầy tính chất lịch sử của học viện. Trong những hình này, có vài hình chụp người nhà của cô, ông cô Dương Đình, người đã sáng lập ra học viện, và cha cô, ông viện trưởng Dương Minh Hải.

Dòng họ Dương nhiều đời cống hiến cho nghiệp sử học, nên sinh ra, gia đình Minh Ngọc ai cũng hi vọng cô nối nghiệp tổ tông. Cô không nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ vâng lời nghe theo, cha mẹ đặt đâu thì ngồi đấy.

Đang miệt mài suy nghĩ, Minh Ngọc khẽ nghe được tiếng ai rên rỉ vắng vắng đâu đây. Cô tò mò, lần theo hướng tiếng động mà đi. Cô nhớ cha cô nói rằng, trong ngày thi, tất cả các giáo sư đều bận bịu tham gia giám sát cuộc thi, thường sẽ không có ai ở phòng nghỉ. Vậy hiện giờ, ai đang ở trong phòng giáo sư? Chẳng lẽ trường có ma?

Cô lần mò dừng chân trước một căn phòng gần cuối hành lang, nơi đang truyền ra tiếng động, mắt kẻ sát khe cửa sổ, len lén nhìn vào bên trong.

Chú thích:

1. Há miệng chờ sung rụng: (thành ngữ) chỉ những kẻ không làm gì, chỉ muốn ăn của người khác. Truyện kể rằng, ngày xưa, có một anh lười biếng, không chịu làm lụng gì hết, ngày ngày nằm dưới gốc sung, há miệng chờ sung rụng trúng miệng thì ăn. Đợi mãi, nhưng quả nào cũng rơi trệch ra ngoài. Có một người chợt đi ngang qua đây, anh lười nhờ lượm giùm, bỏ hột sung vào miệng. Không ngờ, người đi đường này cũng lười không kém, dùng ngón chân, gắp sung vào miệng anh lười. Anh lười bức mình, chửi rủa: “Ồi chao, người đâu mà lười thế!”

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: 09. Hoa Khôi (R)

Đông Viện, Học Viện Sử Học Quốc Gia

Cửa phòng đóng kính, bóng đen bao phủ trong phòng, mờ mờ nhạt nhạt, chỉ có vài tia nắng mặt trời khéo léo luồn lách, thâm nhập vào từng khe cửa sổ nhỏ, tô điểm trên sàn nhà một vài phiến vàng vàng ảo ảo.

Minh Ngọc mơ hồ nhìn ra được hai bóng dáng, quần áo thừa thớt đang quần quýt bên nhau, mây mưa, dây dưa cùng một chỗ. Ngẫu nhiên chứng kiến cảnh xuân sang thắm sắc đào hồng, tai mặt Minh Ngọc đỏ bừng. Cô nhát thời ngây ngô, bất động.

Mặc dù Minh Ngọc còn nhỏ tuổi, chỉ mới mười lăm, nhưng cô không phải là một cô nhóc ngu ngốc, không hiểu biết gì. Cô cũng có chút kiến thức cơ bản về những chuyện như thế này, cũng đã đọc qua, cũng đã nghe qua, nhưng coi truyền hình trực tiếp thì đây là lần đầu tiên!

Bất ngờ bất gặp được cảnh này làm Minh Ngọc cảm thấy thật xấu hổ, giống như cô đang ăn vụng trộm, không khỏi nom nớp lo sợ bị ai đó vô tình phát hiện.

Nhưng khoan đã! Người vụng trộm không phải là cô, mà là hai cái người không biết xấu hổ đang làm mưa giông bão táp trong kia! Cô chỉ là tình cờ bất gian mà thôi!

Hành sự trong trường, lại còn ngay trong giờ làm việc!

“Giáo sư, cô thật là nóng bỏng.” Cậu thanh niên trong phòng khàn khàn thốt lên, ngẩn đầu mê loạn, say đắm ngắm nhìn người phụ nữ trẻ tuổi đang quyến rũ, nghiêng người, ngồi trên chiếc bàn gỗ xoan đào.

Thoang thoang nghe thấy cậu thanh niên gọi người kia là giáo sư, Minh Ngọc giật mình... tưởng rằng chuyện cô trò chỉ xảy ra trong phim ảnh, không ngờ ngoài đời lại có thật.

Nghe đồn tình yêu trái cấm càng ngày càng thịnh hành, môn đăng hộ đối thì quá tầm thường, nhàm chán, không còn kích thích nữa.

* Môn đăng hộ đối: chỉ hai người có gia đình tương xứng với nhau, về mặt địa vị và tiền tài. Theo nghĩa Hán-Việt, môn là cửa, đăng là đèn, hộ là nhà, đối là tương xứng.

Minh Ngọc tò mò, cổ banh mắt, ngó xem xem hai người này là ai, cô có quen biết hay không.

Từ những ánh sáng mờ nhạt không rõ nét, Minh Ngọc có thể mập mờ nhìn được cô giáo sư. Cô ta có một vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, làm Minh Ngọc, mặc dù là con gái, cũng phải nín thở chiêm ngưỡng, tim không khỏi nôn nao đập mạnh.

Cô giáo sư nhìn rất trẻ, rất lạ mặt, có lẽ là một giáo sư mới vào học viện mà Minh Ngọc chưa có dịp gặp qua.

Còn cậu thanh niên kia thì mặt mày bánh trai, vóc dáng anh tuấn, chuẩn không cần chỉnh. Ánh sáng huyền ảo le lói trong căn phòng nhỏ càng làm nổi bật những đường cơ bắp hoàn hảo, cuộn cuộn trôi nổi trên thân hình cậu.

Gương mặt cậu ta có nét quen quen, hình như Minh Ngọc đã loáng thoáng gặp qua ở đâu đó.

Minh Ngọc cau mày suy nghĩ, cố tìm kiếm trong trí óc, nhớ lại xem đã nhìn thấy cậu thanh niên này lúc nào...

Đúng rồi! Cái mặt bánh trai đã cướp mất trái tim biết bao nhiêu cô nàng, lại thêm cái thân hình đầy đặn bắp thịt giống như diễn viên điện ảnh Châu Mỹ, nếu không phải là cậu Hoa Khôi, cậu ấm của ông trùm địa ốc, Nam Vương cuộc thi người mẫu thể hình Việt Nam thì còn ai trông khoai đất này*.

* Ai trông khoai đất này: (thành ngữ) ám chỉ sự thật việc một người nào đó làm đã quá rõ ràng, không cần gì phải hỏi.

Cậu ta nổi tiếng đào hoa, chẳng lẽ bây giờ lại định dùng mỹ nam kế, đi đường tắt vào học viện hay sao? Minh Ngọc suy nghĩ đến đây, thảm khinh bỉ Hoa Khôi vô liêm sỉ. Trong lúc cô phải vật vờ, lạng lạng ngoài rừng rú thì thốt thì cậu ta lại nhàn hạ ở đây ngồi mát ăn bát vàng!

Lúc này, ngoài trời oi bức, nhưng có vẻ như nhiệt độ bên ngoài cũng không cao bằng nhiệt độ như lửa nóng sôi sùng sục trong phòng, lan tỏa khắp mọi nơi.

Chiếc áo khoác của giáo sư đã được cởi ra từ lúc nào, bỏ quên đâu đó trên sàn nhà, lộ ra một mảnh áo ngực dài ren, phần tím đầy gợi cảm, càng tô điểm thêm vẻ đẹp sắc sảo của cô.

Hoa Khôi hấp tấp với tay ra sau lưng giáo sư, lẹ làng tháo chiếc áo ngực. Nó vô năng, vô lực kháng cự, rơi xuống chung một chỗ với chiếc áo khoác.

Hoa Khôi nín thở, ánh mắt mê ly nhìn ngắm cảnh gió đưa chồi ngọc đang hiện ra trước mặt.

Sau vài giây ngưng ngẩn, Hoa Khôi vội bắt lấy hồn cậu về trước khi bị cô giáo sư hút mất. Cậu khẽ cong khóe miệng, nhỏ nhẹ thì thầm vào tai giáo sư.

“Em nghe nói ngày thi mà ăn đậu đỏ sẽ đem lại may mắn. . . cô nghĩ em ăn đậu của cô thì em sẽ đậu hay không?” Hoa Khôi khẽ mon trón vành tai vị giáo sư, bàn tay bao trùm trên mảnh phật phòng, một cảm giác mềm mại phủ đầy trong lòng bàn tay.

Cô giáo sư không đáp lại, chỉ cắn mạnh vào phiếm môi dưới, thốt ra vài tiếng rên rỉ câu hồn người, hai tay chống bàn run rẩy.

Hoa Khôi như nghe được lời cổ vũ, khoái chí hôn xuống cần cổ gọi cảm của cô giáo sư, nhắm nhĩ nhắm nháp như một món ăn khai vị đặc sắc. Tay cậu cũng bận rộn vuốt ve da thịt nhạy cảm của giáo sư, hòa hợp nhịp nhàng với tiếng thở gấp gáp của cô.

Hoa Khôi tiếp tục thả những nụ hôn nóng bỏng trên người giáo sư, chăm sóc từng ly từng tí, không bỏ sót một tấc da tấc thịt nào. Những nụ hôn ướt át, mãnh liệt rơi xuống xương quai xanh, rơi trên phiếm ngực đang bông bênh như sóng biển, rồi cuối cùng cũng phủ lấy hạt đậu hồng, tham lam thưởng thức vị ngọt của nó.

Hoa Khôi là một cậu ấm nổi tiếng trong giới làng chơi, cũng đã có kinh nghiệm nhiều năm hành sự, nên cậu rất hiểu rõ làm sao để chiều chuộng phụ nữ. Và lại, cậu là người siêng năng học hỏi, đã đọc qua và tham khảo rất nhiều sách vở, phim ảnh, nên có thể gọi cậu là người thông thái, rất có hiểu biết trong lãnh vực này.

Trên đời, có vô số bọn đàn ông con trai tự phụ, cứ cho rằng mình có sủng ông tốt thì có thể làm mê hoặc chị em phụ nữ, làm bọn họ thèm thường. Nhưng đó là một lối suy nghĩ đầy kiêu ngạo và sai lầm.

Điều còn quan trọng hơn phụ tùng tốt chính là phong cách ăn uống. Người không có phong cách ăn uống tao nhã, thuần thực, có thể khiến gọi lên sự mồn mõi, thèm thường của chị em phụ nữ trong màn dạo đầu thì khó có thể mang lại cảm xúc thăng hoa cho bọn họ khi món chính được mang lên.

Tất nhiên, Hoa Khôi hiểu rất rõ khái niệm này. Cậu đã đặt cược tất cả vào màn dạo đầu, cố gắng không để người phụ nữ có sắc đẹp hóp hờn khố chế cậu, tập trung ra sức âu yếm cô ta.

Hoa Khôi cần phải đẩy cô ta xuống dòng thủy triều mãnh liệt, mặc cho cô ta bập bênh giữa thống khổ tận cùng và khoái hoạt hạnh phúc, cướp đi hết thảy ý thức của cô rồi áp đảo, khống chế cô.

Cậu sẽ là người tiếp hơi thở cho cô; cậu sẽ là miếng gỗ nứu kéo cô khỏi đáy biển sâu vô thẳm; cậu sẽ là một liều thuốc phiện, khiến cô không thể nào dừng lại.

Khi tia ý trí cuối cùng của vị giáo sư này tan biến theo mây khói là lúc cậu nên nắm bắt thời cơ, bàn bạc việc giao dịch, đưa ra điều kiện, nói ra những gì cậu muốn.

“Giáo sư, cô định thưởng cho em bao nhiêu thẻ bài vậy?” Hoa Khôi nũng nịu hỏi, giọng nói trầm trầm mê ly khôn cùng.

Vị giáo sư không lập tức trả lời, chỉ càng nghiêng người về sau, ngón tay mạnh mẽ để lại dấu ấn trên vai Hoa Khôi, xé rách da thịt cậu. Một vài giọt huyết đỏ thẩm chảy ra từ vết nứt, tô điểm đầu móng tay của giáo sư.

Đôi chân giáo sư siết chặt hông Hoa Khôi, dường như tức giận vì không thể gần sát cậu hơn được nữa.

Hoa Khôi quá hiểu biết việc này... làm ăn trao đổi trên giường, chưa bao giờ cậu thất bại, chưa bao giờ có người nói không với cậu. Chỉ cần có thể dẫn dụ con mồi lên giường là coi như nó đã bị sập bẫy. Chiều này cậu đã sử dụng với biết bao nhiêu quý bà, quý cô, khách hàng làm ăn của cha cậu, giúp cho cha cậu ký được không biết bao nhiêu hợp đồng béo bở.

Lại thêm cậu sinh ra đã con gương mặt bánh trái, và cậu cũng đầu tư rất nhiều tiền và thời gian để gìn giữ cơ thể hấp dẫn của cậu, làm cho việc săn bắt của cậu cũng trở nên thuận lợi rất nhiều.

Ai nói rằng chỉ có chị em phụ nữ mới biết dùng mỹ nhân kế, thanh niên trai trẻ như cậu cũng có thể dùng rất thành thạo.

Hoa Khôi bắt đầu luyện tiếu, buồn tha cho hạt đậu nhỏ đang phật phòng trên đỉnh núi tuyết trắng xóa, từ từ, chậm rãi từng nụ hôn trơn trượt xuống dưới, hướng về đáy vực sâu thẳm, nơi có một dòng suối mát ngọt đang mời gọi cậu.

Tầm liếp che cuối cùng cũng được tháo bỏ, lộ ra một cảnh xuân xanh động lòng người, cỏ lá ướt đẫm sương mai lấp lánh.

Hoa Khôi không vội vàng, bàn tay khẽ lướt qua phiếm hoa đã khao khát chờ đợi được cậu âu yếm từ lâu. Cậu ngược đầu lên, say đắm nhìn vào đôi mắt của người dưới thân, đôi mắt giờ đã nhiễm đầy loạn ý mê hoặc của một linh thú đói khát.

Hoa Khôi một lần nữa, trầm ngâm hỏi giáo sư: “Giáo sư sẽ thưởng cho em bao nhiêu thẻ bài?”

Đáp lại cậu là những tiếng hít thở dồn dập, những tiếng rên rỉ có phần oán trách vì cậu không thể nào nhanh hơn nữa.

Hoa Khôi vẫn không bỏ cuộc, nửa đùa nửa thật giận lẫy nói: “Cô không cho em thẻ thì em làm sao có xăng mà đổ cho cô?”

Vị giáo sư giờ đã trở nên quá gấp rút, hỗn loạn, không ý thức thốt lên: “Em cần bao nhiêu cô cho bấy nhiêu!”

Nghe được lời cam đoan như vậy, Hoa Khôi khẽ cong khoe môi, bàn tay bàn tay nóng như thiêu đốt vuốt ve đôi chân nhẵn nhụi, từ từ cháy lên những ngọn lửa nồng ấm, nhẹ nhàng đặt lên vai cậu rồi ung dung hôn xuống.

Cô giáo sư cảm thấy một vật gì đó mềm mại, ẩm ướt, như một con mềng xà thoăn thoắt tiến vào cơ thể, làm cô bùng cháy, muốn phun trào như núi lửa rồi lại lắng như nham thạch nóng bỏng.

Cô khó chịu, không thể kìm nén, phát ra những tiếng rên rỉ ní non, bàn tay gắt gao bám chặt lấy cạnh bàn, vô ý làm những đồ vật trên bàn rơi rớt loảng xoảng xuống sàn nhà.

Đôi chân cô như có ý nghĩ riêng của chúng, tự động siết chặt người phía dưới hơn, dường như tức giận vì cô không thể tan chảy như một phiến đường hòa đồng vào nước.

Ngoài trời yên lặng thanh tĩnh, gió thổi lá cây xào xạc, nhưng trái lại, trong phòng phong ba bão táp, mưa rền gió rít, làm Minh Ngọc đang chứng kiến cảnh này cũng không dám chai mặt xem tiếp, vội vàng xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: 10. Thi Mưu Văn Sử

Lúc này cũng đã quá trưa, Minh Ngọc com nước no say xong, vội bước tiến vào phòng thi. Các học sinh được sắp xếp thi ở những phòng khác nhau, mỗi phòng chỉ có một thí sinh.

Đằng sau cánh cửa gỗ là một căn phòng không rộng lắm, giữa phòng là một chiếc bàn bệt hình chữ nhật, kiểu dáng tao nhã. Kế bên nó được trải một tấm chiếu lát êm mát.

Minh Ngọc tiến tới ngồi lên chiếu, ngắm nhìn ngắm các đồ vật được bày biện trên bàn. Bên tay phải là một cái tráp* đựng nghiên* nhỏ, bên trong chứa chén nước lã, thỏi mực đen, nghiên mài mực, hai cây bút lông và một giá gác bút. Đặt ngay ngắn cạnh nó là một sập giấy trắng, bền, dai và có cảm giác mịn màng khi chạm qua nó. Có vẻ như là một loại giấy đặc biệt, đặc tiền.

* Tráp: hộp gỗ nhỏ, đựng đồ vật nhỏ như bút viết hay trà cau.

* Nghiên: dụng cụ để mài và chứa mực viết.

Minh Ngọc lật lên tờ giấy ở trên cùng được viết đề bài thi Văn. Đây là một bài thi bá đạo, hóc búa; nó đòi hỏi người thi phải luận văn, lấy cảm hứng từ bài thơ của nhà thơ Nguyễn Trãi được viết bằng chữ Nôm. Học sinh phải dùng chữ Nôm để làm bài luận, cũng là loại chữ mà ông bà, tổ tiên xưa kia đã dùng.

Bài thơ như sau:

首尾吟

谷城南獵蔑間

奴獫狁少瑯告

昆隊遁揚埃眷

埜馭穢少几经

傳曠狹回坤且璵

茹涓趣庶礙授働

朝官拯沛隱拯沛

谷城南徇蔑間

Dịch là:

Thủ Vĩ Ngâm*

Góc thành Nam, lều một gian,

No nước uống, thiếu cơm ăn.

Con đòi trốn, dường ai quyến,

Bà ngựa gầy, thiếu kẻ chăn.

Ao bơi hẹp hòi khôn thả cá,

Nhà quen thú thửa ngại nuôi vằn.

Triều quan chẳng phải, ả chẳng phải,

Góc thành Nam, lều một gian.

* Thủ Vi Ngâm: thơ tám câu, câu cuối lặp lại câu đầu.

Tất nhiên, trong bài thi thì không có viết bài dịch. Cho nên người thi nào không biết chữ Nôm thì coi như teo luôn, đi đòi nhà ma. Nhưng vì Minh Ngọc đã được gia đình bồi dưỡng từ thuở nhỏ, nên tất nhiên, cô rất thông thạo và hiểu biết về chữ cổ Việt Nam.

Minh Ngọc nhớ mang máng rằng bài thơ này đã được Nguyễn Trãi viết sau khi ông bị kẻ gian ác vu oan giá họa, làm ông bị vua Lê nghi ngờ và không còn trọng dụng ông nữa. Cho nên, giọng thơ có chứa đựng nỗi u buồn thế lương.

Nhưng bài thơ này là một bài thơ rất u sầu, khó mà có thể khơi dậy được cảm hứng cho các em học sinh viết luận văn, thật đúng là học viện làm khó dễ các em, không muốn cho các em đậu.

Sau một hồi vắt óc suy nghĩ, Minh Ngọc quyết định viết luận văn về sự quan trọng của việc lắng nghe tất cả các mặt của một câu chuyện, không nên vội vàng tin lời dèm pha của một bên, nhằm chia rẽ sự tín nhiệm của mình đối với người khác.

Cô chậm rãi mài mực, cẩn thận không để một giọt mực nào làm vấy bẩn lên giấy thi, rồi bắt đầu cầm bút viết.

Một hồi sau,

Minh Ngọc cuối cùng làm xong bài luận văn, nộp bài lên cho một vị giáo sư phụ trách giám thị rồi rời khỏi phòng thi, bước tới phòng thi thứ hai.

Phòng thứ hai là nơi tổ chức cuộc thi Mưu. Đề thi này gai góc không kém gì đề Văn, lại một lần nữa làm cho các em học sinh ban đầu, nể ố làm bài.

Trên bài thi được vẽ một bàn cờ vây, bảy con cờ đen đang bị những con cờ trắng bao quanh. Nhìn sơ vào, cờ đen đang ở thế chết, khó có thể thoát thân.

Cờ đen là quân mình và cờ trắng là quân giặc, hỏi phải đi như thế nào để giải thoát quân mình? Giải thích bước cờ của bạn.

Nhìn vào bàn cờ vây làm tất cả các em học sinh ngán ngẩm, trầm nghĩ bụng... tiên sư thằng nào chơi ngu như vậy thì thua mịa nó đi rồi, còn giải thoát giải thuyết gì nổi!

Minh Ngọc cũng cảm thấy rất khó xử không kém gì các bạn học sinh khác. Cô cau mày, cắn bút suy nghĩ... Đây là một đề thi mưu, không phải thi cờ vây, trong bài này chắc chắn có ẩn ý.

Trong chiến tranh, chúng ta không thể nào ví quân binh như quân cờ - quân cờ là một vật vô giác, nhưng quân binh là con người, mà con người thì sẽ có cảm giác, có suy nghĩ riêng.

Nếu như có cảm giác, có suy nghĩ riêng của bọn họ, cũng đồng nghĩa là mình có khả năng lợi dụng bọn họ, lập mưu tính kế đánh thắng quân địch.

Nghĩ vậy, Minh Ngọc cong khóe môi cười, chấm bút mực, tô đen một con cờ trắng, rồi giảng giải:

Con cờ trắng tô đen đã được quân mình mua chuộc, làm gián điệp trong doanh trại giặc. Từ nơi này, gián điệp sẽ mở đường giúp quân mình tấn công, đánh vào lúc giặc không ngờ, khiến họ phải bỏ chạy rút về.

Cảm thấy đã hài lòng với câu trả lời của mình, Minh Ngọc nộp bài, đi tới phòng thi cuối cùng – phòng thi Sử.

Suốt tháng qua, đã có rất nhiều các em học sinh thức trắng không biết bao nhiêu đêm để ôn lại lịch sử Việt Nam, từ thời Hồng Bàng ngày xưa ngày xưa, khi tổ tiên Đại Việt mới khai cơ lập nghiệp, cho đến thời kỳ hiện đại.

Nhiều em còn luyện lại nguyên bộ Đại Việt Sử Ký Toàn Thư, là một bộ quốc sử Việt Nam do sử gia Lê Văn Hưu soạn vào đời nhà Trần, cho nên, không phải khoác lác khi nói kỳ thi lần này có rất nhiều cuốn bách khoa di động tham gia dự thi.

Nhưng rất tiếc, phần thi Sử không phải là phần thi kiểm tra khả năng học vẹt của các em. Nó được viết để khảo nghiệm khả năng suy luận, hiểu biết về ảnh hưởng sâu đậm của những sự kiện lịch sử và tầm quan trọng của việc sử gia bảo vệ lịch sử Việt Nam.

Đề thi lịch sử gồm hai câu hỏi:

1. Bạn hãy nêu ra một loại vũ khí đã từng được tổ tiên người Việt chúng ta sử dụng công dụng, và tầm quan trọng của nó trong quân sự Việt Nam.
2. Việt Nam đã nhiều lần bị Bắc thuộc, chịu đô hộ Pháp, đô hộ Mỹ; bạn nghĩ sử gia Việt Nam có nên quay về quá khứ để thay đổi phần lịch sử đau khổ này của đồng bào chúng ta hay không, tại sao?

Minh Ngọc lướt đọc qua đề thi, cảm thấy đề thi thật thú vị rồi thầm suy tư... Nếu nói về vũ khí của dân tộc Việt Nam thì không thể không nói đến chiếc chôn cọc dưới nước sông của ông bà chúng ta.

Nước Việt Nam xưa nay không biết đã có bao nhiêu lần bị giặc ngoài dòm ngó, xâm lấn, và cũng đã có không biết bao nhiêu lần oai hùng, thành công xua đuổi quân giặc, bảo vệ nước nhà. Điều này có thể xảy ra là nhờ vào kỹ thuật đóng cọc ngầm dưới nước để mai phục thuyền bè của địch.

Ngày xưa ngày xưa, quân ta đợi thủy triều xuống thì cắm cọc lập bãi, như quân địch đến khi thủy triều dâng cao, rồi canh khi thủy triều xuống lại thì dồn ép cho quân địch va chạm vào bãi cọc, đâm thủng tàu bè của bọn chúng.

Tất nhiên, nếu đã nhắc đến cọc ngầm phải nhắc đến di tích bãi cọc Bạch Đằng huyền thoại của Việt Nam, nơi quân ta đã ba lần huy hoàng chiến thắng quân giặc ngoại xâm. Nơi này là một bằng chứng cho sự hữu dụng và sức công phá của loại vũ khí đặc sắc này.

Nghĩ vậy, Minh Ngọc bắt tay vô trả lời câu một, còn về câu hai, cô đọc sao cũng không thể không nghi ngờ nó là một câu hỏi mẹo.

Nếu như đã nói sử gia là những người quay về quá khứ, giúp ông, bà, tổ tiên của chúng ta bảo vệ quê nhà, vậy thì tại sao không lợi dụng cơ hội này mà đánh bại quân xâm lược Hán, Pháp, và Mỹ, giải thoát cho ông bà ta khỏi cảnh làm nô lệ cho giặc?

Câu trả lời là không thể nào! Sử gia phải bảo vệ lịch sử cho đúng với những gì đã được ghi chép trong sử sách, không thể nào tự ý mà đi sửa đổi lịch sử. Vì nếu như thời quá khứ bị thay đổi thì nó sẽ ảnh hưởng đến thời hiện tại và tương lai.

Có người, vì thay đổi lịch sử lại vô tình hại chết tổ tiên của họ, cho nên họ cũng tự bị xóa sổ, không còn tồn tại nữa. Còn có người thay đổi lịch sử mà làm cho đất nước của họ trở nên nghèo nàn hơn. Có người khác, vì thay đổi lịch sử nên đã hại đến nước bạn, gây ra chiến tranh tàn khốc giữa hai nước ở thời hiện đại.

Mọi thứ đều đã có định mệnh riêng của nó, con người không nên cố chấp thay đổi. Những gì đã xảy ra thì hãy để nó xảy ra... cho nên, thay đổi lịch sử là một điều rất nguy hiểm, và nó đã bị cấm kị. Ai không hiểu được quy tắc này thì không có tư cách trở thành sử gia!

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: 11. Ý Của Viện Trưởng

Tây Viện, Học Viện Sử Học Quốc Gia

Trong lúc các em học sinh đang bận bịu làm bài thi thì tại hành lang ở Tây viện, có một người đàn ông cao tuổi, đầu tóc bạc phơ với bộ râu dài tới cổ áo, bàn tay lấm tấm vết đồi mồi, từ xa xa trông như một ông bụt trong các câu chuyện cổ tích xưa kia, bước đi mau lẹ có mục đích. Ông ta bỗng dừng lại trước một cửa phòng, nâng tay gõ vào chiếc cửa gỗ hai tiếng cộc cộc to rõ.

“Mời vào.” Một giọng đàn ông trung niên trầm trầm từ trong phòng vọng lại, cho phép người ngoài cửa tiến vào.

Ken kết.

Tiếng cửa mở kéo kẹt kêu lên. Người đàn ông cao tuổi nhẹ nhàng đẩy cửa vào và nhanh chóng khép cánh cửa lại sau lưng ông.

Đây là một căn phòng nhìn có chút bừa bộn, những sợi dây điện màu đen nằm chằng chịt, quần quéo lộn xộn, trườn bò vào nhau như những con lươn trên mặt đất, nối liền các thiết bị điện tử đầy phức tạp và những chiếc máy vi tính cầu kỳ, hiện đại lại với nhau.

Trên trần nhà được lắp ráp mười mấy chiếc máy chiếu ánh sáng đang chiếu những hình ảnh sống động về những gì đang diễn ra trong khuôn viên học viện thẳng lên đây tường trắng như mây trước mặt chúng.

Trong phòng chỉ có mỗi người đàn ông trung niên đang đứng trước đây tường trắng, chấp tay sau lưng, chăm chú quan sát một màn hình đang phát phóng chiếu trên tường.

“Thầy viện trưởng,” người đàn ông cao tuổi không để ý tới những gì đang được chiếu trên màn hình, chỉ hướng về phía ông viện trưởng, cung kính nói.

“Việc viện trưởng dặn dò, chằm rọt những em nào trả lời rằng sử gia có thể quay về quá khứ để thay đổi lịch sử trong phần thi Sử... tôi đã nói lại với các giáo sư phụ trách chấm bài.”

Viện trưởng gật đầu hài lòng, không đáp lại mà chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình trên tường, dường như là ông đang suy tư điều gì đó.

Người đàn ông cao tuổi cũng theo hướng tầm mắt của ông viện trưởng nhìn vào màn hình đang diễn chiếu lại cảnh Vũ Minh Hùng kịch liệt đánh trả một đám người đồng đạo trên cây cầu treo.

“Thầy viện phó,” lúc này, ông viện trưởng mới mở miệng, bình thản nói. “Thầy nghĩ sao về cậu Thiện Hùng này?”

“Thầy viện trưởng,” ông viện phó cung kính đáp lại. “Nói thật thì không thể phủ nhận khả năng chiến đấu của cậu ta, một mình đánh bại mười ba người.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” ông viện trưởng nói. “Cho cậu ta đậu vào học viện.”

Nghe ông viện trưởng nói như vậy, viện phó bất ngờ giật mình, lên tiếng phảng phất: “Viện trưởng, mặc dù cậu ta giỏi đánh đấm, nhưng ba phần thi khác cậu ta làm rất tệ!”

“Phần thi Văn thì cậu ta không đọc được chữ Nôm, cậu đã dùng mười ngón tay vẽ nguyệt ngọc lên mười con giun rồi nộp bài. Hình như cậu ta tưởng cậu ấy là Trạng Quỳnh đang thi về với Sứ Tàu!” Ông viện phó chắc lưỡi, lắc đầu.

“Phần thi Mưu thì cậu ta tô đen mấy con cờ trắng rồi trả lời rằng bước kế tiếp, em sẽ tô đen mấy con cờ trắng để giầy vây cho quân ta.” Nói đến đây, ông viện phó cảm thấy thật là bó tay bó cổ với câu trả lời độc đáo của Thiện Hùng.

“Tôi lại cảm thấy câu trả lời đó rất hay,” ông viện trưởng cong khoé môi, khẽ cười. “Cho cậu ấy năm điểm phần thi Mưu. Còn phần thi Sử, tôi thấy cậu ấy trả lời đúng câu hai, cho năm điểm luôn. Coi như cậu ta vượt qua ba phần, đạt tiêu chuẩn vào học.”

“Không được,” Ông viện phó kịch liệt phản đối. “Phần thi Mưu thì tôi khỏi phải bàn, trả lời như vậy chỉ có thể ăn trứng ngỗng, làm sao mà cho năm điểm. Còn phần thi Sử, mặc dù cậu trả lời sử gia không được phép thay đổi lịch sử nhưng cậu ta không giải thích tại sao.”

“Thầy viện phó,” ông viện trưởng cau mày nói. “Thầy cứ làm theo những gì tôi phân phó. Việc cứ như vậy đi, không bàn nữa!”

Nghe viện trưởng quả quyết như vậy, ông viện phó cũng đành ngậm miệng, không ý kiến ý cò gì nữa. Ai biết người kia là viện trưởng, còn ông thì chỉ làm được tới viện phó. Những lúc như thế này làm cho ông cảm thấy thật bức xúc.

“Được rồi,” ông viện phó không bằng lòng nhưng vẫn đáp ứng. “Không biết thầy còn điều gì khác muốn dặn dò hay không?”

“Cho em Hoa Khôi đậu luôn.” Ông viện trưởng nói.

“Cái gì!” Viện phó lại một lần nữa bị viện trưởng cho một cú sốc, há hốc miệng mà thốt lên. “Thầy viện trưởng, việc này tôi chưa nói cho các giáo sư khác biết, nhưng chắc thầy cũng rõ em Hoa Khôi lấy được thẻ bài từ đâu phải không?”

Viện phó cẩn thận không nói trắng ra chuyện Hoa Khôi đã lén lút ăn vụng với một nữ giáo sư trẻ tuổi của học viện, dù dĩ cô giáo sư đó cho cậu thẻ bài. Tất nhiên, ông viện trưởng biết rõ điều này, đâu có chuyện gì xảy ra trong học viện mà ông ta lại không hay biết chứ!

“Tôi biết cậu ấy đã làm gì.” Ông viện trưởng ung dung đáp lại. “Nhưng tôi cũng muốn nói cho thầy hiểu... Trong chiến tranh, không phải chỉ có thể ra chiến trường mới giết được giặc. Đôi khi phải lên giường với giặc mới bắt được giặc.”

Viện phó cau mày, không hiểu.

Thấy vậy, viện trưởng nói tiếp: “Chẳng lẽ thầy không nhớ truyện Mị Châu, Trọng Thủy?”

Hồi ấy, An Dương Vương là vua nước Âu Lạc, được Rùa Vàng Kim Quy tặng cho chiếc nỏ thần, dùng để bảo vệ nước nhà. Nhờ có nỏ thần mà Triệu Đà, tướng nước Tần ở phía Bắc, nhiều lần dẫn quân xuống nước Nam xâm lược Âu Lạc bị thảm bại.

Lại nghe nói An Dương Vương có cô con gái là Mị Châu vẫn chưa lấy chồng, Triệu Đà bèn ngỏ ý cầu hôn Mị Châu cho con trai ông ta là Trọng Thủy, với mục đích thăm dò nước Âu Lạc, tìm ra điểm yếu của An Dương Vương. Nhiều lần chần gối, anh anh em em với Mị Châu, Trọng Thủy cũng lấy được lòng tin của Mị Châu và đã lợi dụng Mị Châu để trộm nỏ thần, giúp Triệu Đà xâm chiếm Âu Lạc.

“Cho nên,” ông viện trưởng kết luận. “Học viện chúng ta không chỉ cần những người thiện chiến nơi xa trường mà cũng cần người thiện chiến nơi giường trường.”

Nghe vậy, ông viện phó lại được thêm một phen há mồm, căng mắt, đầu hàng chịu thua ông viện trưởng, không biết phải nói gì.

“Thôi được rồi,” ông viện phó miễn cưỡng nói. “Vậy tôi sẽ làm theo những gì thầy phân phó.”

Sau khi đã bàn bạc xong mọi việc, ông viện phó gật đầu cáo lui rồi quay mình bước ra khỏi phòng viện trưởng, để lại ông viện trưởng trầm ngâm, tiếp tục quan sát cuộc thi qua các màn hình.

Chú thích:

1. Trạng Quỳnh thi vẽ: truyện kể rằng, Sứ Tàu vẽ rất đẹp. Một hôm, hán gọi Trạng Quỳnh ra thách thức. Hai người trong vòng ba tiếng trống, phải vẽ xong một con vật. Trạng Quỳnh đồng ý. Nghe tiếng trống đầu tiên, Sứ Tàu cầm cúi vẽ, Trạng Quỳnh ngồi ăn trầu, không thèm cầm bút. Tiếng trống thứ hai, Trạng Quỳnh vẫn chưa chịu vẽ gì. Đến khi hồi trống thứ ba sắp được vang lên, Trạng Quỳnh mới chấm mười ngón tay vào nghiên mực, vẽ lên mười con giun. Cuộc thi kết thúc, Sứ Tàu chỉ vẽ được một con cá, trong khi Trạng Quỳnh vẽ được tới mười con giun. Quỳnh vẽ nhiều con vật hơn Sứ Tàu, nên được tính là thắng cuộc thi này.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xodý Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: 12. Kết Quả

Ngày dài một môi cũng bắt đầu muốn tàn. Hoàng hôn xuống, ông mặt trời quẩn luyến cảnh đất trời bao la, lưỡng lự không muốn cất bước rời đi mà những chỗ cho cô nàng mặt trăng. Những tia nắng vàng hoe lấp lóe xuyên qua làn mây bay như khói rồi nhuộm một màu lừ hồng nhàn nhạt trên biển trời mênh mông. Ánh nắng chiều tàn khê lóng lánh, bịn rịn bám víu lên những cành cây, tán lá, dường như muốn nhấn chìm cả khu rừng Bạch Mã trong màu cam hồ phách*.

*Hồ phách: (amber) thường có màu vàng pha cam tự nhiên, là nhựa cây đã hóa đá, một số hồ phách quý giá chứa côn trùng, động vật hóa thạch.

Một hồi chuông đồng ngân nga vang vọng khắp chân trời, như một hòn đá được ném xuống mặt nước, tạo ra những gợn sóng lan tỏa, khuấy động bầu không khí tĩnh lặng. Tiếng chuông vang vọng như lời báo hiệu cho các em học sinh tham gia dự thi vào Học Viện Sử Học Quốc Gia rằng cuộc thi đã kết thúc.

Những em học sinh đang mải mê làm bài thi cố gắng viết thêm vài chữ nữa mới chịu buông bút, nộp bài. Còn những em vẫn chưa thu hoạch đủ thẻ bài để vào phòng thi thì không cam lòng, than trời trách đất, buồn bã xách dép về vườn.

Lúc này, các vị giáo sư trong học viện bắt đầu xua lựa các em học sinh về lại Tây viện. Các em lại một lần nữa chen chúc trong hội trường, hồi hộp đợi chờ công bố kết quả kỳ thi năm nay.

Giờ đây, trong phòng cũng không thiếu gì những cặp mắt đầy tức giận và oán hận của các em dành cho những kẻ đã cướp đoạt thẻ bài của họ. Nhưng trong phòng cũng sôi nổi những tiếng nói chuyện rôm rả của các em với những người bạn mới, những người đã đồng cam cộng khổ hợp tác với các em vượt qua cuộc thi này.

Vũ Thiện Hùng đang đứng một mình trong góc phòng, cảm thấy có chút cô đơn, cậu đảo mắt nhìn xung quanh, hi vọng tìm ra được Dương Minh Ngọc trong biển người đông đúc. Hiện tại, cậu không biết là cậu có đậu hay không nhưng dù gì, cậu cũng muốn cảm ơn Minh Ngọc một lần nữa vì đã giúp đỡ cậu.

Thiện Hùng kiểm được bóng dáng thân quen của Minh Ngọc đang vô lo tựa lưng vào vách tường gỗ, đứng bất động khoanh tay trước ngực, chân mày khẽ cau lại, dường như là hơi phiền toái vì những tiếng động ồn ào quanh cô. Minh Ngọc đang chìm vào trong suy nghĩ của riêng cô, bất chợt, cô cảm thấy có một cặp mắt đang hướng nhìn cô. Cô ngước mắt, bắt gặp được ánh mắt long lanh của Thiện Hùng.

Thiện Hùng nở một nụ cười toe toét như muốn xé rách gương mặt, phần khời giờ tay vẫy vẫy Minh Ngọc, ý bảo cô đi lại chỗ cậu. Nhưng rất tiếc, Minh Ngọc như một con báo hoa mai độc lập, chỉ thích một mình một ngựa, nên cô đã phớt lờ lời mời của Thiện Hùng.

Thiện Hùng lại quá thờ ơ, tưởng rằng Minh Ngọc không nhìn rõ cậu, nên quyết định bước khắp khiêng đến trò chuyện.

“Minh Ngọc!” Thiện Hùng tươi cười, vui vẻ gọi.

“Chào.” Minh Ngọc khẽ gật đầu, chào cho có lệ.

“Cậu làm bài thế nào? Tốt chứ?” Thiện Hùng hỏi hang, bắt chuyện.

“Ừ.” Minh Ngọc nói vồn vện đúng một chữ, rồi trầm suy nghĩ nếu cô chỉ ừ như vậy thì hơi bất lịch sự, đành miễn cưỡng hỏi thăm lại Thiện Hùng: “Còn cậu?”

“Không biết nữa.” Thiện Hùng gãi gãi đầu, chắc lưỡi. “Phản Văn thì tớ ăn nguyên trái bí, đề gì mà toàn hình con giun, con dế, tớ chẳng hiểu mô tê gì hết. Còn phản Mưu với Sứ thì tớ cứ viết bừa, không biết là trả lời đúng hay sai.”

“Không sao đâu.” Minh Ngọc không giỏi an ủi người khác, nên cô cũng không biết phải nói gì cho Thiện Hùng bớt lo.

“Hi hi,” Thiện Hùng gườm cười. “Chả sao, có gì năm sau thi lại mấy hồi. Mẹ tớ vẫn hay nói thua keo này ta bày keo khác.”

Minh Ngọc nhìn vẻ mặt của Thiện Hùng tự cậu ấy an ủi cậu ấy, làm cô cảm thấy cậu ấy như một chú cún con, hơi tội nghiệp, nên nhẹ nhàng xoa đầu Thiện Hùng, trấn an.

“Nhưng mà năm sau không có cậu giúp chắc tớ ăn đập te tua quá.” Thiện Hùng ủ rũ nói. “À, mà quên nữa, cảm ơn cậu đã giúp tớ trong kỳ thi này! Chân tớ đỡ hơn rồi, vẫn còn đi cả nhấc nhưng bác sĩ nói vài tuần nữa sẽ khỏi hẳn. Còn mấy vết trầy ngoài da thì và ba ngày là hết!”

Thiện Hùng vừa kể vừa khoe khoang cái chân bó bột và mấy vết thương trên người cậu đã được bác sĩ tỉ mỉ băng bó. Minh Ngọc chỉ mỉm cười, không đáp lại. Cô là một người tiết kiệm lời nói, nên cô sẽ không mở miệng khi cảm thấy không cần thiết, nhất là mở miệng nói chuyện phiếm thì không bao giờ.

Thiện Hùng cũng đã quen dần với tính cách của cô, nên cậu cũng không đề ý.

Hồi lâu sau, cửa Tây viện kéo kẹt mở ra, ông viện trưởng và các giáo sư thông thả tiến vào. Trên tay ông viện trưởng cầm một xấp giấy, có lẽ là kết quả của kỳ thi năm nay.

Trong hội trường đang ồn ào, bỗng nhiên trở nên im ắng lạ thường, tất cả các cặp mắt đều hướng về phía ông viện trưởng, vừa hồi hộp, vừa lo lắng mong chờ ông viện trưởng công bố kết quả.

Ông viện trưởng e hèm, hắng giọng, chậm rãi lên tiếng: “Đầu tiên, thầy muốn khen ngợi tất cả các em đã biểu hiện rất tốt trong kỳ thi này. Thầy có thể khẳng định các em là nhóm học sinh năng lực nhất từng dự thi vào học viện. Mặc kệ kết quả thế nào thì các em đều là những học sinh tài năng đầy triển vọng.”

Nghe viện trưởng nói vậy, các em học sinh đều cảm thấy có chút tự hào về bản thân, dù có rớt đài cũng có thể khoe khoang với mọi người là đã được ông viện trưởng khen ngợi. Coi như cũng được một chút mỏng tai xơ mướp*.

* Mỏng tai xơ mướp: giống như cụm từ mùn cưa dăm bào, chỉ kiếm chác được chút gì đó, không đến nỗi hoàn toàn thất bại.

Tất nhiên, các em không biết ông viện trưởng không hề thực tình khen ngợi, chỉ là bôn cũ soạn lại*, nói cho có thôi chứ năm nào mà ông chẳng khen các em năm nay là đầy năng lực nhất.

* Bôn cũ soạn lại: lập đi lập lại làm một việc gì đó.

Khen xong, ông viện trưởng mới đi vào vấn đề chính: “Và bây giờ, thầy xin đọc tên các em. Các em hãy chăm chú lắng nghe tên của mình.”

Ông viện trưởng lại hắng giọng, trịnh trọng đọc thật to, thật rõ. Ông ta đọc triền miên đại hải vô số tên các em học sinh, em nào em nấy nghe được tên mình đều nhảy dựng, mừng hóm vì đã thi đậu. Trong hội trường là vô số tiếng cười, vô số những giọt nước mắt vui sướng tuôn trào.

Mọi người vẫn còn ồn ào ăn mừng thì ông viện trưởng, sau khi đọc xong tên, phán lên một câu tiếp theo như một tiếng sét đánh ngang tai: “Những em được tôi đọc tên đã bị đánh trượt, xin vui lòng theo sự hướng dẫn của thầy viện phó đi ra xe buýt để được chở về nhà. Các em có thể cố gắng học bài, rèn luyện, chờ năm sau thi lại. Học viện lúc nào cũng chào đón các em tham gia dự thi.”

Nghe xong câu này, những em học sinh vừa được đọc tên đều há mồm há miệng, cảm rớt xuống dưới đất vì chịu một cú đả kích quá kinh khủng. Có ai lại đi công bố tên học sinh thi rớt cơ chứ! Chẳng khác nào vừa đưa họ lên chín tầng mây rồi lập tức đập thẳng xuống mười tám tầng địa ngục. Ông viện trưởng này chơi ác quá!

Những em vừa được đọc tên ủ rũ lê bước ra đi, lúc nãy nghe tên thì vui mừng khôn xiết, còn giờ thì khóc thút thít khôn thôi.

Sau khi những em thi rớt đã rời đi hết, trong phòng từ cả trăm người giờ chỉ còn lèo tèo vài chục em. Trong số này, tất nhiên là có gương mặt quen thuộc của Vũ Thiện Hùng, Dương Minh Ngọc và Hoa Khôi.

Ông viện trưởng mỉm cười, hài lòng đảo mắt nhìn các em học sinh, mở miệng, rồi nói tiếp: “Những em còn lại ở đây... Thầy xin chúc mừng các em đã thi đậu vào Học Viện Sứ Học Quốc Gia! Từ hôm nay, các em là sinh viên trong học viện.”

Ông viện trưởng vừa dứt lời, tất cả các vị giáo sư trong phòng liền nhiệt tình vỗ tay hoan hô, chào mừng những gương mặt mới của học viện. Những tiếng vỗ tay bôm bốp ran rộ khắp phòng làm các em học sinh rơm rớm nước mắt, lòng bồi hồi sung sướng, không nín nổi sự xúc động.

Nhiều em vui sướng vỗ vai, ôm chầm vào nhau, vừa khóc vừa cười, miệng rộng đến tai vì mừng rỡ. Có em thì lập tức lấy điện thoại, gọi cho gia đình biết các em vừa thi đậu. Một số em khác thì nhí nha nhí nhảnh ngâm nga cất tiếng hát: “Ô vui, quá xá là vui... nhà trai, bên gái ai nấy cũng đều vui.”

“Alô, mẹ hả?” Vũ Thiện Hùng lấy điện thoại từ trong túi ra, bấm số của mẹ cậu nói chuyện, giọng vui mừng như đại hạn gặp mưa. “Con đậu rồi mẹ ơi!”

“Trời đất, Phật tổ ơi, đậu rồi, đậu rồi!” Giọng mẹ Thiện Hùng ngạc nhiên, vui sướng bao dường, từ đầu dây bên kia vọng lại. “Ông nó ơi, thằng Hùng thi đậu rồi!”

Dương Minh Ngọc cũng mừng như các bạn khác, khẽ cong khoé môi cười, mắt ngược nhìn lên cha cô, ông viện trưởng Dương Minh Hải, thầm mong tìm được một chút niềm tự hào nào đó từ ông. Ông viện trưởng cũng cười, gật đầu đáp lại, rồi trình trong lên tiếng, thông báo với tất cả mọi người trong hội trường:

“Thầy đặc biệt chúc mừng em Dương Minh Ngọc, thi đậu thủ khoa năm nay!”

Một tràng pháo tay một lần nữa lại vang rộn khắp hội trường, cặp mắt tất cả mọi người đều hướng về phía Minh Ngọc, nửa hâm mộ, nửa ganh tị với thành tích cô đã đạt được trong kỳ này. Minh Ngọc không để ý lắm, cô chỉ nở một nụ cười khiêm tốn, tỏ ý cảm ơn những lời chúc mừng của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: 13. Ấn Tượng Đầu

Mặc dù kỳ thi vào Học Viện Sử Học Quốc Gia năm nay đã kết thúc nhưng những sinh viên mới của học viện vẫn chưa chính thức vào học. Các cuộc thi vô đại học thường được tổ chức vào tháng hè, mà đến tận mùa thu thì năm học mới bắt đầu.

Cho nên, các em sinh viên trở về nhà, hưởng thụ những tháng ngày hè thanh thoi bên cạnh gia đình, bạn bè, chờ đợi đầu mùa thu mới cấp cấp đến trường.

Và rồi hè đi, thu đến, phượng tàn, cúc nở, những em sinh viên mới của học viện lại một lần nữa tập trung tại bến xe, chờ đợi xe buýt đưa các em đến trường. Các em ai nấy cũng khệ nệ kéo mấy cái va li to lớn, vai đeo ba lô to phồng, tay cầm kèn xách túi chứa đầy đồ đạc, quần áo để các em mang theo đến học viện. Vì học viện ở cách quá xa thành thị, phố xá, nên không tiện cho các em đi về về thường xuyên, cho nên, trong năm học, các em được sắp xếp chỗ ăn, chỗ ở trong ký túc xá của trường.

Ngày đầu tiên tới học viện cũng không có học gì khó khăn lắm. Các em chủ yếu bận bịu nguyên ngày để điền giấy tờ, làm thủ tục nhập học, nhận phòng và dọn dẹp, trang trí phòng ốc. Người nào còn dư thời gian rảnh rỗi thì đi tham quan quanh trường để hiểu biết đường đi nước bước.

Ngày thứ hai, các sinh viên mới của học viện được chia thành các nhóm gồm ba thành viên mỗi nhóm rồi tản ra, từng nhóm đi đến phòng làm việc của giáo sư cố vấn riêng của họ.

Phương trình giáo dục của Học Viện Sử Học Quốc Gia không giống như các trường đại học khác. Trường này là một học viện có tính chất chuyên môn rất cao, cho nên trường đòi hỏi các em phải vừa học lý thuyết vừa nghiên cứu, thực hành.

Vì vậy, các em sinh viên sẽ không vào lớp ngồi học, nghe giảng bình thường, nhưng được chia thành nhóm, đi theo một vị giáo sư của trường, vừa học tập, vừa thực tập dưới sự hướng dẫn của vị giáo sư đó.

Nói là học tập cho sang trọng vậy thôi chứ sự thật thì các em sinh viên chẳng khác gì nô lệ không công cho mấy vị giáo sư. Mấy người giáo sư này sai thì nhiều chứ dạy thì có bao nhiêu, tội nghiệp mấy em sinh viên gà mờ mới vô trường, vụng vụng, ngu ngơ không biết những ngày khổ khổ của họ sắp bắt đầu.

Vũ Thiện Hùng, Dương Minh Ngọc và Hoa Khôi được xếp cùng một nhóm. Hiện tại, bọn họ đang chán như một con gián, ngồi chờ vị giáo sư cố vấn của họ đến. Rõ ràng trên chương trình học, giáo sư đã hẹn bọn họ sáu giờ sáng có mặt tại văn phòng, vậy mà bọn họ chờ dài cổ đến tám giờ sáng vẫn chưa thấy mặt mũi vị giáo sư đâu. Bọn họ lúc này chỉ biết vị giáo sư cố vấn tên là Phan Thanh Kiền, vì trước cửa văn phòng có viết tên cô ta.

Trong văn phòng giáo sư, Vũ Thiện Hùng đang tranh thủ chợp mắt một tí trong lúc chờ đợi; đêm qua lạ giương, cậu ngủ không được. Dương Minh Ngọc, gương mặt trầm trầm không cảm xúc, tay khoanh trước ngực, im lặng chờ đợi. Còn Hoa Khôi thì nằm dài trên chiếc ghế bành nãy giờ, cũng bắt đầu thấy bực bội, bèn quyết định trở tãi tán gái của cậu, thử xem cậu có thể ‘cua’ được cô bạn thủ khoa của cậu hay không.

Hoa Khôi lấy vại tờ giấy trắng trong máy in gần đấy, dùng tài năng nghệ thuật gấp giấy của cậu làm một đóa hoa hồng trắng rồi âu yếm cài đóa hoa phía sau vành tai của Dương Minh Ngọc.

“Dáng em đẹp tựa như hoa

Vỡ trăm, gãy xuyên, chìm thoa, rơi vàng.”

Hoa Khôi lăng mạn ngâm nga một câu ca dao lục bát, tân bốc đối tượng của cậu.

Minh Ngọc nổi da gà, sờn gai óc vì hạnh động sến như con đến của Hoa Khôi, nhanh chóng gỡ đóa hoa xuống. Cô vẫn còn nhớ Hoa Khôi đã vô liêm sỉ quỳn rũ giáo sư để được nhận vào học viện, thậm chí nước miếng vào cậu ta. Tất nhiên, cô rất khéo léo, kỹ càng che giấu ý nghĩ thật sự của cô. Cô giả vờ thích thú, trầm trồ khen ngợi ‘tác phẩm’ của Hoa Khôi, hướng tầm mắt về phía cậu, nở một nụ cười duyên dáng và nói:

“Cám ơn.”

Hoa Khôi nghe vậy, hớn hờ trong lòng, không ngờ cô nhóc Minh Ngọc lại dễ cần câu như thế, không chừng mấy ngày là có thể lên giường hành sự! Hoa Khôi thầm cười nham nhở, nói: “Hi hi, thủ khoa, không cần cậu cảm ơn. Tớ mới phải cảm ơn vì được cái vinh dự chung nhóm với một người vừa thông minh, tài giỏi, lại vừa xinh đẹp, duyên dáng như cậu. Chắc tớ phải tu ba kiếp nên kiếp này mới gặp được cậu.”

Hoa Khôi may ra tu hú thì chứ tu mịa gì, đúng là cậu chỉ giỏi nịnh đầm.

Minh Ngọc nhường mảy, ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng nói: “Có qua thì phải có lại... Nếu tớ đã nhận hoa của cậu, vậy thì tớ xin tặng lại cậu một câu chuyện.”

Hoa Khôi cảm thấy hứng thú, không ngờ cô nhóc lại là loại phụ nữ thích văn chương, thơ ca lãng mạn, giờ muốn mượn truyện ‘tình tở’.

“Được, kể đi!”

Minh Ngọc nhoeo môi cười, bắt đầu câu chuyện.

“Ngày xưa ngày xưa, Việt Nam ta có một ông vua già, lấy được một vị hoàng hậu trẻ tuổi, xinh đẹp tuyệt trần. Ông ta hết lòng yêu thương, cung chiều người hoàng hậu trẻ của ông, nàng ta muốn voi có voi, muốn tiên có tiên. Nhưng rất tiếc, ông ta không biết rằng hoàng hậu của ông lại ngoại tình, lén lút qua lại sau lưng ông với một vị quan trọng triều.

Một hôm, sau khi ngủ với hoàng hậu xong, tên quan bèn ngỏ lời xin xỏ.

“Em ơi, em coi xem, nói với lão vua già nhà em cho anh làm tướng quân. Khi anh có thật nhiều quân lính trong tay, anh sẽ dẫn lính bao vây triều đình, ép vua nhường ngôi. Sau đó đó, anh với em có thể chân chính bên nhau, mà em cũng không cần phải ở với lão vua già đó nữa.”

Hoàng hậu nghe thấy có lý, nên đã xin vua cho hấn làm tướng quân.

Lúc đó, nước nhà đang bị giặc Mông Cổ xâm lấn, triều đình thiếu tướng chỉ huy quân binh, đánh dẹp giặc loạn. Cho nên, vua liền đồng ý, phong tên quan đó lên làm tướng quân, giao cho hấn quyền chỉ huy quân binh đang ở biên giới.

Tên quan đi đến biên giới. Nhưng hấn chưa kịp dẫn quân về triều đình làm loạn thì đã bị giặc Mông Cổ giết chết. Vì hấn bất tài, làm được chức tướng cũng chỉ vì nhờ vào quyền lực của hoàng hậu, không phải tự lực lập công thăng chức, nên hấn không có kinh nghiệm chỉ huy quân lính.

Ông vua nhận được tin, thở dài, nói với vị hoàng hậu trẻ của mình:

“Em thấy đấy, vị quan đó không tự mình gắng sức vương lên, chỉ biết dựa vào em để làm tướng, cho nên mới có kết cục thảm như vậy. Thành quả mà đến quá dễ dàng thì dĩ nhiên không thể tồn tại lâu dài, chỉ khi nào chính mình mồ hôi nước mắt đạt được thì nó mới thực sự bền lâu.”

Kể đến đây, Minh Ngọc dừng lại, ý kết thúc câu chuyện của cô. Minh Ngọc ngược mắt nhìn chăm chú, quan sát biểu hiện của Hoa Khôi.

Hoa Khôi nghe xong, híp mắt cười ha hả một tràng đầy sáng khoái. Cậu là người ong bướm, nhưng không phải là người ngu, cho nên, cậu hiểu rõ Minh Ngọc đang dùng câu chuyện để nói móc nói méo cậu.

Chắc chắn tên quan trong câu chuyện chỉ Hoa Khôi, và việc tên quan qua lại với bà hoàng hậu là ám chỉ việc Hoa Khôi lăng nhăng với một vị giáo sư trong trường, nhờ vào cô giáo sư đó cậu mới có thể đậu vào học viện.

Nhưng mà Hoa Khôi khác với tên quan trong truyện! Cậu không phải dễ dàng mà lọt vào được trong trường đâu, cậu cũng phải đầu tư rất nhiều thời gian để dưỡng da, tập thể hình, nên bây giờ cậu mới có một thân hình nóng bỏng đi câu các em. Cậu còn phải đồ không biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt để chiều chuộng cô nàng giáo sư kia, dụ hoài cô ta mới sập bẫy... nói cậu vào trường dễ dàng thì đúng là oan uổng!

Tên quan trong truyện cuối cùng bị ngửi củ tỏi, làm cho Hoa Khôi thầm chửi rui trong bụng... ‘chẳng lẽ con nhóc Minh Ngọc này đang trù ẻo cho mình đi đời nhà ma? Đúng là đàn bà miệng lưỡi độc ác.’

Hoa Khôi cau mày, trầm mặc một lát, không hiểu làm sao Minh Ngọc lại biết được việc của cậu và giáo sư, nhưng cậu ta cũng không tiện hỏi ra miệng. Trong lòng cậu ta có một tia lo sợ Minh Ngọc sẽ mách lẻo với ông viện trưởng học viện, đuổi cổ cậu ra khỏi trường. Dù sao thì Minh Ngọc cũng là con gái ông viện trưởng.

Nhưng mà Hoa Khôi lại không ngờ rằng ông viện trưởng đã biết rõ sự thật rồi, cho nên, Minh Ngọc có nói lại với ông thì cũng chẳng sao.

Cũng không biết cô nhóc Minh Ngọc kể chuyện này là có ý đe dọa, tống tiền Hoa Khôi hay không? Nghĩ vậy, Hoa Khôi cảm thấy e dè đối với Minh Ngọc, thầm than thở... ‘Minh Ngọc thật không phải dạng vừa đâu! Không dễ dụ dỗ, đúng là chọc trúng ổ kiến lửa!’

Sau một hồi trầm ngâm, suy tư sâu xa, Hoa Khôi mở miệng nói vài lời. “Câu chuyện này thật hay, nhưng mà kết thúc lại không có hậu chút nào.”

“Không có hậu cho tên quan đó thôi.” Minh Ngọc vẫn chưa buông tha, tiếp tục xiên xỏ, mỉa mai Hoa Khôi.

Hoa Khôi cau mày, cố gắng gượng cười, đáp lại.

Lúc này, Vũ Thiện Hùng đang ngủ gà ngủ gật, nghe Minh Ngọc kể chuyện, thấy hấp dẫn, cũng tỉnh dậy, chăm chú lắng nghe, nhảy vô, bàn luận về câu chuyện.

“Đâu có đâu, có hậu mà!” Vũ Thiện Hùng ngạc nhiên phản bác. “Bà hoàng hậu vẫn còn sống đấy thầy, tại sao lại nói là không có hậu.”

Nghe Thiện Hùng phát biểu cảm tưởng xong, cả Hoa Khôi lẫn Minh Ngọc đều lắc đầu câm nín... Không ngờ cậu Thiện Hùng lại đi lạc đề trầm trọng đến như vậy. Giải thích với Thiện Hùng thì mất công quá, nên cả hai quyết định phớt lờ Thiện Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: 14. Phan Thanh Kiều

Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi chờ mòn mỏi đến quá trưa, vẫn chưa thấy bà giáo sư Phan Thanh Kiều xuất hiện. Mặc dù biết là người Việt Nam chúng ta thích xài giờ dây thun, hẹn một giờ thì hai hay ba giờ mới đến, nhưng bà giáo sư này dây thun thuộc đẳng cấp kỷ lục thế giới, đã hơn sáu tiếng qua giờ hẹn mà vẫn không thấy bóng dáng bà đâu.

Lúc này, ba người chờ hoài cũng cảm thấy đói, bụng ai cũng kêu òn ọt, nên họ quyết định đến nhà ăn kiểm chút gì đó lót bụng. Thiện Hùng tiên phong dẫn đường đi trước, vừa đến cửa, chưa kịp mở ra đã bị cánh cửa gỗ đập rầm một cú đau điếng ngay vào mũi cậu.

Thiện Hùng tức tối, ôm cái mũi sưng vù, lớn tiếng chửi rủa: “Cái đệt gì đây?”

Đằng sau cánh cửa gỗ là một người phụ nữ trẻ tuổi, sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành với mái tóc đen nhánh như gỗ mun được tết búi cao, đôi môi kiều diễm như hoa anh đào, tay cầm túi xách trắng thanh lịch, người mặc chiếc áo bông, váy đen thanh nhã và một đôi guốc cao.

Người phụ nữ này có một vẻ đẹp mê mẩn đáng sợ, làm cho Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi tự động lùi bước nhường đường, không cần chờ cô ta mở lời.

Minh Ngọc cau mày quan sát kỹ lưỡng, chợt nhận ra người phụ nữ này không phải ai khác mà là vị giáo sư đã mưa dông bão gió với Hoa Khôi trong kỳ thi, làm Minh Ngọc không thể không thăm ai oán, than vãn trong lòng... Chẳng lẽ cái người lằng nhằng này đây là bà giáo sư cố vấn của mình? Lại còn đi trễ nữa! Đúng là ghét của nào trời trao của ấy!

Không chỉ có Minh Ngọc ngạc nhiên, ngay cả Hoa Khôi cũng phải trợn tròn hai mắt bất ngờ, thán thán thân trách phận... Chẳng lẽ bà giáo sư này nghiệp mình nên giờ nhận làm giáo sư cố vấn của mình? Kiểu này chắc phải bán thân mua điểm rồi!

Vị giáo sư nở một nụ cười câu hồn, hướng Thiện Hùng xin lỗi vì đã sơ ý đập trúng cậu. Cô ta kéo tay cậu đến bên bàn làm việc, đẩy cậu ngồi xuống chiếc ghế xoay gần đấy rồi nhẹ nhàng bôi một ít dầu cao lên vết thương.

Được người đẹp săn sóc ân cần làm cho Thiện Hùng vừa sung sướng vừa nom nớp lo sợ. Cậu hay nghe cha mẹ kể chuyện, người đẹp thường là rắn hóa thành người, mê hoặc đàn ông rồi ăn thịt họ.

Nghĩ vậy, Thiện Hùng rung mình, vội vàng bật dậy khỏi ghế, đẩy tay vị giáo sư ra rồi giữ khoảng cách an toàn với cô ta: “Cám ơn, em không sao.”

Thấy hành động của Thiện Hùng thật giống một cậu trai tơ ngây ngô ngốc nghếch, vị giáo sư bật cười. Cô ta đặt lọ dầu cao xuống, xoay mình ngồi trên bàn, chân bắt chéo, hướng về phía Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi rồi cất tiếng nói êm êm như sóng biển, tự giới thiệu: “Chào các em! Tôi là Phan Thanh Kiều, giáo sư cố vấn của các em!”

“Hình như đồng hồ của giáo sư chạy chậm sáu tiếng.” Minh Ngọc khó chịu không chào lại, chỉ nói bóng, nói gió, ý nhắc là vị giáo sư Phan Thanh Kiều đã trễ hẹn tới tận sáu tiếng.

Giáo sư Thanh Kiều bỗng chuyển đổi sắc mặt, trông rất oan uổng, miệng méo mào tội nghiệp, dường như muốn bày tỏ Minh Ngọc đã trách oan cô ta.

“Cô cũng không muốn đến trễ,” giáo sư Thanh Kiều mở miệng biện minh. “Cô có lý do rất chính đáng! Em hãy bình tĩnh nghe cô giải thích.”

Minh Ngọc khoanh tay trước ngực, cau mày, không lên tiếng.

“Sáng nay,” giáo sư Thanh Kiều bắt đầu giải thích. “Cô thức dậy rất sớm! Năm giờ sáng, đồng hồ báo thức đã gọi cô dậy. Nhưng mà, ngặt nỗi cô lỡ bước chân trái xuống giường trước. Lúc cô sực nhớ ra thì đã quá muộn, chân cô đã chạm đất. Như các em biết đó, đi chân trái xuống giường là xui xẻo nguyên ngày. Bởi vậy, cô quá đổi kinh hãi, nhảy lại lên giường, ngủ tiếp... mong rằng lần sau khi cô tỉnh dậy sẽ đạp chân phải xuống trước. Chỉ có làm như vậy mới hết xui!”

Nghe cái lập luận lừ đừ, vô lý của vị giáo sư thật làm cho Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi cứng họng, cảm nín không biết nói gì. Cô ta nói vậy chẳng khác gì tạt nguyên gạo nước lạnh vào bọn họ. Nói trắng ra là cô ta ngu nường đi cho rồi.

“Chẳng lẽ ngủ tiếp là ngủ thẳng cẳng đến trưa?” Lúc này Hoa Khôi cũng bực mình, chất vấn giáo sư Thanh Kiều.

“Không phải,” giáo sư Thanh Kiều trả lời. “Lần thứ hai thì bây giờ cô thức dậy...”

“Nhưng mà...” Hoa Khôi nhấn giọng, nân cao chân mày, tiếp lời.

“Nhưng mà lần này cô lại bước chân trái ra cửa trước...” Giáo sư Thanh Kiều điều ngoa biện luận. “Cho nên cô đành phải không cam lòng mà quay vào nhà... ngủ tiếp.”

Nói đến đây, giáo sư Thanh Kiều làm một vẻ mặt đáng thương như một chú mèo con, không biết là lộ vẻ mặt này cho ai xem nữa.

“Lần thứ ba...” Giáo sư Thanh Kiều tiếp tục giải thích. “Thì cô bước chân trái xuống xe... thế là cô lại phải trở về nhà.”

“Còn lần thứ tư, lúc cô tỉnh dậy thì đã gần trưa, mà sáng giờ cô có ăn gì đâu... nên cô đi ăn trước. Có thực mới vực được đạo, các em cũng phải thông cảm cho cô. Ăn xong là cô cấp tốc đến đây! Cô nói thiệt đó!”

Giáo sư Thanh Kiều nói cứ như là việc cô ta chạy thẳng một mạch từ nhà ăn đến đây là có thể xoa dịu cơn giận của Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi. Bọn họ bị cho leo cây tới sáu tiếng, không giận mới là lạ!

“Bọn em còn chưa ăn mà cô lại đi ăn trước!” Thiện Hùng tức khí oán trách, bụng cậu kêu ọt ọt hòa theo.

“Các em trai trẻ, không ăn cũng chả sao. Còn cô già yếu, không ăn thì đói chết à. Chết rồi thì lấy ai dạy các em!” Giáo sư Thanh Kiều ổng ẹo than thở.

Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi đều trầm mặc, nhướng mày nhìn giáo sư Thanh Kiều.

Thấy vậy, giáo sư Thanh Kiều cũng không đùa giỡn nữa, búng ngón tay tách một cái, nghiêm chỉnh nói: “Bây giờ nói chuyện nghiêm túc rồi. Bây giờ, chúng ta vào vấn đề chính.”

Giáo sư Thanh Kiều cúi người, lục lọi, tìm kiếm gì đó trong hộp bàn, từ trong đó lấy ra ba chiếc hộp gỗ vuông nhỏ rồi đưa cho mỗi người một hộp.

“Cầm lấy.” Giáo sư Thanh Kiều bảo.

Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi đưa tay đón nhận, tò mò mở nắp hộp, bên trong đựng một chiếc nhẫn kim loại màu đen, tuy hình dáng giản dị nhưng lại rất bền chắc. Cả ba đều khó hiểu, cẩn thận cầm chiếc nhẫn lên xem xét.

“Giáo sư!” Hoa Khôi là người đầu tiên lên tiếng. “Cô phải lựa chọn một trong ba chúng em. Không thể nào cưới hết cả ba, vậy chẳng khác nào bắt cả ba tay! Xã hội bây giờ chỉ được một vợ, một chồng!”

Giáo sư Thanh Kiều há hốc miệng, cảm rớt xuống đất trước sự phát biểu cảm tưởng độc đáo của Hoa Khôi. Cái thằng này đầu óc toàn là bã đậu, nghĩ sao lại nghĩ mình muốn cưới hỏi bọn nó, ai thèm cưới ba đứa nhóc sinh viên miệng còn hôi sữa!

“Nghĩ bậy bạ gì đó! Ai bắt cả ba tay!” Giáo sư Thanh Kiều phản bác. “Mấy chiếc nhẫn này không phải là nhẫn bình thường. Chúng nó là nhẫn chia khóa có thể mở ra không gian đặc biệt, nơi những con tàu xuyên thời gian đang neo đậu.”

“Người đeo nhẫn chỉ cần xoay nhẫn ba lần theo chiều kim đồng hồ quanh ngón tay thì có thể mở ra lỗ hổng không gian, đi vào bến tàu thời gian.”

“Người đầu tiên đeo nhẫn vào sẽ được nhẫn thu nhập thông tin sinh học của người đeo và nhận người đó làm chủ nhân. Chỉ có chủ nhân của nhẫn mới có thể sử dụng nó để vào không gian đặc biệt, người khác đeo vào, có xoay nhẫn mấy trăm lần cũng sẽ không mở được không gian.”

“Lỗ hổng sẽ tự động khép lại sau khi người sử dụng bước vào.”

“Vậy khi lỗ hổng không gian được mở ra, người không có nhẫn chia khóa có thể đi vào hay không?” Hoa Khôi hỏi.

“Người không có nhẫn chia khóa sẽ không thấy được lỗ hổng.” Giáo sư Thanh Kiều đáp lại. “Điều này là để tránh những người không phận sự ra vào không gian đặc biệt.”

“Bây giờ, các em đeo nhẫn vào đi, rồi thử mở lỗ hổng không gian.” Giáo sư Thanh Kiều ra lệnh.

Nghe vậy, Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi nhanh nhẹn đeo nhẫn vào. Chiếc nhẫn khẽ kêu bip một tiếng, tỏa ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt rồi chuyển thành màu xanh lá vài giây sau, báo hiệu nhẫn đã nhập xong thông tin sinh học của người đeo và sẵn sàng để sử dụng.

Bọn họ thận trọng xoay nhẫn ba vòng theo chiều kim đồng hồ. Căn phòng bỗng nhiên như bị xé rách, và trước mặt họ hiện ra ba lỗ hổng đen ngòm dẫn vào không gian đặc biệt, mỗi một lỗ hổng chỉ vừa đủ lớn cho một người đi vào.

Ba người lòng bồi hồi, háo hức, tiến vào không gian lạ lẫm. Vị giáo sư Thanh Kiều cũng xoay nhẫn chia khóa của cô ta, bước đi theo sau.

Từ trong lỗ hổng không gian, bọn họ cẩn thận bước xuống vài bậc tam cấp đến một chiếc cầu gỗ dài thênh thang dẫn ra bãi biển đen nghìn nghịt như đêm tối không trăng, không sao. Hai bên cầu đóng vô số cọc gỗ nhỏ rắn chắc, chỗ tàu có thể cột vào ở mũi tàu. Chung quanh cây cầu đang đậu rất nhiều những chiếc tàu lớn bé, đủ mọi hình dáng, màu sắc khác nhau, nhấp nhô trên sóng biển, dường như muốn vùng vẫy, thoát khỏi bến đỗ, vươn ra, tiến vào một mảng đen hun hút.

Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi kinh ngạc, tỉ mỉ quan sát cảnh vật quanh họ. Giáo sư Thanh Kiều ra hiệu cho bọn họ đi theo cô, đến một con thuyền buồm đang lặng lẽ đứng chờ. Thuyền có một buồm tứ giác lớn sừng sững, thân dài, thon mỏng, hoàn toàn được chế tạo bằng tre với kiến trúc mềm dẻo, đặc sắc của tàu bè Việt Nam. Giữa thuyền được trang bị một bộ máy điều khiển, mũi thuyền và đuôi thuyền được lắp ráp mái chèo và cây xiêm, cũng được gọi là xà bát, vừa dùng để chống gạt lại vừa có thể điều chỉnh sự chìm nổi của thuyền cho phù hợp với lực gió.

Giáo sư Thanh Kiều bước đến bên bộ máy điều khiển thuyền, dùng tay đeo nhẫn chia khóa gỗ nhẹ lên màn hình của máy để khởi động nó.

“Chiếc nhẫn chia khóa của cô phát tín hiệu đến bộ máy điều khiển thuyền,” giáo sư Thanh Kiều giải thích. “Nhờ vào đó, cô có thể khởi động máy và sử dụng thuyền thời gian. Các em sẽ có thể sử dụng thuyền này sau khi các em lưu lại thông tin sinh học của mình vào bộ máy điều khiển.”

Dứt lời, giáo sư Thanh Kiều lại ra hiệu cho Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi đi tới bộ máy điều khiển và lần lượt hướng dẫn họ nạp vân tay vào máy. Sau khi nạp dữ liệu xong, giáo sư Thanh Kiều giảng giải tiếp:

“Bây giờ, máy điều khiển đã có thông tin của các em. Sau này, muốn khởi động máy, chỉ cần dùng tay đeo nhẫn gỗ nhẹ lên màn hình thì máy sẽ khởi động.”

“Thuyền thời gian có hai chức năng – nó có vừa có thể di chuyển trong thời gian, vừa có thể di chuyển trong không gian. Muốn di chuyển thời gian, chỉ cần điều chỉnh ngày, tháng và năm các em muốn đến vào máy. Còn muốn di chuyển không gian thì điều chỉnh tọa độ địa lý.”

“Ừa, giáo sư ơi!” Hoa Khôi cất ngang. “Sau khi điền thông tin thời gian tại em muốn đến xong, tại em phải tự chèo thuyền đến đó hả?”

Hoa Khôi thắc mắc, chỉ vào mái chèo của thuyền. Minh Ngọc và Thiện Hùng cũng thắc mắc theo. Tưởng rằng bây giờ thời đại tân tiến, kỹ thuật cao, thuyền bè thông minh, tự động lái, không cần người điều khiển. Vậy thì hai cái mái chèo ở mũi thuyền và đuôi thuyền dùng để làm gì?

“Thuyền sẽ tự động chờ các em đến thời điểm các em muốn, không cần các em lái thuyền.” Giáo sư Thanh Kiều đáp lại. “Mái chèo là để sử dụng khi các em gặp phải lốc xoáy thời gian. Đi lại xuyên thời gian cũng giống như đi lại trên biển, đôi khi sẽ gặp phải bão tố. Những lúc đó, các em phải tự chèo thuyền để thoát thân.”

Nghe vậy, Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi mặt mày tái mét, xám xịt. Ba đứa đều là dân thành thị, vậy mà giáo sư lại nói có lúc họ phải chèo thuyền. . . ba đứa này có biết gì đâu mà chèo với chổng!

“Còn khi các em muốn đỗ thuyền, chỉ cần thả dây neo xuống thuyền là được. Các em có thể đỗ thuyền ở bất cứ nơi nào.”

“Nên nhớ kỹ nơi các em đỗ thuyền khi di chuyển thời gian, vì nếu các em không mở ra không gian bến tàu đúng chỗ, các em sẽ không trở lại được thuyền.”

“Và cũng nên nhớ kỹ không được làm mất nhẫn khi đi về quá khứ.” Nói đến đây, giáo sư Thanh Kiều nhấn mạnh giọng, cảnh báo.

“Không có nhẫn, các em không thể vào bến tàu, có nghĩa là các em sẽ bị kẹt lại quá khứ vĩnh viễn, trừ phi có ai tìm được, đưa nhẫn khác cho các em.”

“Chiếc nhẫn của các em cũng được gắn con chip điện tử, phát ra tín hiệu giúp học viện biết được nơi ở của các em. Nếu gặp trục trặc, học viện có thể dò thông tin của các em qua nhẫn.”

Sau khi giải thích xong xuôi, giáo sư Thanh Kiều hần giọng, e hèm mở lời đề nghị: “Được rồi, bây giờ là phần lý thuyết. Bây giờ đến phần thực tập. Chúng ta sẽ dùng thuyền thời gian trở về quá khứ!”

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: 15. Một Chút Chuyện Xưa

“Bây giờ mình đi đâu vậy giáo sư?” Nét mặt Thiện Hùng hớn hơ, không kiềm lòng được, muốn nhanh chóng ném cảm giác đi thuyền xuyên thời gian. Cả Minh Ngọc và Hoa Khôi cũng vui mừng không kém, dù sao đây là lần đầu tiên bọn họ đi xuyên thời gian.

Tưởng rằng sinh viên mới vô học viện chỉ toàn vào lớp ngồi nghe giảng, ai ngờ rằng mới hôm thứ hai, bọn họ đã được sử dụng thuyền thời gian!

Giáo sư Thanh Kiều thấy Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi hí hửng, cũng nở một nụ cười: “Từ từ. Đi đâu mà vội mà vàng, mà vấp phải đá, mà

quảng phải đây! Chúng ta cũng không có đi đâu xa, chỉ ra Đông Nam Bộ, thành phố Biên Hòa, Tỉnh Đồng Nai, vào mười năm về trước!”

Giáo sư Thanh Kiều vừa nói vừa nấp thời gian và tọa độ nơi cô muốn tới vào máy điều khiển. Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi đứng chen chút bên cạnh giáo sư, tỉ mỉ quan sát động tác của cô. Ngón tay cô điều luyện, gõ máy tách tách rồi ấn nút chạy sau khi cô điền xong thông tin.

Tiếng máy khẽ kêu “bíp bíp, chế độ tự động lái”, rồi chiếc thuyền bắt đầu căng buồm, nhổ neo, bập bênh rồi bến, lên đường quay về mười năm trước.

Bốn cô trò ngồi thuyền, lên đèn trên biển thời gian, Thiện Hùng bỗng nhiên sực nhớ gì đó, mở miệng hỏi: “Giáo sư, mình đi về mười năm trước để làm gì vậy?”

“Tất nhiên là làm nhiệm vụ rồi!” Giáo sư Thanh Kiều nhướn mày nói, như về đây là điều đương nhiên, mọi người đều biết.

“Nhiệm vụ gì?” Thiện Hùng tò mò, hỏi tiếp.

“Đến đó rồi biết!” Giáo sư Thanh Kiều bí mật không chịu bật mí.

Vài phút sau, con thuyền giảm tốc độ rồi từ từ dừng lại, máy điều khiển một lần nữa kêu lên “bíp bíp, bạn đã đến nơi”.

Giáo sư Thanh Kiều thả neo, dùng tay xoay chiếc nhẫn chìa khóa ba vòng theo kim đồng hồ, một lỗ hổng không gian hiện ra trước mặt cô. Cô bước vào lỗ hổng và ra khỏi không gian đặc biệt. Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi cũng lập tức xoay nhẫn, đi theo giáo sư.

.....

Mười Năm Trước,

Thành Phố Biên Hòa, Tỉnh Đồng Nai

Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi đắm chiều quan sát phong cảnh phố xá nhộn nhịp vào một buổi chiều tàn, mùa thu lá rụng của thành phố Biên Hòa – những ngôi nhà mái tôn san sát nhau, những con đường tráng nhựa phẳng phiu, những chiếc xe gắn máy băng băng chạy xuôi ngược như dòng nước chảy.

Bọn họ đều là dân thành phố, thành phố nào cũng có nét giống giống nhau, người người đông đúc, tiếng động cơ xe ồn ào, cho nên, họ không ngờ ngàng lắm. Thiện Hùng lớn lên ở miền Nam Bộ, cũng đã vài lần vào Biên Hòa thăm bà con, vì vậy, cậu cũng mang máng nhận ra cảnh sắc quen thuộc trên con đường Quốc Lộ 1K.

“Các em,” giáo sư Thanh Kiều cao tiếng nói: “Bây giờ chúng ta cần đến một vài chỗ để làm nhiệm vụ! Đầu tiên là đến thư viện tỉnh Đồng Nai!”

“Đến đó làm gì vậy, giáo sư?” Thiện Hùng cau mày, khó hiểu. Chẳng lẽ bọn họ tốn công quay về quá khứ chỉ để đi thư viện đọc sách? Bộ có cuốn sách nào mà học viện không có, phải lặn lội đến Biên Hòa để mượn?

Bọn họ đi bộ dọc theo Quốc Lộ 1K đến trước thư viện. Bốn góc khuôn viên thư viện được bao bọc bởi một mảng tường thành bê tông vững chắc, phía trước được xây công tam quan bằng sắt. Đây là một loại cổng phổ biến từ thời phong kiến Việt Nam, gồm có một lối đi rộng lớn chính giữa và hai lối đi ngách hai bên dẫn vào thư viện, như bà mẹ hiền đang nắm tay, dẫn dắt hai người con nhỏ. Trên trán cổng được viết hàng chữ Thư Viện Tỉnh Đồng Nai đỏ thẫm, nổi bật trên nền trắng.

Thư viện là một tòa nhà sơn trắng, to lớn sừng sững, hài hợp, hòa đồng vào cảnh trời xanh biếc với những đám mây bay lơ lửng. Nó được lắp ráp những chiếc kính thủy tinh đen bóng, phẳng chiếu ánh mây bay, cửa sổ được trạm trổ hoa văn nghệ thuật Việt Nam tinh xảo màu xanh lá, có những bậc thang màu hạt dẻ, tạo nhả dẫn tới cửa chính.

Cánh cửa tự động mở ra như lời mời chào bọn họ đến với thư viện. Giáo sư Thanh Kiều hướng thẳng phía bàn lễ tân cất bước đi, mở miệng bắt chuyện với bà thủ thư cao tuổi trong cặp kính cận to tròn, như chiếm hết một nửa khuôn mặt của bà ta.

“Chào bác,” giáo sư Thanh Kiều lễ phép chào hỏi. “Cháu đến để trả một cuốn sách.”

Nói xong, giáo sư Thanh Kiều lục lọi trong túi xách tay của cô, lấy ra một quyển truyện tranh giấy đã vàng ố, trên bìa có viết cuốn sách này là của T.T. bằng bút mực xanh hơi bị nhòe chữ, rồi đưa cho bà thủ thư. Bà ta mỉm cười đón nhận, dùng máy quét điện tử quét mã vạch trên sách và cẩn thận đặt nó trên giá, chung với những cuốn sách khác vừa được trả, đang chờ được sắp xếp vào đúng vị trí của chúng nó trong thư viện.

Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi đều tròn mắt nhìn giáo sư của bọn họ. Vị giáo sư này mượn sách, mượn gì tới mười năm sau mới chịu trả lại cho thư viện. Mà đâu phải sách phức tạp cần mười năm nghiên cứu, chỉ là một quyển truyện tranh nhảm nhí cho bọn con nít đọc.

Đừng nói với bọn họ đi trả sách là làm nhiệm vụ đó nha! Sao thấy giáo sư Thanh Kiều giống như đang mượn của công, xài thuyền xuyên thời gian của học viện để đi làm việc riêng quá.

“Nhiệm vụ giáo sư nói là đi trả sách cho giáo sư đó hả?” Vừa ra khỏi thư viện, Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi cau mày, lớn tiếng chất vấn.

Nếu đây là nhiệm vụ thì đúng thật là một nhiệm vụ lằng nhằng, làm bọn họ thật cụt hứng. Tưởng được làm nhiệm vụ gì trọng đại lắm để bảo vệ lịch sử Việt Nam, ai dè chỉ đi làm chuyện ruồi bu, trả lại sách trước khi hết hạn để bà giáo sư khó ưa của họ khỏi phải đóng tiền phạt trả sách trễ.

“Ồ, không phải chỉ đi trả sách,” giáo sư Thanh Kiều môi cười láu cá, tinh ranh đáp lại. “Mà còn phải trả tiền cho bà Quý, ông Tư, bác Bình gần bên nhà cô, rồi còn trả mấy quyển vở cho con nhỏ bạn học nữa!”

“Trời đất!” Thiện Hùng và Hoa Khôi há hốc mồm, thốt to lên. “Sao mà giáo sư mượn tiền tùm lum tà la hết vậy. Giáo sư nợ gì mà nợ như Chúa Chôm* luôn!”

Giáo sư Thanh Kiều cười nhún vai, không đáp lại, chỉ tiếp tục bước đi, dẫn bọn họ đến trạm xe buýt. Bốn người chen chúc nhau trên chiếc xe buýt đông nghẹt vào giờ tan công sở, hướng về phía ngoại ô thành phố Biên Hòa mà đi.

Khoảng mười lăm phút sau khi chiếc xe buýt đến trạm xe ở Phường Hồ Nai, giáo sư Thanh Kiều bấm chuông xe, xin ông tài xế dừng lại rồi xuống xe từ cửa sau. Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi cũng nhanh nhẹn rời khỏi xe, đi theo sau giáo sư.

Bọn họ thông thả đi đến một cửa tiệm bán đồ tạp hóa, là một căn nhà nhỏ được chia làm hai gian. Nửa bên trái dùng để bán hàng hóa, còn bên phải làm nơi ở cho gia đình. Trước cửa tiệm có một bà cụ lớn tuổi đang ngồi thẩn thờ trên chiếc ghế nhựa xanh, quan sát xe cộ đi nườm nượp đi lại trên con đường xa lộ.

Giáo sư Thanh Kiều tiến tới chỗ bà cụ, mỉm cười, cất giọng đầy sự kính lão nói với bà cụ: “Chào bà.”

Bà cụ ngược mắt nhìn giáo sư Kiều và ba cô cậu sinh viên đang đứng sau lưng, đáp lại nụ cười, ấm áp: “Chào cháu. Các cháu muốn mua gì, để bà lấy cho.”

Giáo sư Thanh Kiều vẫn giữ trên mặt nụ cười thân thiện, trả lời: “Dạ, cháu không cần mua đồ. Cháu là chị họ của Thanh Kiều. Nghe con bé nói nó hay mua hàng thiếu bà, cháu đến để trả tiền cho con bé.”

Giáo sư Thanh Kiều cố ý giấu diếm thân phận thực sự của cô. Việc này cũng là bất đắc dĩ, vì để lộ ra cô ta đến từ tương lai là một trong những điều cấm kỵ khi trở về quá khứ. Tương tự, những du hành gia thời gian cũng không được phép nói chuyện về tương lai cho những người trong quá khứ biết.

Giáo sư Thanh Kiều bèn lấy ra vài ba tờ trăm đồng đưa cho bà cụ. Bà cụ tròn tròn mắt, xua xua tay, từ chối không nhận: “Ồi giời, con bé nó thiếu chỉ cùng lắm vài chục đồng thôi, cháu đưa cho bà nhiều quá!”

Giáo sư Thanh Kiều cầm tay bà cụ, để mấy tờ tiền trong lòng bàn tay lấm tấm đồi mồi của bà ta, nói: “Bà cứ nhận đi. Coi như tương lai, nếu con bé lại mua thiếu bà thì trừ dần vào số tiền này.”

Nghe vậy, bà cụ cũng miễn cưỡng nhận lấy, rồi mở lời mời giáo sư Thanh Kiều lấy vài món đồ trong tiệm tạp hóa cho cụ đỡ ngại. Giáo sư không khách sáo, lựa mấy bịch bánh đa mè đen rồi tạm biệt cụ.

Giáo sư Thanh Kiều phân phát mấy cái bánh đa cho Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi. Cả ba người vẫn chưa ăn trưa nên đói meo, háo hức đón nhận mấy cái bánh đa, cắn vài miếng giòn rụm trong miệng, ăn cho lót bụng.

Bốn người lại như vậy, tiếp tục đi sang nhà ông Tư, là thợ sửa xe đạp, rồi bác Bình, làm nghề bán com bình dân, trả tiền giáo sư Thanh Kiều thiếu mười năm nay cho hai người này, sẵn tiện kêu mấy đĩa com ăn luôn. Tất nhiên là giáo sư bao ăn, com chùa ngu gì mà ba cô cậu sinh viên lại từ chối.

Người ta hay nói bà con xa không bằng láng giềng gần thật là chí lý. Hàng xóm của giáo sư Thanh Kiều, ai nấy cũng nuông chiều, tận tình giúp đỡ cô ta lúc còn nhỏ, luôn vui vẻ cho cô ta mua thiếu, ăn quyt.

Cũng may là giáo sư Thanh Kiều vẫn còn chút lương tâm, biết điều quay về quá khứ trả nợ. Hỏi tại sao cô ta không trả nợ ở thời hiện tại mà quay về quá khứ làm gì thì mới biết các bà, các bác giúp đỡ giáo sư lúc nhỏ đều đã qua đời, không còn nữa.

Nghe vậy, Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi lòng có chút buồn, buồn buồn im lặng. Hoa Khôi khẽ liếc mắt, quan sát giáo sư Thanh Kiều, cậu cảm thấy có vẻ như khóe mắt giáo sư hơi long lanh vài giọt nước, có lẽ cô ta xúc động khi gặp lại những người hàng xóm chất phát, lương thiện này, những người đã nhiệt tình đối đãi với cô ta như người nhà suốt thời thơ ấu.

Trầm lặng một lúc, giáo sư Thanh Kiều hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, rồi tươi cười nói với Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi: “Bây giờ, chúng ta đi đến địa điểm cuối*, nhà nhỏ bạn của cô để trả mấy cuốn vở!”

“Ồi, giáo sư mượn vở bạn để làm gì?”

“Trời, các em đi học chẳng lẽ không biết?” Giáo sư Thanh Kiều ngạc nhiên hỏi lại. “Mượn vở bạn tất nhiên là để quay cóp, làm phao.”

Nghe câu trả lời quá thật thà của giáo sư làm ba cô cậu sinh viên phải giật mình. Giáo sư đi học gian lận, có cần phải khoe khoang với người khác như vậy không?

Bạn học của giáo sư tên là Thanh Thảo, nhà cách khu xóm của giáo sư không xa, đi bộ chừng năm phút là tới. Lúc này, cô bạn học không có nhà, cho nên giáo sư đưa mấy cuốn vở cho người nhà cô bạn, nhờ đưa lại giùm.

Mọi việc xong xuôi đầu đó, bốn cô trò lại đón xe buýt về nơi đã neo thuyền, xoay nhảu mở ra lỗ hổng không gian, lên thuyền đi về thời hiện tại.

.....

Chú thích:

1. Nợ như Chúa Chôm: Truyện kể rằng, ngày xưa ngày xưa, khi vua Lê Trang Tông (1514-1548) còn bé, có tên là Chôm. Chôm sinh ra trong lúc nhà Lê bị thất thế, bị nhà Mạc đuổi giết, nên Chôm và mẹ phải lẩn trốn. Vì vậy, Chôm rất nghèo, thường vay mượn để sinh sống. Lớn lên, Chôm gặp được Nguyễn Kim, đang khởi binh chống lại nhà Mạc, được Nguyễn Kim tôn làm vua của quân binh khởi nghĩa. Khi quân Chôm khai hoàn trở về, đi qua làng cũ, một số người chủ nợ của Chôm thấy Chôm ăn bận sang trọng, có lính theo hầu, đoán chắc giờ Chôm đã giàu có, liền chạy lại đòi tiền. Chôm lấy tiền ra trả cho họ. Lúc đó, người này thấy người kia đòi được nợ, nên ai cũng xúm lại đòi nợ, chủ nợ đứng chật đường, chỉ vào mặt vua đòi nợ. Vua mượn quá nhiều, cũng không nhớ rõ đã mượn ai và bao nhiêu, nên vung tiền xuống đường, ai nhặt được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu. Sau đó, quan binh thấy dân làng cứ đòi nợ vua, làm mất thể diện, nên ra lệnh cấm không được chỉ vua đòi nợ. Nhờ thế, người ta mới thôi không đòi nợ Chôm nữa. Con đường làng sau này gọi là đường Cấm Chỉ, vẫn còn tồn tại ở Hà Nội. Cũng vì vậy, ngày nay người ta có câu ca dao sau:

Vua Ngô ba sáu tán vàng,

Thác xuống âm phủ chẳng mang được gì.

Chúa Chôm mắc nợ tí ti,

Thác xuống âm phủ kém gì vua Ngô.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: 16. Hai Mất Một Còn

Thế Kỷ Hai Mươi Ba

Học Viện Sử Học Quốc Gia

Sau một ngày phiêu lưu mệt mỏi, Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi quay trở về kí túc xá ngủ nghỉ, riêng giáo sư Thanh Kiều thì nán lại trong văn phòng.

Lúc này, trời đã khuya, không khí im lặng tĩnh mịch bao phủ khắp khuôn viên học viện, chỉ có thể văng vẳng nghe bên tai gió thổi vi vu, cây lay xào xạc côn trùng kêu rì rả. Một đêm không trăng, một đêm đầy mây, những tảng mây đen không thương tiếc đã cướp đi những tia sáng lẻ loi từ các vì sao, phủ lên một mảng đen ngòm trên bầu trời cao thăm thẳm.

Trong vắng phòng, đèn vẫn còn sáng, giáo sư Thanh Kiều ngồi thẩn thờ nhìn ra cửa sổ, ngắm cảnh đêm tối u buồn. Tay cô nâng niu chiếc ly thủy tinh đã uống cạn.

Thấy ly đã cạn, cô cầm lên chai rượu đỏ gần voi trên bàn, tự rót thêm một ly rượu nữa.

Cửa phòng giáo sư bỗng khê mở ra, giáo sư Thanh Kiều cau mày, liếc mắt về phía cửa, thầm chửi đứa nào bất lịch sự, vào mà không gõ cửa.

Người bước vào là Hoa Khôi, trong tay cầm một ly nước chứa một loại chất lỏng ngậm ngậm vàng đục, cẩn thận đi đến bên vị giáo sư.

“Giáo sư,” Hoa Khôi mở miệng nói. “Em làm nước gừng pha mật ong cho cô, cô mau uống để giải rượu.”

Hoa Khôi vừa nói, vừa nhẹ nhàng lấy ly rượu trong tay giáo sư Thanh Kiều, thay vào ly nước gừng pha mật ong. Ly nước gừng thơm thơm ấm ấm, làm giáo sư cảm thấy dịu trong lòng.

“Em vào đây làm gì?” Giáo sư Thanh Kiều hơi đầy men say, hỏi. “Muốn học thêm à?”

Giáo sư nở một nụ cười kiêu mị, cảm dỗ Hoa Khôi.

Thật ra thì ban đầu, giáo sư Thanh Kiều chỉ muốn làm chuyện ấy với Hoa Khôi một lần thôi, không hề dự định sẽ giúp cậu ta thi đậu vào học viện. Cô nghĩ ăn xong quết mò, đường ai nấy đi. Nhưng không ngờ kỹ năng giường chiếu của cậu ta lại quá lợi hại, và cô đã mềm lòng. Thôi kệ, chuyện đã lỡ rồi, nhận cậu ta làm học trò, dạy dỗ cậu ta chắc cũng sẽ thú vị lắm.

Hoa Khôi liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt đầy nham hiểm của giáo sư, cậu khẽ rùng mình, nổi da gà. 'Ặc, bà giáo sư của mình chẳng khác gì rắn đã thành tinh.'

“Em chỉ sợ giáo sư uống say quá,” Hoa Khôi ôn hòa, nói. “Mai lại ngủ đến trưa không vào lớp, cho tụi em leo cây nữa thì khổ!”

Giáo sư Thanh Kiều nhướn một bên chân mày khó tin. Hừ, thằng này nguỵ biện để lừa bịp ai vậy trời! Đêm hôm khuya khoát tìm tôi không để ăn vụng thì để làm gì?

Giáo sư Thanh Kiều uống một ngụm nước gừng thơm nồng ngọt ngào, dòng nước ấm áp chảy qua cổ họng rồi vào trong bao tử, làm cô cảm thấy đầu óc thanh tỉnh một chút.

Hai người không ai nói gì tiếp, trong văn phòng im ắng, chỉ có tiếng kim đồng hồ đều đều kêu tích tắc.

Hoa Khôi chậm rãi bước đến bên kệ sách, cầm lên một khung ảnh đã được cố tình đặt úp xuống, dường như để quên đi người trong ảnh. Bức ảnh chụp hai cô học sinh nữ trong chiếc áo dài trắng và một cậu học sinh nam đang tươi cười đứng trước cổng trường.

Một trong hai cô nữ sinh là giáo sư Thanh Kiều, có lẽ là thời cô ta còn học trung học phổ thông.

Giáo sư Thanh Kiều cau mày, quan sát hành động quá đỗi tự nhiên của Hoa Khôi, coi văn phòng cô ta như nhà của cậu, tự tiện cầm bức ảnh mà không hỏi ý kiến, làm cho cô có chút khó chịu.

Hoa Khôi dăm chiêu vừa nhìn bức ảnh, vừa nói: “Nếu em không làm thì cô học sinh cạnh giáo sư là sử gia Bạch Yên Thanh Thảo.”

Giáo sư Thanh Kiều không đáp lại, trầm mặc một lát, đặt ly nước gừng xuống bàn.

“Năm ngoái,” Hoa Khôi tiếp tục nói. “Báo có đăng cô ta và người yêu, là sử gia Trương Thúy Việt Ái, gặp phải lốc xoáy thời gian, mất tích trong khi đang làm nhiệm vụ. . .”

“Không ai dạy em đừng nên nhiều chuyện hay sao?” Giáo sư Thanh Kiều bực mình nói.

Hoa Khôi cẩn thận đặt lại khung hình vào vị trí cũ, xoay mình, hướng giáo sư Thanh Kiều. “Hình như hôm nay giáo sư đi về quá khứ toàn là để trả nợ cho người chết. . . Bà Quý, ông Tư, bác Bình, theo như giáo sư kể, đều đã qua đời. Còn cô bạn học, em đoán không chắc mười phần thì chín phần là cô sử gia Thanh Thảo.”

“Ngay cả cuốn truyện của thư viện, em cảm thấy nó không phải là của giáo sư, mà là của vị sử gia Thanh Thảo kia.” Hoa Khôi chợt nhớ lại, trên bìa cuốn truyện có ghi dòng chữ cuốn sách này là của T.T. T.T. không phải là viết tắt cho Thanh Thảo hay sao?

“Cho nên. . .” Giáo sư Thanh Kiều ngụ ý muốn Hoa Khôi đi thẳng vào vấn đề chính, đừng vòng vo Tam Quốc nữa.

“Chả có cho nên gì cả.” Hoa Khôi mỉm cười đầy thiện ý, ngồi xuống trên chiếc ghế bành kế bên bàn làm việc. “Nếu giáo sư có tâm sự thì hãy nói ra cho đỡ nặng lòng. Em sẽ lắng nghe.”

“Đúng như những gì em nói.” Giáo sư Thanh Thảo mở miệng. Có lẽ là bây giờ rượu ra thay lời, cũng có lẽ là Hoa Khôi làm cho cô có cảm giác an tâm, muốn hồi tưởng lại chuyện cũ, trút bớt một chút nỗi lòng nặng nề.

“Thanh Thảo và bạn trai của cô ấy, cũng là cậu học sinh nam trong tấm hình, là hai người bạn học từ thuở nhỏ của cô. Bọn cô mơ ước làm sử gia, nên có thói quen hay mượn đồ, dự định khi trở thành sử gia, sẽ dùng thuyền xuyên thời gian quay về quá khứ trả lại.”

“Đây là trò chơi của bọn cô, lấy lý do trả đồ, quay về quá khứ, thăm lại người xưa, nhớ lại chuyện cũ. Có điều bây giờ, chỉ còn mình cô chơi. Bọn họ lưu lạc phương nào, sống chết ra sao cô cũng không biết.”

“Năm ngoái, sau khi nhận được tin bọn họ gặp lốc xoáy thời gian rồi mất tích, cô đã xin tham gia nhóm tìm kiếm bọn họ. Nhưng cô đã lục tung rất nhiều nơi suốt một năm trời rỗng rã cũng không thấy gì.”

Nói đến đây, khóe mắt giáo sư Thanh Kiều dường như hơi rome rớm nước mắt, cô đang cố gắng kiềm nén chúng lại.

“Sau khi trở về,” giáo sư Thanh Kiều tiếp tục câu chuyện. “Cô cũng không còn tâm trí làm nhiệm vụ nữa, nên đã xin chuyển sang nhóm chuyên gia nghiên cứu về lốc xoáy thời gian.”

“Hiện giờ, mặc dù khoa học tiên tiến nhưng chúng ta vẫn không có cách dự báo trước khi nào lốc xoáy sẽ xuất hiện. Hi vọng trong tương lai, cô có thể tìm ra phương thức tiên đoán lốc xoáy, giúp cho việc di chuyển xuyên thời gian an toàn hơn.”

Nghe xong câu chuyện của giáo sư Thanh Kiều, Hoa Khôi giữ im lặng, bước chân nhẹ nhàng đến bên cô, nâng niu xoa đôi bàn tay của cô, an ủi: “Nếu em có thể giúp được gì, thì giáo sư cứ nói cho em biết.”

Một câu nói chân thành, không một tia gian ý, lòng giáo sư Thanh Kiều nao nao, cô ta nhột nhạt mỉm cười.

Hoa Khôi nhìn thấy vẻ đẹp u sầu thùy mị của giáo sư Thanh Kiều, không kiềm được sự xúc động, âu yếm nâng cầm cô lên, rồi cúi đầu cậu xuống.

Mềm mại. Dịu dàng. Êm ái.

Như những gợn sóng lăn tăn trên mặt biển hiền hòa. Hành động từ tốn, chậm rãi thưởng thức vị ngọt của nhau, như một ly rượu ngon, sợ rằng uống nhanh sẽ mau cạn. Cả người như đang bay lên trời cao rồi chìm vào trong một tán mây êm dịu. Thời gian như vô tận, đọng lại mãi không trôi. Trong căn

phòng yên tĩnh, giờ đây chỉ có thể nghe thấy nhịp tim đập rộn ràng của nhau.

Đến khi đã cạn kiệt hơi thở, cả hai đành quỵ lỵ tách ra. Đôi môi ươn ướt, hồng hào như đoá hoa anh đào, hai cặp mắt đen, sâu thăm thẳm, đục ngầu thêm khát, say đắm nhìn nhau.

Hoa Khôi cắn mạnh môi dưới, thờ dài một hồi rồi lại cúi đầu xuống. Lần này, cậu chỉ đặt một nụ hôn nhẹ lên trán giáo sư Thanh Kiều, khẽ siết bàn tay cô rồi nói: “Em đưa giáo sư về.”

Nghe vậy, giáo sư Thanh Kiều cũng nhường mảy, hơi bất ngờ. Bọn họ vừa triển miên như vậy mà Hoa Khôi dừng lại được sao? Chẳng lẽ cậu muốn cô năn nỉ?

Hoa Khôi quan sát thấy giáo sư Thanh Kiều đang nhìn cậu lạ lùng, đầy nghi ngờ, cậu chợt hiểu ra, bèn nhanh nhẩu giải thích: “Quy tắc của em là không thân mật, lợi dụng người say rượu.”

Giáo sư Thanh Kiều nhìn Hoa Khôi thật lâu, nực cười một tiếng. Cậu Hoa Khôi này thật thú vị.

Giáo sư Thanh Kiều để Hoa Khôi đỡ cô đứng dậy, quàng tay cô qua vai cậu rồi khập khiễng bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: 17. Thử Đò

Sáng hôm sau,

Giáo sư Thanh Kiều vẫn không đến lớp đúng giờ hẹn. Rút kinh nghiệm từ hôm qua, Dương Minh Ngọc mang theo mấy cuốn sách đọc trong lúc chờ đợi cho đỡ phí thời gian. Vũ Thiện Hùng xách nguyên một bịch đồ ăn, xôi, cơm, mì tôm đủ loại, tha hồ ăn, không sợ đói. Hoa Khôi ngồi chễm chệ trên ghế đệm, hai mắt dán sát vào cái điện thoại di động của cậu, chuyên tâm lướt mạng xã hội.

Vài tiếng sau, giáo sư Thanh Kiều khệ nệ bê một xấp sách vở chồng chất, dùng vai, từ bên ngoài đẩy cánh cửa gỗ vào phòng. Lần này đỡ hơn một chút, giáo sư Thanh Kiều chỉ đến trễ có... ba tiếng, thay vì sáu tiếng, coi như là một tiến bộ vượt bậc!

“Ôi,” giáo sư Thanh Kiều ra về bất ngờ khi thấy bọn họ. “Các em sao đến sớm vậy?”

Đệt... Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi cau mày, thầm chửi rủa bà giáo sư ôn dịch. Mặt trời sắp lên tới đỉnh đầu rồi bà mới chịu lết xác tới, đã vậy còn có gan hỏi bọn họ sao đến sớm vậy.

Giáo sư Thanh Kiều thấy cả ba người học trò của cô đều cau mày, cau mặt tức giận vì cô đã tới trễ, cô bèn lè lưỡi, cười hì hì cho qua chuyện.

“E hèm,” giáo sư Thanh Kiều hắng giọng, nói. “Hôm nay chúng ta bắt đầu học hành nghiêm chỉnh!”

“Ba người các em, chỉ có Minh Ngọc biết chữ Nôm, còn Thiện Hùng và Hoa Khôi, hai đứa xoi nguyên hai cái trứng ngỗng trong kỳ thi vừa rồi. Không biết đọc chữ Nôm, hai em sẽ không thể nào ra trường, trở thành sử gia thật thụ được đâu.”

“Cho nên,” giáo sư Thanh Kiều tiếp tục nói. “Cô đã vì hai em mà lao công khổ sở, đặc biệt chọn lọc một sấp tài liệu dạy chữ Nôm cho hai em.”

Giáo sư Thanh Kiều vừa nói, vừa chỉ vào chồng sách vở cao chất ngất cô ta mới bung vào.

“Hai em lấy về chia nhau rồi tự tham khảo đi nhá! Không cần đến lớp, có gì khó hiểu thì hỏi Minh Ngọc. Khi nào cả ba rành chữ Nôm thì quay lại gặp cô, cô sẽ dạy tiếp!”

Nói xong, giáo sư Thanh Kiều xua xua tay, làm động tác đuổi khách, ý muốn Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi cầm đồng sách vở rồi cuốn gói khỏi phòng ngay lập tức.

Thấy vậy, Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi đều tức tối muốn học máu! Có ai đi học mà giáo sư lại bảo cầm tài liệu về tự học? Bà giáo sư này chỉ để trưng làm kiếng thôi à? Có giáo sư như vậy, có cũng như không!

“Giáo sư,” Minh Ngọc là người đầu tiên mở miệng phản đối. “Em không đồng ý.”

“Giáo sư,” Hoa Khôi giọng nũng nịu, nói. “Em cũng không đồng ý. Em cần được nghe tiếng nói thanh thót như chim họa mi của giáo sư giảng giải thì em học mới vô!”

“Giáo sư,” giờ Thiện Hùng cũng chen vô. “Em thì sao cũng được!”

Nghe Thiện Hùng nói vậy, Minh Ngọc và Hoa Khôi tròn tròn cặp mắt, trừng cậu ta... Cái tên Thiện Hùng này, sao không nói gì giúp bạn bè, lại còn hùa theo bà giáo sư!

“Được rồi,” giáo sư Thanh Kiều nói. “Thật ra thì không phải cô không muốn dạy, nhưng trình độ chữ Nôm của cô cũng không cao lắm, chỉ vừa đủ để ra trường. Và lại, mấy tháng tới, cô sẽ bận làm nghiên cứu, không có thời gian chơi với các em. Nếu như Minh Ngọc không thể giúp cô dạy Thiện Hùng và Hoa Khôi, vậy thì cô có thể giới thiệu các em đến học với thầy Siêng. Ông ta rất thông thạo chữ Nôm.”

“Thầy Siêng?” Hoa Khôi thắc mắc, lặp lại tên này. “Tên gì lại tên Siêng? Ông ta là giáo sư trong học viện?”

“Không,” giáo sư Thanh Kiều trả lời. “Ông ta ngủm củ tỏi từ bảy đời rồi.”

“Học chữ với người chết?” Thiện Hùng và Hoa Khôi ngạc nhiên thốt lên. “Hôm nay không phải là ngày Cá Tháng Tư nha giáo sư!”

“Chết đâu có nghĩa là các em không học được với ông ta.” Giáo sư Thanh Kiều nhướn mày, quý quyết nói.

“Quay về quá khứ...” Minh Ngọc, tay khẽ xoa cằm, nói.

“Chính xác!” Giáo sư Thanh Kiều tươi cười, chớp mắt. “Rất thông minh! Không uống công em đầu thù khoa.”

Chuyện sinh viên trong học viện đi đi về về quá khứ để học tập, nhất là môn chữ Nôm, cũng không phải là chuyện gì lạ lẫm, nên Minh Ngọc không quá đổi bất ngờ. Từ sau khi các nhà truyền đạo người Pháp sáng tạo ra chữ Quốc Ngữ cho Việt Nam vào khoảng thế kỷ 16, chữ Nôm đã từ từ biến thành chữ chết, người hiện đại không có ai dùng nữa. Vì vậy, nếu muốn tìm thầy dạy chữ Nôm thì tốt nhất là quay trở về quá khứ, khi chữ Nôm còn đang rất thông dụng.

“Vậy ông thầy Siêng này sống ở thời kỳ nào?” Hoa Khôi hỏi.

“Cuối thời kỳ Bắc thuộc lần thứ ba. Các em hãy trở về năm 938, làng Cái Bèo, thị xã Quảng Yên, tỉnh Quảng Ninh ngày nay, sẽ tìm được thầy Siêng.”

“Vào những năm đầu thế kỷ thứ 10, thầy Siêng từng đi theo gia đình nhà họ Khúc* ở Hồng Châu*, giúp họ đánh giặc nhà Đường từ phương Bắc, và trên cơ bản, chính thức kết thúc hơn nghìn năm cai trị của chế độ phương Bắc, thành lập chế độ dân tộc Việt tự chủ.”

* Hồng Châu: bao gồm một phần tỉnh Hưng Yên, Hải Dương và Hải Phòng ngày nay

“Đến năm 930, ông xin về hưu, quay lại quê quán của ông là làng Cái Bèo, làm nghề dạy học qua ngày.”

“Cô quen biết ông ta những năm tháng ông còn theo phụ giúp nhà họ Khúc. Lúc đó, cô tham gia làm nhiệm vụ, quay về quá khứ gia nhập cuộc khởi nghĩa chống giặc phương Bắc. Cứ nói với ông ta là Phan Thanh giới thiệu các em. Cô cũng sẽ viết cho các em một lá thư cảm theo, đưa cho ông ta. Đọc được thư, ông ta sẽ đồng ý dạy các em.”

Nói xong, giáo sư Thanh Kiều loay hoay mài mực, chấm bút rồi hí hục viết một bức thư, giao cho bọn họ cất giữ.

“Trước khi đi, các em nên ghé qua phòng thử đồ của học viện, lựa ra vài bộ quần áo thích hợp cho thời kỳ đó rồi hăng lên đường. Các em mặc quần tây, áo thun, quay về quá khứ, người ta sẽ tưởng các em là người hành tinh mới rớt xuống đó!” Giáo sư Thanh Kiều không quên dặn dò kỹ lưỡng.

“Dạ, vậy tụi em chào giáo sư.”

Cả ba người xoay mặt, chuẩn bị bước ra khỏi phòng. Chưa kịp đi đâu xa, giáo sư Thanh Kiều chợt nhớ ra điều gì, hô to lên theo sau: “Quên nữa! Minh Ngọc! Em nhớ phải bận đồ nam, như vậy sẽ đi lại tiện lợi hơn.”

Minh Ngọc gật nhẹ đầu, tỏ ý cô đã nghe, rồi nhanh đuôi bước sau Thiện Hùng và Hoa Khôi.

.....

Phòng Thử Đồ, Học Viện Sử Học Quốc Gia

Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi cọt két đẩy cánh cửa gỗ, tiến vào phòng thử đồ của học viện. Trong phòng có một vị giáo sư, đầu tóc được chải chuốt thẳng tắp, vuốt keo bóng loáng, sợ rằng con ruồi đậu vào cũng phải té chổng vó. Ông ta đang đứng vừa huýt sáo, vừa kiểm kê lại quần áo trên một giá đồ.

Vị giáo sư nghe tiếng đẩy cửa, ngoảnh đầu, nhìn các em sinh viên vừa mới bước vào rồi hớn ha hớn hở đến tiếp đón các em.

“Ồi giờ ời!” Ông giáo sư đứng đa đủng đỉnh nói. “Sáng giờ thầy đang buồn chán không có ai vào phòng thử đồ, bây giờ các em lại xuất hiện, thật là đúng lúc! Đầu, đầu, các em định đi đâu? Cần thể loại đồ gì? Nói đi, thầy sẽ lựa mấy bộ bảnh trai, xinh gái cho các em.”

“Tụi em đi về thế kỷ thứ mười,” Thiện Hùng trả lời.

“Thế kỷ thứ mười, thế kỷ thứ mười,” ông giáo sư miệng lẩm bầm, tay lẹ làng, lật lật cuốn sách hình dày cộm trên bàn, đoán chắc là một cuốn sách thời

trang qua các thời đại Việt Nam. “Thế kỷ thứ mười thì người ta mặc gì ấy nhỉ... hay là người ta không mặc gì?”

Ông lật đến trang hình ảnh thế kỷ thứ mười, hô “A” thật lớn, miệng cười vui vẻ. “Tìm thấy rồi.”

Ông xoay người sang cái máy vi tính gần đấy, gõ lách cách lẹ làng vào bàn phím, và chỉ vài phút sau, hệ thống dây băng chuyển trong phòng bắt đầu di động, chuyển đến bên ông một dàn trang phục Việt Nam vào thế kỷ thứ mười.

Ông giáo sư lựa ra hai bộ rồi giơ lên, đưa trước mặt Thiện Hùng và Hoa Khôi và hỏi: “Đây, các em thích mặc áo bảo thủ, che kín toàn thân hay là các em thích kiểu phong phanh, khoe ngực hơn?”

Thiện Hùng và Hoa Khôi chưa kịp trả lời, vị giáo sư đã nói tiếp, không cho họ cơ hội lên tiếng. “Chắc là cái áo khoe ngực hợp hơn. Thầy thấy các em là dân đi trộm, có bắp, có thịt, khoe chút ngực nó mới phong độ.”

Nói xong, ông ta nhét hai bộ khoe ngực gồm có chiếc áo ngắn không vạt cài và chiếc quần chùng ống rộng thùng thình vào tay Thiện Hùng và Hoa Khôi rồi thúc giục họ vào phòng thử đồ. Bọn họ vừa xoay mình hướng phòng thử đồ, vị giáo sư lại sực nhớ ra điều gì đó quan trọng, lớn tiếng hô lên: “Chết cha, quên cái tiết khó*! Các em mau quay lại lấy cái tiết khó!”

* Tiết khó: đồ lót

Ông giáo sư hô to hét lớn cái tiết khó lên như thế, làm Thiện Hùng và Hoa Khôi nghe cũng phải đỏ mặt. Trong phòng còn có Minh Ngọc, là chị em phụ nữ, ông giáo sư không thể nhỏ mồm hơn một chút được à?

Xong xuôi bọn Thiện Hùng và Hoa Khôi, ông giáo sư quay sang, ngắm nghía Minh Ngọc, tay xoa xoa, vuốt vuốt cằm, đắm chiêu suy nghĩ.

“Còn em, thầy lấy cái yếm, vải khoác với lại váy cho em là ô kê con dê!”

“Không!” Minh Ngọc phản đối. “Em muốn mặc nam trang.”

“Hả? Cái gì?” Ông giáo sư ngạc nhiên, tròn tròn mắt, thốt lên. “Em cũng muốn mặc áo khoe ngực?”

Minh Ngọc cau mày, vội lắc đầu.

“Không phải!” Minh Ngọc nhanh chóng giải thích. “Em muốn áo bảo thủ.”

“À, áo bảo thủ.” Ông giáo sư lau mồ hôi, thở phào, nhẹ nhõm. Làm ông lúc này cứ tưởng Minh Ngọc thuộc loại gái hiện đại, thích khoe hàng... Mà cô nhóc Minh Ngọc chỉ mới có mười lăm tuổi, chưa trở mã đầy đặn, cũng có hàng gì đâu để khoe!

Ông giáo sư mau lẹ lựa ra một bộ áo bảo thủ, một chiếc áo có vạt kéo từ bên trái xuống bên phải, đai lưng cột ngang hông, và một chiếc quần chùng rồi đưa cho Minh Ngọc, cũng không quên đưa thêm cho cô một miếng vải buộc ngực để giúp cô che dấu thân phận cô hơn.

Vài phút sau, cả ba người bước ra từ phòng thay đồ, đứng trước gương, xoay trước xoay sau, tỉ mỉ nhìn ngắm hình dáng bọn họ trong bộ trang phục thời phong kiến.

Hoa Khôi nhú mày, tỏ vẻ không hài lòng với hình dạng của cậu trong bộ trang phục khoe ngực cho lắm. Cậu lên tiếng phàn nàn: “Giáo sư, chắc cho em đôi một bộ bảo thủ giống Minh Ngọc đi! Em mặc cái bộ khoe ngực này sao trông giống dân anh chị quá, thật là dọa sợ các chị em phụ nữ à!”

Ông giáo sư nhướn mày, cũng không phản đối, lấy một bộ bảo thủ đưa cho Hoa Khôi.

Sau đó, ông ta quay sang hướng Minh Ngọc, nhìn thấy mái tóc dài của cô đang xoắn xuống ngang lưng, ông bèn chắc lưỡi. “Em phải cắt tóc. Thời này, đàn ông và đàn bà đều để tóc ngắn.”

Minh Ngọc cau mày, bất mãn, nhưng cũng gật đầu đồng ý, để cho ông giáo sư giúp cô hót tóc.

Xong xuôi đầu đó, ông giáo sư đưa thêm vài ba bộ nữa cho bọn họ có đồ thay đổi hằng ngày trước khi tiễn bọn họ đi. Nhưng điều lạ là ông không đưa đôi giày, chiếc dép nào cho họ cả. Thấy vậy, Hoa Khôi tưởng ông giáo sư quên, nên mở miệng nhắc nhở: “Giáo sư, thầy chưa cho tụi em giày.”

Ông giáo sư nghe vậy cười ha ha hai tiếng. “Không cần giày. Mọi người ai cũng đi chân đất!”

Hoa Khôi tròn mắt, há mồm. Cậu là cậu ám khét tiếng ở Việt Nam mà bây giờ lại bảo cậu đi chân đất! Có thiệt không vậy trời!

.....

Chú thích:

1. Nhà họ Khúc: Cuối thế kỷ thứ chín, đầu thế kỷ thứ mười, nhà Đường (Trung Quốc) suy yếu, Khúc Thừa Dụ, còn được gọi là Khúc Tiên Chủ, được lòng dân chúng, đem quân ra chiếm đóng thành Đại La, tự xưng là Tiết độ sứ Tĩnh Hải quân (tên gọi Việt Nam thời Bắc thuộc). Trên danh nghĩa, Tĩnh Hải quân vẫn thuộc chế độ nhà Đường, nhưng thực tế, Tĩnh Hải quân đã trở thành chế độ tự chủ do người Việt quản lý, kết thúc hơn ngàn năm đô hộ phương Bắc. Lịch sử ghi danh công trạng của ông là người đầu tiên dành lại độc lập cho Việt Nam.

Chương 18: 18. Miếng Trầu Là Đầu Câu Chuyện

Năm Mậu Tuất 938,

Làng Cái Bèo, Quảng Yên, Lục Châu

Sau khi Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi chuẩn bị xong xuôi, bọn họ xoay nhẫn, bước vào không gian bến tàu, leo lên con thuyền buồm đang bập bênh chờ đợi họ ở bến, họ khởi hành, lên đường, trở về năm 938 tại làng Cái Bèo.

Khoảng vài tiếng sau, con thuyền báo hiệu bọn họ đã đến nơi. Cả ba người xoay nhẫn một lần nữa, rời khỏi không gian đặc biệt, bước chân vào Việt Nam thời phong kiến.

Bọn họ sững sờ, xoay mình, ngắm nhìn cảnh đất trời thiên nhiên đẹp tựa một bức tranh. Trước mắt bọn họ là một dòng sông nước trong veo, uốn chuyển uốn lượn như con rồng thướt tha lướt qua một cánh đồng lúa xanh pha vàng thơm bát ngát.

Đằng sau là một rừng tre rậm rạp xanh tươi, lá tre khẽ đung đưa xào xạc theo chiều gió thổi, như đang vẫy tay, chào mừng ba người khách lạ từ phương xa mới tới. Phong cảnh đẹp tuyệt vời làm người nhìn thần thờ ngẩn ngơ, ngỡ rằng họ đang lạc vào bồng lai tiên giới.

Minh Ngọc chậm rãi hít một hơi thật sâu, khoan khoái thưởng thức bầu không khí trong lành mà những người dân thành thị như cô đã lâu chưa từng cảm nhận được. Đang mê say chìm đắm trong cảnh thần tiên, Minh Ngọc bỗng nghe tiếng la oai oái của Hoa Khôi bên tai cô.

“Ồi giời ơi! Nóng cháy cả chân mà bắt người ta đi chân đất. Cái này là muốn giết người mà!”

Hoa Khôi vừa nói, vừa nhảy tung tung, chạy đến bãi cỏ ven đường, ngồi bệt xuống đất, xuyết xoa thối thối bàn chân đã đỏ râm. Cậu vội vàng lục lọi trong tay nải*, lấy ra hai chiếc áo rồi buộc chúng quanh bàn chân, làm thành vật liệu cách nhiệt với mặt đất.

* Tay nải: túi xách bằng vải thời xưa, có dạng như một cái bọc, có quai đeo, dùng đựng đồ mang đi đường.

Còn Thiện Hùng và Minh Ngọc thì không ngại cái nóng. Thiện Hùng tập võ từ nhỏ, tay chân đều chai cả, cậu đi chân trần cũng không xi nhê* gì. Minh Ngọc được gia đình đặc biệt huấn luyện nên cô cũng không phải loại liễu yếu đào tơ. Cho nên trước mặt Minh Ngọc, hành động vừa rồi của Hoa Khôi thật làm mất mặt đáng ngại.

* Không xi nhê: không hề hấn, không ảnh hưởng – xi nhê là từ gốc Pháp (signifier), tiếng Việt đọc nôm na là (xi nhì phi ê), có nghĩa là có ý nghĩa hoặc dấu hiệu cho gì đó quan trọng.

Sau khi Hoa Khôi chăm sóc chân xong, cả ba bắt đầu bước đi trên con đường mòn, hướng cổng làng tiến tới. Một chiếc cổng làng sừng sững lớn dần trước mắt họ.

Đó là một chiếc cổng làng bằng đá, rêu xanh đã quán quýt bên chân. Kiến trúc của nó đơn sơ khiêm tốn, hài đồng hòa hợp với cảnh trời đất thiên nhiên. Bầu bạn với chiếc cổng làng là một cây đa cổ thụ to lớn, cành lá xum xuê, xoe tán, bám víu lên mái cổng, tỏa xuống bóng râm đen mát, bao quanh cổng làng. Phía trên cổng được điêu khắc tên làng bằng chữ Nôm Làng Cái Bèo, bút tích của người viết như rồng bay phượng múa, một nét đẹp khó tả.

“Lũy tre thấp thoáng đằng xa,

Mấy mươi bước nữa về qua cổng làng.

Trong lòng bỗng thấy xốn xang,

Quê hương hai tiếng nặng mang suốt đời.”

Đứng trước cổng làng, Minh Ngọc chợt nếm được một hương vị yên bình, thân thương làm lòng cô xao xuyến. Cô như người con xa quê nhà đã lâu, bây giờ trở về, không kiềm được mà thốt lên bốn câu thơ thân quen gắn liền với hình ảnh chiếc cổng làng Việt Nam.

“Nói rất hay!”

Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi chợt nghe tiếng ai đó bắt ngờ đằng sau, cả ba liền xoay mình, hướng về phía sau. Người này xuất hiện gần kề, thần không hay, quý không biết, làm cho Thiện Hùng chảy mồ hôi trộm sợ hãi. Cậu nhanh chóng lấy tư thế phòng bị, giang tay che chở hai người bạn của cậu.

Trước mặt bọn họ là một người đàn ông trung niên đầu được hót sát với chòm râu ngắn, mặt mày có vài vết sẹo như một người từng trải, từng nhìn thấy

những việc bi ai. Ông ta bận một bộ đồ nâu dãn dãi, đai lưng đen, chân đất, một tay cầm nỏ, một tay xách vài con mồi vừa mới săn được.

“Các cậu không cần phải sợ.” Ông ta nhanh nhẩu lên tiếng trấn an ba cậu sinh viên sau khi ông thấy Thiện Hùng lấy tư thế phòng bị, nhìn ông với ánh mắt e dè đầy cảnh giác.

Đoán chừng ông ta là người làng, Hoa Khôi tiến lên, thay mặt mọi người, lễ phép chào.

“Chúng cháu chào chú ạ.” Hoa Khôi cung kính khoanh tay cúi người, Thiện Hùng và Minh Ngọc cũng làm theo.

Người đàn ông trung niên gật đầu chào lại rồi mở lời: “Tôi chưa từng thấy các cậu trong làng. Các cậu từ xa mới đến à?”

“Chúng cháu lặn lội đường xa,” Hoa Khôi đáp lại. “Đến đây tìm thầy Siêng để học chữ.”

“Vậy thì mời vào làng.” Người đàn ông trung niên thân thiện đón tiếp, làm cử chỉ mời vào. “Tôi sẽ giúp dẫn đường các cậu đến nhà ông đồ Siêng.”

Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi nhận lời mời, bước đi theo sau người đàn ông trung niên vào làng. Người đàn ông trung niên vừa đi, vừa nở một nụ cười, tự giới thiệu:

“Tôi là Năm Sẹo, ở làng ai cũng gọi tôi như vậy, còn các cậu tên gì?”

“Cháu là Hoa Khôi. Còn đây là Vũ Thiện Hùng và Dương Minh. . . á! Ui da!” Hoa Khôi đang định nói Dương Minh Ngọc thì bị Minh Ngọc nhéo mạnh một cái vào hông, làm cậu đau điếng la lên, trừng mắt, tức giận nhìn Minh Ngọc.

Minh Ngọc mở mắt trừng lại Hoa Khôi, ra hiệu cậu ta không được nói tên thật của cô, vì bây giờ cô đang giả trai, mà Minh Ngọc lại là tên con gái, nói ra sẽ bị lộ tẩy.

Hoa Khôi nhìn Minh Ngọc rồi tự hiểu, im miệng không nói nữa.

“Cậu Hoa Khôi,” Năm Sẹo lên tiếng. “Chân cậu bị gì mà băng bó thấy ghê vậy?”

Năm Sẹo nhìn chăm chăm vào bàn chân Hoa Khôi, được cậu cột áo bao bọc vì cậu không quen đi chân đất.

“Cháu bị đau chân, không quen đi chân đất.” Hoa Khôi nói cũng hơi bị nhục mặt. Minh Ngọc là con gái, đi chân đất không sao, trong khi cậu là đàn ông con trai lại phải bọc chân. Thôi kệ, thà nhục còn hơn ăn đau.

“Vào làng tôi làm đôi guốc xuống cho đi.” Năm Sẹo đề nghị.

“Vậy thì cảm ơn chú!”

“Không có gì! Làng các cháu không có thầy đồ à? Tại sao phải chạy sang làng này để học chữ?” Năm Sẹo thắc mắc hỏi.

“Có, nhưng mà thầy đồ bỏ nghề, không dạy nữa.” Hoa Khôi nửa giải thích, nửa nói móc nói méo bà giáo sư của bọn họ, vô trách nhiệm, không chịu dạy bọn họ, bỏ của chạy lấy người! Bà cô Lười đùn đẩy bọn họ cho ông thầy Siêng!

.....

Ở học viện,

Giáo Sư Thanh Kiều đang ngồi trong văn phòng làm việc, bỗng hắt xì một cái khi Hoa Khôi nhắc tới cô. Cô lấy tay chùi chùi mũi, thầm nghĩ không biết có phải là bị cảm lạnh hay không.

.....

Trở lại quá khứ,

Năm Sẹo dẫn bọn họ tới trước một căn nhà tranh lợp lá, đẩy tấm liếp* che rồi hô to vào trong.

* Tấm liếp: cửa liếp đan bằng tre, nứa, dùng để che chắn trong nhà.

“Ông đồ Siêng, tôi là Năm Sẹo nè! Có người ngoài làng tới tìm ông!”

“Ồ, ờ.” Từ trong nhà, giọng một cụ già cao tuổi, khàn khàn vọng lại. “Ai vậy? Mời vào, mời vào!”

Bốn người tiến vào trong nhà. Căn nhà mộc mạc được ngăn làm hai gian bằng một tấm tre – gian ngoài làm chỗ dạy học, được đặt một cái bàn trệt làm bằng tre như bục giảng, trên rải rác sách vở, giấy viết, dưới sàn nhà thì đặt mấy chiếc bàn con con và lót vài tấm chiếu lát để ngồi.

Ông cụ già tay run rẩy, từ gian nhà trong, bưng ra một mâm đồng đựng trầu cau, cẩn thận đặt nó lên chính giữa cái bục trệt rồi ngồi bệt xuống. Ông ta nhanh chóng dọn dẹp đồng sách vở bệch rồi làm một động tác tay, mời mọi người cùng ông, quay quần bên mâm trầu cau.

Mọi người ngồi bệt xung quanh mâm trầu cau, thầy đồ và Năm Sẹo cầm mấy miếng lá trầu rồi bắt đầu quét vôi, gói cau nhai. Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi thì nhìn cái mâm còn không biết đó là mâm trầu cau, cầm chiếc lá trầu, quả cau, bỏ trong lòng bàn tay, ngắm soi không hiểu ăn làm sao.

“Cái gì đây?” Thiện Hùng ngơ ngác nhìn vào miếng trầu cau, đưa lên mũi hửi.

Cậu ấm Hoa Khôi thì dùng đầu lưỡi khẽ liếm lá trầu, không dám ăn, sợ bị ngộ độc thực phẩm. Trước giờ cậu toàn ăn sơn hào hải vị, giờ bảo đi ngậm lá cây, làm sao cậu có thể tự nhiên biến thành con sâu lá, thoải mái bỏ vào miệng được!

Thầy đồ Siêng trông thấy bộ dạng ngớ ngẩn của bọn họ, cười ha hả hai tiếng thật lớn.

“Các cậu từ đâu đến mà lại không biết ăn trầu thế này? Đây, để tôi làm một miếng cho các cậu xem rồi bắt chước!”

Thầy đồ từ tốn quét vôi lên lá, gói miếng cau và vỏ chay vào rồi đưa cho Hoa Khôi. Cậu ta cắn cắn, cố ý chỉ muốn thử một miếng nhỏ trước cho an toàn.

“Làm gì vậy? Bỏ hết vào mồm!” Thầy đồ quát Hoa Khôi.

Hoa Khôi đành phải nhắm mắt nhét nguyên miếng trầu vào mồm, nhăn nhó nhai nhai.

Thầy đồ cũng không quên Thiện Hùng và Minh Ngọc, gói miếng cau rồi đưa cho hai người nhai. Cả hai cũng ăn nguyên miếng, nhai nhai một hồi, hơi cay từ lá trầu xông lên tận mũi rồi trôi chảy xuống cổ họng, làm bọn họ chịu không được, rom róm nước mắt. Minh Ngọc dùng tay bịt miệng, cố gắng không ói ra ngay lập tức.

“Khi nào mới nhổ ra được?” Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi meo meo hỏi.

Thấy vẻ mặt bi thương của bọn họ, thầy đồ Siêng và Năm Sẹo không nhịn được, cười sặc sụa. Hồi lâu sau, khi nuốt được con cười, thầy đồ mới đưa một cái bát cho bọn họ nhổ ra miếng trầu cau.

Cả ba mừng húm, lập tức khạc ra.

Lúc đang ăn thấy khó chịu, bây giờ nhổ ra, tự nhiên cả người bọn họ bắt đầu cảm thấy say say, lâng lâng như đang bay bổng trên bầu trời. Hoa Khôi ngồi chống tay sau lưng, ngẩn đầu, phê phê nhìn lên trần nhà.

Trời ơi, chẳng lẽ mình vừa ăn thuốc phiện của các cụ thời xưa? Không biết có nghiện hay không? Hoa Khôi lo sợ, mặt mày tái mét, thầm nghĩ bụng.

“Miếng trầu là đầu câu chuyện.” Thầy Siêng miệng chớp chớp nhai trầu, chậm rãi nói. “Bây giờ chúng ta vào vấn đề. Các cậu là ai? Tìm tôi có việc gì?”

“Bẩm thầy,” Hoa Khôi trả lời. “Con tên là Hoa Khôi, còn hai người bạn này là Vũ Thiện Hùng và Dương Minh. Tụi con được anh Phan Thanh chỉ bảo, tìm thầy để học chữ.”

Dứt lời, Hoa Khôi lấy ra trong tay nải bức thư rồi lễ phép, hai tay dâng lên cho thầy Siêng.

Thầy Siêng mở thư. Đọc xong, ông ta lại cười ha hả, tay vuốt râu, vỗ lên đùi rồi nói: “A, thì ra là Phan Thanh. Cái thằng quỷ quái đó cũng ngu ngốc, không biết ăn trầu lúc tôi mới gặp nó. Hèn gì nhìn các cậu làm tôi mang máng nhớ tới thằng quỷ này!”

Nghe thầy Siêng nói vậy, cả ba cô cậu sinh viên ngơ ngác, liếc mắt nhìn nhau. Không biết giáo sư Thanh Kiều hồi đó làm gì mà giờ bị một ông cụ già chửi là thằng quỷ. Bó tay...

“Được rồi,” thầy Siêng cẩn thận cất lại lá thư. “Muốn học thì tôi sẽ dạy. Các cậu tạm thời nghỉ lại nhà tôi. Mai tôi nhờ mấy cậu trai trẻ trong làng giúp các cậu dựng nhà, khi nào xong thì chuyển sang đó.”

“Vậy thì cảm ơn thầy!” Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi miệng tươi cười, khoanh tay cúi đầu, đồng thanh cảm tạ.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: 19. Vấn Đề Gạo

Tiếng gà trống oai phong, đập cánh ưỡng ngực, gáy “Ồ Ó O, O” vang rộn khắp làng, đánh thức vạn vật bừng tỉnh từ trong giấc ngủ say.

Thiện Hùng, Minh Ngọc và Hoa Khôi lăn qua lộn lại trên giường, cố ý nường chút ít. Nhưng rất tiếc, con gà trống cứ như đã ăn phải thuốc kích thích, ồn ào, lộn xộn rượt đuổi bọn gà mái chí chóe ngoài sân, làm bọn họ không thể nào nằm lì thêm được nữa.

Cả ba đành lồm cồm bò dậy, lê lét đi ra lu nước sau nhà thầy đồ để rửa mặt. Hoa Khôi tỉnh tỉnh sạch sẽ, cố ý gói gém theo kem đánh răng với bàn chải, cậu lấy chúng ra đánh răng. Minh Ngọc trừng mắt nhìn cậu – mang đồ dùng từ hiện tại về quá khứ là không được nếu như không có sự cho phép của học viện, vì nó có thể làm đảo lộn lịch sử phát minh và sáng chế của nhân loại.

Hoa Khôi phớt lờ cái nhìn của Minh Ngọc, vô tư đánh răng tiếp. Cậu nhả ra bãi kem rồi ngong nghieu bào chữa: “Cái răng cái tóc là góc con người*. Cậu không thể trách tớ được!”

Chân mày Minh Ngọc nhăn lại, bất mãn với Hoa Khôi, cậu ta thật không có kỷ luật gì hết!

“Này, cậu sao đó*, đừng nói với tôi là cậu định méc lại cho lão viện trưởng đó nha. Bỏ cái thói ngồi lê mách lẻo đi, đàn bà, con gái như vậy coi chừng ế đó!” Hoa Khôi mĩa mai, châm chọc Minh Ngọc.

*sao đó: những em học sinh trong trường có nhiệm vụ quan sát mọi hoạt động của lớp, có gì sai sót thì ghi lại, phê bình.

Minh Ngọc không nói gì, lẳng lặng súc miệng bằng nước muối rồi xoay mình rời đi. Hoa Khôi nhún vai, không thèm để ý. Chị em phụ nữ, ai cậu cũng thích, chỉ riêng Minh Ngọc làm cậu thật khó chịu.

Thấy Minh Ngọc đi rồi, lúc này Thiện Hùng mới dám mở miệng, xin Hoa Khôi dùng ké kem đánh răng. Không đánh răng, Thiện Hùng cảm thấy miệng cậu dơ dơ thế nào ấy, rất khó chịu.

Hoa Khôi cũng hào phóng, bôi một ít kem lên tay Thiện Hùng.

Sau khi mọi người rửa rây xong xuôi, bọn họ giúp thầy Siêng thổi cơm ăn sáng, chỉ là cơm rau chấm nước mắm đậm bạc, không có gì đặc sắc, ăn cho qua loa. Thật ra thì bữa ăn chỉ đủ cho bọn họ xia răng, ăn xong vẫn còn đói, sức ăn của mấy người trai trẻ khỏe hơn một ông cụ già rất nhiều, nhất là cả ba người bọn họ đều là dân đi trым. Nhưng cả ba đều ngại, không dám xin thêm bát nữa.

Trong lúc bọn họ đang rửa chén thì Năm Sẹo ghé ngang qua chào hỏi, sẵn tiện mang cho Hoa Khôi một đôi guốc tre để cậu đi cho đỡ đau chân. Hoa Khôi mừng rỡ, cảm ơn rồi rít

Năm Sẹo cũng thông báo là ông đã tụ tập một số thanh niên trong làng, chuẩn bị vào rừng chặt tre, hái lá dừa để lợp nhà cho bọn họ.

Minh Ngọc tham gia đội ngũ vào rừng đốn cây, còn Thiện Hùng và Hoa Khôi cũng muốn đi theo, nhưng Minh Ngọc đề nghị bọn họ nên ở lại học chữ Nôm, học xong nhanh chóng nào thì cả ba có thể về sớm chừng ấy. Nghe có lý, nên Thiện Hùng và Hoa Khôi ở lại cùng thầy Siêng.

“Nhiều đây người giúp, không chừng vài hôm nữa sẽ dựng xong nhà cho các cậu.” Năm Sẹo vừa đi, vừa nói chuyện với Minh Ngọc.

Minh Ngọc gật đầu, tươi cười đáp lại.

“Lát nữa đốn cây xong, tôi sẽ dẫn cậu đi tham quan quanh làng, sẵn giới thiệu cậu với bà con làng xóm.” Năm Sẹo đề nghị. Minh Ngọc gật đầu đồng ý.

“Có gì cần hay không hiểu thì cứ hỏi tôi!” Năm Sẹo một lần nữa nhiệt tình tỏ ý muốn giúp đỡ.

Thấy Năm Sẹo thật lòng thân thiện như vậy làm Minh Ngọc cảm nhận được một tia ấm trong lòng. Đúng là người Việt Nam giàu tình cảm.

“Cám ơn.” Minh Ngọc nói. “Lát nữa, cháu muốn học làm nỏ.”

Minh Ngọc nhớ lại hôm qua, Năm Sẹo một tay cầm nỏ, một tay cầm rất nhiều con mồi ông ta săn được. Nếu có thể, nhờ ông ta làm giúp cô một cái nỏ, đi săn kiếm thịt ăn thì thật tốt. Chữ ngày nào cũng chỉ com trắng, rau xanh thì cô chết mất, không đủ để lót bụng.

“Ồ, cậu muốn đi săn?” Năm Sẹo mở to hai mắt, ngạc nhiên hỏi.

Minh Ngọc gật đầu.

“Vậy thì còn gì bằng! Tôi đang thiếu bạn đi săn cùng. Trong làng không ai săn bắn hết. Làng này ai cũng thích mò cua bắt cá, riêng tôi thì thấy thịt thú rừng chắc hơn!” Năm Sẹo vui vẻ cười với Minh Ngọc.

Khi mọi người đến rừng tre, bọn họ bắt đầu xắn tay áo, xắn ống quần, bắt tay vào làm việc. Một anh trai làng cau mày, nhìn chăm chăm vào chân Minh Ngọc rồi vô tư nhận xét.

“Ồi! Chân cậu ngộ ghê! Sao không có lông?”

Tai mặt Minh Ngọc đỏ lên. ‘Cái ông này! Được ngắm chân cô miễn phí lại còn đi ý cò ý kiến, thật là muốn bóp cổ ông ta ghê! Cô đi tẩy lông thì dĩ nhiên là không có lông.’

“Xuây, cậu ta còn nhỏ chưa trở mả thì không có lông!” Một anh trai làng khác bàn luận.

Minh Ngọc im lặng, ngậm ngùi bó tay.

Mọi người bắt đầu quần quật làm việc. Năm Sẹo ti mi lựa chọn cây tre, sờ sờ, gõ gõ thân cây, cây nào cảm thấy hài lòng mới bảo các anh thanh niên trai làng đón nó.

Đón được khoảng chục cây, lúc này bọn họ mới dừng tay, quây quần bên gốc cây, nghỉ ngơi chốc lát. Mọi người chuyền nhau túi đựng nước, uống ừng ực để xoa dịu cái nắng nóng gắt của một ngày vào trưa. Dòng nước trong veo, tinh khiết trôi chảy xuống cổ họng Minh Ngọc, mang đến một cảm giác man mát, khoái lạc.

Uống xong, người làng lại mở ra túi vải thắt ngang lưng chứa dăm ba miếng trầu cau, lấy ra mời nhau ăn. Minh Ngọc lịch sự lấy một miếng từ Năm Sẹo, bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nằm ườn trên đồng cây mới được đón, mí mắt nặng nề, lim dim. Sáng nay chỉ ăn có chút cơm, không đủ để cô phục hồi sức lực. Bây giờ lại làm việc mệt nhọc, cảm thấy thật uể oải, chỉ muốn đánh một giấc cho quên cơn đói.

Trong lúc cô thiu thiu chuẩn bị ngủ, bên tai nghe mang máng các anh trai làng xì xầm trò chuyện. Cô im lặng, tập trung lắng nghe.

“Không hiểu tại sao gần đây, thằng cha phú hộ không mở kho ra bán gạo, giấu gạo như mèo giấu cứt! Cả chục hôm rồi nó không bán, làm mọi người phải đi sang huyện kê bên mà mua gạo. Mà mấy thằng phú hộ khác cũng không bán nhiều, xếp hàng từ sáng tới chiều, nhiều khi cũng không mua được một thăng* gạo.” Một cậu trai làng thờ dài, nói.

*thăng: 1 lít.

“Chẳng lẽ chúng nó đang định chờ giá gạo tăng cao, lúc đó mới đem bán chặt cổ bà con?”

“Có thể,” một người khác đồng tình, chen vô. “Các anh ăn uống tiết kiệm chút đi. Sắp tới, không chừng một quan tiền cũng không mua nổi một thăng gạo!”

Nghe vậy, Minh Ngọc trầm ngâm cau mày, suy tư sâu xa... 'Nếu không làm thì bình thường, một thăng gạo là năm*, sáu đồng*, nếu giá gạo tăng tới một thăng một quan, mà một quan thì khoảng sáu trăm đồng, vậy tức là giá tăng lên gấp trăm lần, như vậy bà con làm sao có tiền mua gạo!'

“Quan phủ không can thiệp sao?” Minh Ngọc ngồi dậy, quay đầu hỏi.

Năm Sẹo nhìn Minh Ngọc, lắc đầu thờ dài. “Quan quân bây giờ tất cả đều bận rộn, chuẩn bị chiến đấu với bọn giặc Nam Hán đang kéo binh xuống, muốn đánh chiếm chúng ta. Sợ rằng bọn họ còn không có đủ gạo để ăn, lấy gì mà lo cho dân chúng.”

“Đúng vậy!” Một cậu trai làng khác tiếp lời. “Khoảng ba chục năm trước, nhà họ Khúc dẫn quân binh đánh đuổi bọn giặc Hán rồi giành lại tự do cho chúng ta. Nhưng bình yên không bao lâu thì nhà Hán lại kéo binh xuống đánh tiếp, giết chết nhà họ Khúc. Dương tướng quân muốn trả thù cho họ Khúc, chiêu tập anh hùng hào kiệt khắp nơi để đánh giặc. Không ngờ, ông ta chưa kịp làm gì đã bị con nuôi của ông là Kiều Công Tiễn* phản bội giết cha, giành lấy binh quyền.”

“Không những thế, thằng phản bội Kiều Công Tiễn còn dám cả gan đi cầu cứu nhà Hán, giúp nó củng cố binh quyền. Vậy thì chẳng khác nào là rước giặc vào nhà.”

“Nghe được tin quân Hán sắp dẫn binh vào, Ngô tướng quân, Ngô Quyền, là một nha tướng của Dương tướng quân, vội tập hợp quân lính khắp nơi, chuẩn bị giao chiến với bọn giặc Hán.”

'Ngô Quyền...! Minh Ngọc xoa cằm, đắm chiêu suy nghĩ... 'Không phải ông ta là người đầu tiên nghĩ ra kế đóng cọc ngầm mai phục tàu bè quân địch hay sao? Thật là thú vị!'

“Thôi,” Năm Sẹo lớn tiếng, hô to. “Nghỉ ngơi đủ rồi, giờ chúng ta vác tre về làng!”

Mọi người uể oải than thở, nghỉ chưa đã gì hết mà phải làm tiếp, nhưng cũng đành miễn cưỡng đứng dậy, đặt gổ lên vai rồi rờn rần khuôn về làng. Đoàn trai trẻ đi nháp nhò trên con đường mòn, xa xa trông như một hàng kiến chăm chỉ, hăng say làm việc.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, ánh nắng gắt gạo rọi xuống khắp mọi ngõ ngách trong làng. Minh Ngọc giờ đã mệt nhoài, khắp người mồ hôi nhễ nhại, ướt đầm hết quần áo.

Đến nơi, Minh Ngọc vui mừng khôn siết, lập tức quang mấy khúc tre trên vai cái rằm xuống đất, làm Năm Sẹo phải hô hoán lên: “Cẩn thận, coi chừng hư gổ!”

Minh Ngọc mấp máy môi, xin lỗi, một quả nói không ra hơi, tìm gốc cây gần đấy ngồi bệt xuống dưới bóng râm nghỉ mát.

Năm Sẹo đến bên cô, thấy cho cô một túi nước. Cô không ngần ngại nhận lấy, uống ừng ực. Dòng nước tuông trào ra khỏi miệng cô, lên lảng trườn trượt xuống cằm cổ, cảm giác thật mát mẻ, dễ chịu, dường như không có điều gì trên đời thoải mái hơn là một ngụm nước lạnh.

“Mọi người cũng mệt rồi, hôm nay đến đây thôi, mai chúng ta bắt đầu dựng nhà.” Năm Sẹo đề nghị. Nghe vậy, ai cũng vui mừng gật đầu đồng ý, rồi tản ra, đi về nhà.

Minh Ngọc chuẩn bị đứng dậy, về nhà ông thầy đồ, nhưng Năm Sẹo gọi ngược cô lại.

“Còn sức làm nô không? Làm một cái cho cậu rồi chúng ta vào rừng đi săn, cậu thấy thế nào?” Năm Sẹo hỏi.

Minh Ngọc nhanh nhâu, gật đầu đồng ý.

.....

Chú thích:

1. Đơn vị đo thể tích, đo ngũ cốc cổ Việt Nam:

1 đấu = 10 thăng = 10 lít

1 thăng (hay thưng) = 10 lè = 2 bát = 1 lít

1 bát = 5 lè = 0,5 lít

1 lè (hay than) = 50 sao = 0,1 lít

1 sao (tục gọi là nhảm) = 10 toát = 2 ml

1 toát (tục gọi là nhón) = 0,2 ml

2. Đơn vị tiền tệ cổ Việt Nam:

1 lạng vàng = 10 lạng bạc

1 lạng bạc = 10 quan

1 quan = 10 tiền = 600 đồng

1 tiền = 60 đồng

1 đồng = 10 hào

1 hào = 10 xu

1 lạng = 1/16 cân, nên người xưa mới có câu:

kẻ tám lạng, người nửa cân (ý nói hai bên bằng nhau).

Để cho nhớ một quan là bao nhiêu, người xưa có câu ca dao:

Một quan là sáu trăm đồng

Chất chiu thảng thảng cho chồng đi thi...

Ghi chú: 1 quan thời xưa rất quý, người thường chỉ mua bán bằng đồng, còn quan thì để mua những thứ đắt tiền.

3. Kiều Công Tiễn: Sau khi vua Hán bắt Khúc Thừa Mỹ, Tiết độ sứ thứ ba trong thời kỳ Việt Nam tự chủ dưới nhà họ Khúc, tướng cũ nhà họ Khúc là Dương Đình Nghệ tập hợp lực lượng để trả thù nhà Hán. Dương Đình Nghệ nhận tất cả ba ngàn tráng sĩ làm con nuôi trên danh nghĩa, và Kiều Công Tiễn là một trong số đó. Sau khi Dương Đình Nghệ đánh đuổi được quân Nam Hán và tự xưng là Tiết độ sứ, Kiều Công Tiễn cũng được thăng chức. Năm 937, Kiều Công Tiễn phản bội giết chết Dương Đình Nghệ, tự xưng là Tiết độ sứ nhưng ông bị mọi người chống đối, không được lòng dân. Lúc đó, Ngô Quyền chiêu quân để đánh Kiều Công Tiễn, nhiều người khắp nơi đều theo Ngô Quyền, nên Công Tiễn bị cô lập. Ông đã chạy qua nhà Hán cầu cứu, nhưng nhà Hán chưa kịp tới giúp thì ông đã bị Ngô Quyền giết.

4. Ngô Quyền (897 - 944): ông là con rể của Dương Đình Nghệ. Sau khi cha vợ bị Kiều Công Tiễn giết, ông chiêu quân đánh Kiều Công Tiễn rồi chiến đấu với quân Nam Hán trên sông Bạch Đằng (938). Ngô Quyền đã dùng kế đóng cọc dưới lòng sông, đánh chìm thuyền giặc. Đây là trận đóng cọc đầu tiên trên sông Bạch Đằng. Sau này còn hai trận đóng cọc nữa để chống quân Tống (981) và quân Mông Cổ (1288). Trận thủy chiến thắng lợi trên sông Bạch Đằng đã chính thức chấm dứt giấc mơ xâm chiếm Việt Nam của nhà Nam Hán. Ngô quyền sau đó xưng vương, lập ra nhà Ngô và trị vì đất nước.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: 20. Làm Nỏ

Minh Ngọc đi theo Năm Sẹo về nhà ông ta. Một căn nhà tre lợp lá như bao căn nhà khác trong làng. Bọn họ không vào nhà nhưng ở ngoài vườn. Năm Sẹo mang ra dụng cụ làm nỏ rồi xếp chúng gọn gàng dưới đất.

Hai người kiếm một bóng râm, ngồi bệt xuống đất, bắt tay làm nỏ.

Từ nhỏ, Minh Ngọc đã tập luyện thiện xạ, bắn súng, bắn cung, bắn nỏ cái nào cô cũng từng sử dụng, và cô cũng rất có khiếu. Hồi kỳ thi vào học viện, cô đã trỏ tài, từ xa, một phát búng viên sỏi trúng ngay con dao găm của thằng gây rồi muốn đâm Thiện Hùng!

Mặc dù cô thông thạo việc săn bắn, nhưng việc chế tạo nỏ thì cô chưa bao giờ làm. Ở thời hiện đại, cô đâu cần phải tốn công làm mấy thứ này. Muốn gì, đi ra tiệm mua đều có hết! Cho nên, làm nỏ đối với cô là một điều thật mới mẻ, cô thấy rất hưng phấn.

“Làm nỏ là cả một công trình nghệ thuật.” Năm Sẹo tay cầm khúc tre, miệng chậm rãi giải thích.

Minh Ngọc gật gù đồng ý, hai tai vênh lên, chú ý lắng nghe, học hỏi.

“Đầu tiên là làm cánh nỏ. Cánh nỏ là phần quan trọng nhất của cái nỏ. Cánh nỏ mà yếu, cong hay méo sẽ làm cái nỏ mất đi hiệu lực của nó!”

Năm Sẹo cẩn thận đẽo khúc tre thành cánh nỏ, rồi đặt nó sang một bên.

“Sau đó là gọt thân nỏ, phải gọt cho cân đối, thì nỏ mới có thể bắn chính xác!”

Năm Sẹo tỉ mỉ gọt gọt, mài mài thân tre, rồi ông lấy tay vuốt vuốt nó, thấy hài lòng với tác phẩm của mình, ông mới đặt xuống, để sang một bên.

Xong xuôi thân và cánh, Năm Sẹo hi hục nhón lửa, chuẩn bị cho công đoạn hong khô cành tre. Ngọn lửa le lóe thấy cành tre, liền vui vẻ bay nhảy, liếm láp, tiếp truyền sức mạnh của thân lửa cho cành tre, làm cho chúng cứng cáp, biến chuyển thành một vũ khí lợi hại.

Động tác của Năm Sẹo điêu luyện, thoắt vát như cá gặp nước đang tung tăng bơi lội, làm cho Minh Ngọc cảm thấy thật hấp dẫn, hứng thú.

Sau khi thân và cánh nỏ đã được hong khô, Năm Sẹo từ tốn, kiên nhẫn khoét lỗ, tra cánh vào thân cây rồi lắp cò, căng dây. Thế là xong xuôi một cái nỏ cho Minh Ngọc!

Minh Ngọc hí hửng cầm cây nỏ lên ngắm nghía.

Cấu tạo tuy đơn giản nhưng trông rất bền, rất có sức công phá.

Sau đó, Năm Sẹo lại giúp Minh Ngọc vót tên, tặng cho cô một ống đựng tên, rồi cả hai cầm nỏ, vào rừng đi săn.

Hai người bước vào cánh rừng rộng thênh thang, gió thu nhẹ thổi cây lá cành, chim rừng đua nhau bay đến hót, hương hoa dịu mát khắp trời xanh.

Năm Sẹo ra hiệu cho Minh Ngọc nhẹ bước chân, tránh gây động thú rừng. Minh Ngọc rón rén theo sau, cẩn thận không đạp lên cành khô, hai mắt chăm chú quan sát bốn phương, tai chú ý lắng nghe âm thanh xung quanh.

Minh Ngọc nấp tên, căng dây. Thoang thoang nghe được tiếng lá khô khẽ động bên trái, cô nhanh chóng xoay người, nhắm mắt ngắm, bắn tên.

Mũi tên bay vèo, lao mình khỏi thân nỏ.

Phập!

Tiếng tên xuyên qua da thịt rồi cắm mạnh xuống đất.

Năm Sẹo đi về hướng cô vừa bắn, lục tìm con mồi mới bị cô hạ.

Một con thỏ màu tro pha trắng nằm bất động trên đồng lá khô, máu đỏ tuôn chảy, tô nhuộm một mảng lông trước ngực rồi lan láng xuống.

Năm Sẹo vui vẻ xách tai con thỏ đến bên Minh Ngọc, cười ha hả hai tiếng, trầm trồ khen ngợi tài thiện xạ của cô.

“Rất khá! Tài bắn nỏ của cậu không thua gì quân binh cung nỏ chuyên nghiệp!”

Hai người tiếp tục đi sâu hơn vào rừng, thấy được một con thỏ khác, Minh Ngọc không vội bắn nhưng nhường lại con mồi cho Năm Sẹo. Được như vậy một lúc, giờ đựng mồi cũng đã đầy ắp, bọn họ thu dọn, lên đường đi về làng.

Lúc này, trời cũng đã xế chiều, mặt trời chuẩn xách guốc về nhà. Những tia nắng chiều tàn uể uải chuyển len lỏi qua những cành cây, tán lá. Thú rừng mệt mỏi, theo bầy theo lũ quay về hang động nghỉ ngơi.

Bọn họ đang ung dung bước đi trên con đường rừng thì chợt nghe một loạt tiếng động mạnh.

Huỳnh huych. Huỳnh huych.

Xột xoạt. Xột xoạt.

Tiếng chân ai đó đang vội chạy, đập mạnh lên cành khô, khuấy động sự yên tĩnh của cánh rừng mệt mỏi đang muốn chìm vào giấc ngủ đêm.

Năm Sọ và Minh Ngọc vội nấp sau cây. Cả hai căng dây nỏ, nhắm về phía tiếng động.

Từ xa, một người rừng vầu đang chạy về hướng bìa rừng. Ông ta mặc quần áo xộc xệch, mặt mày bẩn thỉu, thân mình rải rác vô số vết thương, người nhể nhại mồ hôi, thở hổn hển.

Năm Sọ cau mày, dăm chiêu nhìn kỹ người đó.

“Thằng rừng vầu ấy đã bị đuổi khỏi làng năm ngoái, tại sao lại ở đây?” Năm Sọ khẽ thì thầm bên tai Minh Ngọc.

“Bắn không?” Minh Ngọc hỏi nhỏ lại.

“Đừng giết.” Năm Sọ trả lời.

Nghe vậy, Minh Ngọc hiểu ý – đừng giết, không phải đừng bắn.

Minh Ngọc giương nỏ, nhắm vào bắp đùi, bóp cò.

V

È

O

!

Mũi tên phóng ra, bay đến mục tiêu, cắm vào thịt.

“ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!”

Rừng vầu ngã xuống, ôm bắp đùi, hét lớn. Mặt mày xanh nhợt, gã quay đầu nhìn bốn phía.

Rừng vầu gượng sức, chống tay đứng dậy. Loạng quạng giữ thăng bằng, gã chợt nghe tiếng lá khô xột xoạt. Hai cặp chân xa lạ xuất hiện trước mặt gã. Đôi mắt gã tròn tròn, ngẩn đầu, nhìn người trước mắt.

“Mày về làng làm gì?” Năm Sọ quát, vẻ mặt giận dữ, nhìn rừng vầu đầy kinh bi. “Mày hại làng, phá xóm còn chưa đủ sao? Dẫn xác về đây để làm gì?”

“Lạy ông, xin tha cho con, xin tha cho con.” Rừng vầu quỳ lạy, đập đầu còm cộp xuống đất, thành khẩn van xin Năm Sọ.

“Hừ, tao đem mày về cho làng xử!”

Nói xong, Năm Sọ cúi người, kéo cổ áo rừng vầu.

Bất chợt, tình thế đảo ngược.

Năm Sọ sơ ý. Rừng vầu xoay cổ tay, bắt cánh tay Năm Sọ, xiết chặt. Gân xanh nổi trên tay.

Rừng vầu rút mũi tên trên đùi, đâm vào túi mật Năm Sọ.

Nhanh lẹ. Hung ác. Chính Xác.

PHẬP!

Máu đỏ thấm áo. Năm Sọ không kịp trở tay.

Đau đớn, Năm Sọ giật người, lùi lại, nhưng vô dụng. Rừng vầu nắm chặt Năm Sọ, không buông.

Rừng vầu cầm mũi tên, định rút ra, đâm vào lần nữa.

Nhưng tình thế đảo ngược.

“DỪNG TAY!” Minh Ngọc hô to, giương nỏ ngay đầu rừng vầu, ngăn cản.

Răng vầu khựng lại, không động đậy.

“Thả người ra!” Minh Ngọc ra lệnh.

Răng vầu do dự... nhú mày, lưỡng lự buông tay. Năm Sẹo lui bước, thoát ra.

Minh Ngọc liếc sang Năm Sẹo, kiểm tra tình hình. Một lúc lơ đãng, rời mắt khỏi đối thủ, quay đầu lại nhìn, người không thấy, chỉ thấy đất bụi bay vào mặt.

Tình thế đảo ngược.

Minh Ngọc nhắm mắt né tránh, liền lộ sơ hở. Răng vầu lợi dụng thời cơ, chưởng giữa ngực cô.

Hiểm ác.

Minh Ngọc tức ngực, phun máu. Vết máu đang trào trong miệng.

Răng vầu tấn công, tay bóp cổ Minh Ngọc, siết chặt, tay cướp nỏ, bắn Năm Sẹo.

PHẬP!

Lá khô bay lá tả. Không trúng.

Năm Sẹo lẩn qua, nấp sau cây, căng giầy nỏ, nhắm, nhưng không bắn. Trong tầm ngắm là Minh Ngọc – cô bị biến thành tấm chắn.

Cổ Minh Ngọc bị siết, khí quản tắt nghẽn. Thiếu hụt hơi thở, mặt đỏ bừng bừng, đầu óc hoang mang.

Không ổn.

Phải giữ bình tĩnh.

Không được hoảng hốt.

Không nên vùng vẫy.

Minh Ngọc trấn an, xoay đầu sang bên, bảo vệ khí quản rồi lấy thế, tay lao vào giữa chân răng vầu, nắm chắc, siết chặt, xoắn ốc, giựt mạnh.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

Tình thế đảo ngược.

Răng vầu gào thét, cặp mắt điên dại, vô lực khuỵu xuống. Tiếng hét xé tai, như khủng long đau đẻ.

Nhanh như sóc, khủy tay Minh Ngọc nện bụng răng vầu.

Mạnh mẽ.

Minh Ngọc hạ người, thoát khỏi thế hiểm. Xoay mình, cô bẻ tay răng vầu, quăng cổ đè xuống, siết chặt. Động tác như nước chảy, răng vầu không kịp phản công.

Răng vầu rên rỉ, vùng vẫy cố thờ, nhưng vô dụng. Mắt hoa dần dần, một mảng trắng xóa, thân thể bất lực, rớt phịch xuống đất.

Năm Sẹo nghe tiếng hét thất thanh, lồm cồm vươn cổ, nhòm ra từ đằng sau cây, quan sát. Lúc ông ngoảnh đầu nhìn thì mọi sự đã kết thúc. Ông chỉ thấy thân hình răng vầu như một bao gạo nặng trĩu rơi bịch xuống đất.

Năm Sẹo khập khiễng bước đến bên Minh Ngọc, cúi đầu nhìn người đang nằm bất động trên mặt đất.

“Nó chết rồi?” Ông hỏi Minh Ngọc.

Minh Ngọc xắn quần, ngồi xổm xuống, đặt hai ngón tay bên cổ răng vầu, kiểm tra động mạch.

Thình thịch.

“Chưa.” Minh Ngọc đáp lại, cảm thấy động mạch răng vầu vẫn thôi thóp.

Minh Ngọc ngược cổ nhìn Năm Sẹo, thấy mũi tên cắm sâu trong bụng, cô cau mày, quan tâm hỏi: “Ông có sao không?”

“Vẫn còn đi được.”

Minh Ngọc mau lẹ xé tay áo đưa cho Năm Sẹo cầm máu rồi cúi người, gồng sức, thấy răng vầu lên vai cô, vừa vác răng vầu, vừa diu Năm Sẹo về làng.

Bạn đang đọc truyện *Lốc Xoáy Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.